

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Burroughs_E_R-Tarzan-11.pdb

PDB Name: Tarzan 11
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan, pán džungle

Edgar Rice Burroughs

Slon Tantor

Kolébaje mohutným trupem, ubíral se slon Tantor pralesem. Žil v míru a pokoji s Dango, hyenou, Sheetou, leopardem, i Numou, králem zvířat. Jediným jeho nepřítelem zůstal člověk. Člověk, který vedl nesmyslné války s ostatními živými bytostmi. Člověk, bezcitný a nelitostný tvor, nejhorší ze všech, které kdy příroda stvořila.

Během svého dlouhého života poznal Tantor mnoho lidí. Většinou to byli černoši - obrovití ebenoví válečníci s luky a oštěpy, bojovní Pygmejové či snědí Arabové s mušketami. Nejobávanější však byli běloši.

Přesto Tantor necítil vůči lidem nenávist. Ta, stejně jako úskočnost, závist či hrabivost, byla obyvatelům pralesa zcela cizí. A rovněž tak neznal Tantor strach - jen ostražitost, jež nutí gazelu či zebra obloukem obejít napajedlo, je-li nablízku hladový lev.

Člověku se raději vyhýbal. Kdyby se tu však onoho dne přece jen objevil náhodný poutník, nevěřil by svým očím, neboť by na Tantorově hřbetě spatřil bílého muže. Muže, jímž nebyl nikdo jiný než Tarzan z rodu Opů, pán džungle. Od severu se nesl svěží vánek. Všude byl klid a mír.

Nedaleko odtud lovili Arabové Fahd a Mutlak, příslušníci kmene Al-Harb, jemuž v osadě Banú Sálím vládl šejch Ibn Jad. Měli s sebou černé otroky. Zvolna a tiše postupovali po čerstvé Tantorově stopě. Toužili po slonovině, stejně jako černoši po chutném mase. V čele družiny kráčel Fadžwán, černý otrok kmene Gallů. Nemyslel toliko na jídlo, ale i na rodnou Habeš, odkud jej coby chlapce odvedli. Myslel na návrat k rodičům, kteří na něho doma čekají. Možná že jeho vlast není daleko!

Ibn Jad a jeho karavana putovali několik měsíců na jih a nyní zamířili k východu. Fadžwán věřil, že domov je blízko. Kdyby věděl, že leží sotva dva dny pochodu odtud, byl by s otroctvím konec a Ibn Jad by ztratil nejlepšího muže. Černoch neměl ani tušení, že jeho rodný kraj je vyznačen na jednoduché mapě, kterou si starý šejch zhotovil rok před tím, než se vydal na cestu. Ať tak či onak, teď bylo nejdůležitější opatřit něco k večeři.

Listí ve větvích se chvělo, laskáno větrem. A sotva pár kroků odtud hověli si Tantor s Tarzanem. Bylo poledne a slunce páliło. Fadžwán se náhle zastavil a pokynul ostatním, aby učinili totéž. Pak ukázal před sebe na statného sloního samce, odpočívajícího v porostu, a vyzval svého arabského pána, aby přistoupil blíž. Ledva se tak stalo, upozornil ho na očekávaný úlovek. Fahd strhl z ramene pušku, zacílil a vystřelil. Ozvala se rána, z hlavy vyšlehl blesk a Tantor, minut o vlasek, vyrazil jako štvaný vpřed. Tarzan se okamžitě vztyčil, aby vzápětí čelem narazil na mohutnou větev a svezl se z Tantorova hřbetu, ztrativ vědomí.

Vyděšený slon myslel v té chvíli jen na útek, zanechávaje za sebou hotovou spoušť. Patrně netušil, že jeho přítel zůstal ležet v porostu, vydán na milost a nemilost nejhoršímu z tvorů - člověku. Tarzan pro něho nikdy nebyl Tarmangani, bílý muž, před nímž je třeba mít se na pozoru, nýbrž druh z pralesa, jehož přítomnost znamenala bezpečí a klid. A také nejlepší přítel.

"Při Bohu!" vykřikl Fadžwán. "Chybil jsi!"

"To ďábel svedl kulku!" odpověděl Fahd. "Ale možná jsem ho alespoň zranil!"

"Ne, minul jsi ho!" trval na svém Fadžwán.

Oba vykročili vpřed, následováni zbytkem karavany. Fahd náhle překvapeně stanul.

"Při Alláhovi!" zvolal. "Co je to? Střelil jsem na slona a zabil jsem pohana!"

Ostatní se shlukli kolem.

"Je to nějaký křesťanský pes!" mluvil Mutlak. "A navíc celý nahý!"

"Možná že je to divoch z pralesa," usoudil kdosi. "Kam jsi ho zasáhl?"

Obrátili nehybné tělo na záda.

"Nevypadá to, že by byl zasažen," ozvalo se z hloučku.

"Je mrtev? Zdá se, že i on lovil slona, a ten ho zabil."

"Není mrtev," prohlásil Fadžwán, poté co přiložil Tarzanovi ucho k hrudi. "Podle rány na hlavě soudím, že se do ní udeřil a omdlel. Podívejte, leží přesně na stezce, kudy slon utekl."

"Skončeme to," vmísil se Fahd, sahaje pro dýku.

"Při Bohu, zadrž!" vykřikl Mutlak. "Ať rozhodne šejch, má-li zemřít. Jsi příliš přehráv!"

"Je to jen pohan!" odsekl Fahd. "Máme se s ním vláčet do tábora?"

"Hýbe se!" upozornil náhle Fadžwán. "Půjde sám! Ale dobrovolně sotva! Podívejte na jeho svaly! Při Alláhovi, je to obr!"

"Svažte ho!" poručil Fahd.

Spoutali mu zápěstí řemeny z velbloudí usně. Tarzan otevřel oči a rozhlédl se. Pohodil hlavou, přicházejí k sobě. Poznal Araby.

"Proč jste mě svázali?" zeptal se v jejich mateřštině. "Ihned mi sundejte pouta!"

Fahd se dal do smíchu. "Myslíš, pohane, že jsi nějaký šejch, abys rozkazoval synům Alláhovým, jako by to byli tví psi?"

"Jsem Tarzan," odpověděl syn divočiny. "Mocnější než šejch!"

"Tarzan?!" zvolal Mutlak, bera Fahda stranou. "Na něj si musíme dát pozor! Jeho jméno jsem slyšel v každé vesnici. Prý nás zabije za to, že z jeho lidí děláme otroky!"

"Když jsem s ním chtěl skoncovat, neměl jsi mi bránit!" namítl Fahd. "Ale ještě není pozdě!" A znovu se chápal nože.

"Při Alláhovi, ne!!!" zadržel ho jeho druh. "Nabrali jsme tu spoustu otroků. Co když některý uprchne? A co když se dostane až na Tarzanovu farmu a řekne tam, že jsme to byli my, kdo ho zabil? Pak se nikdo z nás do Bilád-al-Gádu nevrátí!"

"Dobrá. Vezmeme ho tedy k šejchovi, ať rozhodne," souhlasil Fahd.

"Při Alláhovi, to zní moudře," pravil Mutlak. "Co s ním učiní šejch, bude jeho věc. Pojdme!"

Tarzan stál klidně, měře Araby pohledem.

"Co se mnou uděláte?" zeptal se. "Jste-li chytří, okamžitě mě rozvázete a zavedete k šejchovi bez pout. Chci si s ním promluvit."

"Jsme jen ubozí služebníci," odušil Mutlak. "Není na nás rozhodovat o tom, co se má stát. Vezmeme tě k šejchovi, ale zatím zůstaneš zajatcem."

Šejch Ibn Jad z vesnice al-Gád odpočíval ve svém stanu. Spolu s ním tu byl jeho bratr Tulug a mladý beduín Zajd, který více než šejchovi věnoval pozornost harému, oddělenému toliko nízkým závěsem. Každý pohled na šejchovu dceru Atíju či ženu Hirfu mu rozproudil krev v žilách.

Zatímco muži hovořili, ženy se věnovaly domácím pracím. Hirfa právě kladla do kotlíku skopové maso na vaření a Atíja vyřezávala z velbloudí kůže nové sandály. Obě přitom dávaly bedlivý pozor, aby jim z vedlejší místnosti neuniklo ani slovo.

"Díky Bohu jsme bez obtíží urazili značný kus cesty," řekl Ibn Jad. "Bylo tomu tak proto, že jsme se vyhnuli Habeši, kde by nás mohli pronásledovat. Teď se můžeme vydat na sever a najít město Nimr."

"A ty si myslíš, že město pokladů najdeme snadno?"

"Ano. Alláh je mým svědkem. Lidé z Habeše ho dobře znají. Fadžwán tvrdí, že o něm slyšel už jako chlapec. Zajmeme několik domorodců a s pomocí Boží jim už rozvážeme jazyky! Musíme se dovědět všechno!"

"Snad Alláh nedopustí, abychom dopadli jako s poklady v jeskyni al-Hawwára na pláni Madain Sálíh," obával se Zajd.

"Ten poklad stráží zlý duch. Říká se, že kdo se ho pokusí odnést, přivolá na ostatní neštěstí, neboť přítel se obrátí proti příteli, bratr proti bratru a syn proti otci. A panovníci celého světa o něj budou válčit."

"Ano," potvrdil Tulug. "I já jsem něco podobného slyšel od jistého muže z osady Házim. Vyprávěl, že jakýsi moudrý Maghriban se na svých cestách dostal až do města a z tajných knih vyčetl, že poklad tam opravdu je."

"Ale nikdo se ještě neodvážil jej odtud odnést," upozornil Zajd.

"Při Alláhovi!" zvolal Ibn Jad. "Žádný zlý duch poklad nehlídá! Jen Habešané, lidé z masa a krve jako my! A s těmi si poradíme! Bohatství je na dosah ruky! Bůh je mým svědkem, že odnést ten poklad bude snadné. Každý pátek tam prýští ze země zlaté mince a kutálejí se pouští až do západu slunce. Potíž bude jen v tom, jak se s pokladem a jeho opatrovníci dostat přes Habeš. Je-li opravdu tak krásná, jak říká šaman, budou ji muži z Nimru bránit stejně zuřivě jako poklad sám."

"Šamani si často vymýšlejí," poznamenal Tulug.

"Co je to?!" vykřikl náhle šejch, spatřiv kohosi přicházet z pralesa.

"Fahd a Mutlak se vracejí z lovu," vysvětlil Tulug. "Bože dej, ať nesou slonovinu a maso!"

"Vracejí se nezvykle brzy," usoudil Zajd.

"Ale ne s prázdnou!" dodal Ibn Jad, ukazuje na polonahého obra, doprovázejícího lovce.

Přichodí dorazili k šejchovu stanu a zastavili se. Zpod starcova pláště viděl zajatec jen pár uhrančivých očí nad rouškou, zahalující tvář. Ani výraz šejchova bratra Tuluga či mladého Zajda nebudil přílišnou důvěru.

"Kdo z vás je šejch?" zeptal se Tarzan pevným hlasem.

Ibn Jad sňal roušku z obličeje.

"Já jsem šejch," pravil. "A jak říkají tobě, pohane?"

"Nazývají mě Tarzan z rodu Opů," představil se zajatec.

"Tarzan z rodu Opů," opakoval šejch. "Slyšel jsem to jméno."

"Nepochybně. Většina arabských otrokářů ho dobře zná. Proč jsi tedy přišel do mé země, když víš, že nestrpím, aby z mých lidí někdo činil otroky?"

"Nepřišli jsme pro otroky," hájil se Ibn Jad. "Jen obchodovat se slonovinou."

"Lžeš!" řekl Tarzan. "Vím, že máš ve svém táboře otroky z kmene Gallů a Mandžumů, a vím také, že tam nejsou dobrovolně! A pak - byl jsem u toho, když tví lidé stříleli na slona. Tomu říkáš obchod se slonovinou? Ne! Je to pytláctví, které Tarzan ve své zemi nestrpí! Jste otrokáři a pytláci!"

"Při Alláhovi, jsme bezúhonní lidé!" dušoval se Ibn Jad. "Fahd a Mutlak loví jen proto, aby opatřili maso. Pokud

vystřelili na slona, museli si ho splést s nějakou šelmou."

"Dost!" vykřikl Tarzan. "Okamžitě mě rozvažte a připravte se k odchodu na sever, odkud jste přišli. Až k hranicím Súdánu vám dám doprovod a nosiče. To pro vás ještě udělám."

"Putovali jsme dlouho a nechceme opravdu nic jiného než obchodovat se slonovinou," opakoval Ibn Jad. "Nosičům za práci platíme, otroky nechytáme a po slonech už střílet nebudeme. Nech nás v klidu pokračovat v cestě, a až se budeme vracet, vyrovnáme se s tebou za to, že nás necháš projít svým územím."

Tarzan zavrtěl hlavou. "Ne," pravil rozhodně. "Odejdete hned! Rozvažte mi pouta!"

Ibn Jad se zamačkal.

"Nabídlí jsme ti možnost smíru i výdělků, pohane," odpověděl. "Ale chceš-li válku, máš ji mít! Máme tě v moci, a pamatuj, že mrtvý nepřítel neublíží. Rozmysli si to!"

Pak se obrátil na Zajda. "Odved' ho a svaž mu i nohy!"

"Dej si pozor!" varoval jej Tarzan. "Ruce pána džungle jsou dlouhé a mohou ti kdykoli sevřít hrdlo!"

"Budeš mít do soumraku dost času na rozmyšlenou," řekl Ibn Jad. "A nezapomeň, že Ibn Jad vždy dosáhne svého!"

Uchopili Tarzana a odvěklí jej do nevelkého přístřešku. Tři ho museli povalit na zem a svázat mu nohy.

V šejchově příbytku se zatím zbylí muži radili nad šálkem kávy s hřebíčkem a skořicí, co počít. Šejch věděl, že nyní je zachráněn jen včasný odchod.

"Nebýt Mutlaka," rozhorlil se Fahd, "nemáme teď potíže. Měl jsem už dýku v ruce, a byl bych toho pohana na místě podřízl."

"A zpráva o jeho smrti by se všude roznesla a do západu slunce bychom měli jeho lidi v zádech," hájil se Mutlak.

"Dost už!" zavelel Tulug, šejchův bratr. "Myslím, že to Fahd měl udělat! Oč lépe na tom budeme, zůstane-li pohan naživu? Sotva ho pustíme, svolá své lidi a vyžene nás odtud. Zůstane-li v zajetí, prozradí to otroci na jeho farmě a nezbude než co nejrychleji vypadnout!"

"Máš pravdu," souhlasil Ibn Jad.

"To ještě není všechno," pokračoval Tulug. "Co když ten, co si říká Tarzan, v noci zmizí? Pak o něm otroci neztratí slovo!"

"Při Alláhovi!" zvolal Fahd. "Ani nebudou muset otevřít ústa! Vzbouří je sám a máme je v patách! Tulugu, jsi hloupější než velbloud."

"Nevíš všechno, co jsem chtěl říci," nedal se odradit Tulug. "Bude to jen vypadat, že zajatec uprchl. Ráno prostě nebude v táboře a my se budeme tvářit, jako bychom o tom nevěděli. Nebo můžeme chválit Ibn Jada, že ho propustil na svobodu."

"Tomu nerozumím," přiznal šejch.

"Ten pohan leží spoután v jednom ze stanů. Noc bude temná. Stačí jediná rána mezi žebra. Jistě najdeme Habešana, který dokáže mlčet. Vykope hrob a mrtvolu zahrabe. A mrtvý pohan nám už neublíží," vysvětlil Tulug.

"Při Alláhovi, ty opravdu nezapřeš své předky," pochválil svého bratra Ibn Jad. "Stane se, jak říkáš. Vše proběhne tiše a v tajnosti. Alláh ti zehnej!"

Na ta slova vstal a zamířil do svého harému.

Přátelé z divočiny

Na tábor šejcha Ibn Jada padl soumrak. Ve stíněném přístřešku se Tarzan dosud marně pokoušel zbavit pout. Pevné řemeny z velbloudí kůže nepolevovaly. Co chvíli syn divočiny ustal a naslouchal zvukům pralesa. Normální smrtelník by mnohé z nich sotva zachytil, leč bílému obru neušel ani šelest. Věděl, že kolem prošel Numa i Sheeta, a slyšel, jak kdesi daleko zatroubil sloní samec.

Za šejchovým stanem se zatím sešla jeho dcera Atíja s mladíkem Zajdem.

"Řekni mi, Atíjo," naléhal hoch, "že nemiluješ nikoho jiného!"

"Kolikrát ti to mám opakovat?" zašeptala dívka.

"Řekni, že nemiluješ Fahda," pokračoval Zajd.

"Ovšemže ne," potvrdila Atíja.

"A přece tvůj otec rozhlašuje, že jednou budeš Fandovou ženou!"

"Můj otec si přeje, abych se stala jednou z žen Fandova harému, ale nemohu patřit někomu, komu nevěřím."

"Ani já Fahdovi nevěřím," ujistil dívku její nápadník. "Poslouchej, Atíjo. Pochybuji, že je tvému otci oddán. A nejen on. Ještě někdo, jehož jméno raději nevyslovím. Viděl jsem, jak se spolu o něčem domlouvají a dávají přitom pozor, aby je nikdo neviděl."

Dívka přikývla. "Nemusíš říkat, o koho jde. Znáám ho a nenávidím ho stejně jako Fahda!"

"Ale vždyť je téhož rodu jako ty," upozornil mladík.

"Co na tom? Což není otcovým bratrem? A přesto ho zrazuje. Je to ničema. Jsme daleko od domova, a kdyby se s otcem cokoli stalo, nastoupí Tulug na jeho místo. Myslím, že Fahd je na jeho straně, protože mu Tulug slíbil, že otce přemluví, aby mě za něho provdal. Slyšela jsem, jak Fahda před otcem neustále vychvaluje."

"Možná mu slíbil i podíl na kořisti z města pokladů," podotkl Zajd.

"Nedivila bych se tomu," přitakala Atíja. "Ale, při Alláhovi, co je to?"

Beduíni, popíjející ve stanu kávu, vyskočili. Černí otroci vyhlédli ze svých příbytků. Arabové zvedli muškety. Ozval se strašlivý výkřik a pak nastalo hrobové ticho.

"Proboha!!!" zvolal Ibn Jad. "Znělo to z tábora! Byla to šelma! Ale kde se tu vzala, když kolem jsou jen lidé a domácí zvířata?"

"Nemohl to být..." ozval se kdosi, nedokončiv větu, jako by se toho bál.

"Ale on je člověk, a tohle nebyl lidský hlas," namítl šejch. "Ne, to nemohl být on."

"Je to pohan," upozornil Fahd. "Možná že je ve spojení s ďáblem."

"A řev vycházel od jeho stanu," dodal jeden z Arabů.

"Pojďme!" rozhodl Ibn Jad. "Zjistíme to!"

S napřaženými mušketami a rozžatými lucernami vyběhli k Tarzanovu vězení.

"Je tady," hlásil jeden, sotva nahlédl dovnitř.

Tarzan seděl uprostřed přístřešku a díval se před sebe. Ibn Jad se prodral kupředu.

"Slyšel jsi ten řev?" zeptal se zajatce.

"Ano. Přišel jsi proto, abys mi položil tuhle hloupou otázku, nebo abys mě konečně pustil?" opáčil Tarzan.

"Co to bylo za řev?" domáhal se šejch odpovědi.

Tarzan se usmál. "Byla to výzva šelmy jejím druhům," řekl. "To se synové Alláhovi vždy takhle roztřesou, sotva uslyší zvuk z džungle?"

"Mlč!!!" okřikl Tarzana šejch. "Beduíni se nebojí ničeho! Ten zvuk vycházel odtud. Měli jsme strach, že tě napadla šelma. Zítra tě totiž propustím."

"Proč ne hned?"

"Mojí lidé se tě bojí. Slib, že až ti sejmu pouta, ihned odejdeš!"

"Odejdu," přislíbil Tarzan. "Nemám nejmenší chuť v tvém táboře zůstat."

"Nepustíme tě samotného v noci do pralesa, plného lvů," namítl šejch.

Tarzanovi pohládl úsměv na rtech. "Tarzan je v džungli bezpečnější než beduíni v poušti," pravil. "Noční prales ho neděsí."

"Zítra!" rozhodl šejch.

Tarzan viděl, jak se svítilny zvolna vzdalují. Přiložil ucho k zemi a naslouchal. Věděl, že kdesi v pralese je někdo, kdo výkřik zaslechl a kdo mu porozuměl. Byl to Tantor, šedý koráb džungle. Zvedl mocný chobot a zatroubil. Jeho malá očka blýskla hněvem a mohutné tlapy se daly do pohybu.

V táboře šejcha Ibn Jada opět zavládlo ticho. Všichni se uložili ke spánku. Jen stařec a jeho bratr seděli před stanem, pokuřovali a tlumeně spolu hovořili.

"Dej pozor, ať tě otroci nevidí, až půjdeš za pohanem," varoval bratra šejch. "Udělej to sám a v tichosti. Pak si vezmi nanejvýš dva otroky. Prvním ať je Fadžwán, který je s námi od dětství a je nám oddán. K němu přiber někoho podobného."

"Abbás je stejně věrný a navíc má velkou sílu," navrhl Tulug.

"Ano, toho vezmi jako druhého," souhlasil Ibn Jad. "Ale ani oni nesmějí vědět, jak ten pohan zemřel. Řekni jim, že jsi slyšel od jeho stanu hluk, a když ses přišel podívat, co se děje, našel jsi ho už mrtvého."

"Na mou mlčenlivost se můžeš spolehnout," ujistil svého bratra Tulug.

"A zavaž k ní i ty dva," dodal šejch. "Mimo nás nesmí nikdo vědět, co se s pohanem stalo, ani kde je jeho hrob. Ráno řekneme ostatním, že v noci uprchl. Nech ve stanu jeho pouta, aby nám věřili. Rozumíš?"

"Ano, při Alláhovi!"

"Dobrá. A teď už jdi. Zdá se, že všichni spí."

Oba se zvedli. Šejch vstoupil do stanu a jeho bratr zamířil temnotou k Tarzanovu vězení.

Tantor zatím uháněl džunglí. Malá i velká zvířata mu raději uhýbala z cesty, vidouce, že rozlícený šedý obr se nezastaví před ničím.

Tulug se plížil k přístřešku, snaže se nevzbudit sebemenší hluk. Leč Tarzan ho slyšel a věděl o každém jeho kroku, a to už od chvíle, kdy vyrazil od šejchova stanu. Proč se však beduín rozhodl navštívit jej v tuto pozdní noční hodinu?

Konečně Tulug dospěl na místo. Tarzan tu již seděl připraven, a sotva beduín vstoupil, vydral se z hrdla syna divočiny tentýž divoký skřek, který předtím vyděsil celou osadu.

Arab se zastavil, neskrývaje leknutí.

"Proboha!!!" vykřikl. "Co je to za zvíře? Napadlo tě?"

Také ostatní byli v mžiku na nohou, ale nikdo se neodvážil zasáhnout.

"Prokletý pohane!" ulevil si Tulug. Pak se otočil a s připraveným nožem vyšel ze stanu. Chvilí naslouchal, ale nic neslyšel. Otočil se tedy a znovu vkročil do Tarzanova vězení, tentokrát již s prstem na kohoutku své muškety.

Tarzan jej mlčky očekával. Po žádné šelmě nebylo nikde ani stopy.

"Bože!" zvolal beduín. "To ty jsi tak vykřikl?!"

"Přicházíš zabít pohana?" vmetl mu do tváře Tarzan.

V té chvíli kdesi v pralese zařval lev a zatroubil sloní samec. Trnová ohrada však byla vysoká a všude planuly strážní ohně, takže Tulug těmto zvukům nevěnoval valnou pozornost. Aniž odpověděl na Tarzanovu otázku, odložil mušketu a vytáhl dýku. Tarzan sledoval jeho počínání v mihotavém svitu lucerny. Viděl, jak muž k němu přistupuje blíž, třímaje zbraň v ruce. Byl již na dosah, když vtom se zvenku ozval praskot větví, doprovázený kletbami Arabů. Tulug skočil po zajatci, leč ten mu nastavil ruce a vzápětí se zvedl na kolena. Beduín zaútočil znovu. Tentokrát jej Tarzan udeřil loktem takovou silou, že útočník přelétl na opačný konec stanu. Hned se však zvedl a hnán zuřivostí vyrazil proti svému soku. Ten, otáčeje se k němu čelem, ztratil rovnováhu a padl naznak. Zdálo se, že je nyní vydán Arabovi na milost.

Vítězný úsměv obnažil dvě řady beduínových zubů.

"Zemřeš, pohane!" vykřikl Tulug, aby vzápětí strnul hrůzou. "Při Alláhovi! Co je to?!"

V příštím okamžiku se stan nad nimi zvedl a byl odmrštěn do tmavé noci. Tulug se otočil a přímo nad sebou spatřil obrovitou sloní hlavu s planoucími očky. Mohutný chobot jej uchopil kolem pasu a odhodil za plápolající plachtovinou.

Tantor zůstal na okamžik stát, rozhlížeje se kolem. Poté jemně zvedl Tarzanovo tělo, posadil si je na hřbet a rozběhl se s

ním do džungle.

Jeden ze strážců vystřelil nazdařbůh a pak se dal na zběsilý útěk, zatímco druhý tu ležel mrtev, rozdupán prchajícím zvířetem. Tarzana i Tantora záhy pohltila noc.

V táboře Arabů zavládla panika. Muži zmateně pobíhali sem a tam, snažíce se zjistit příčinu pozdvižení a pátrající po vetřelci. Někteří vyběhli k zajatcovu příbytku - ale ten byl pryč! Nedaleko se válely cáry jednoho ze stanů a před ním naříkalo několik žen. Tulug stál opodál a nešetřil kletbami.

Ibn Jad chtěl zjistit, co se děje, a proto zamířil nejprve ke svému bratru.

"Všemohoucí Bože!" křičel. "Co to má znamenat? Co děláš u stanu Abdulazízova?"

V té chvíli se objevil Arab toho jména. "Pohan uprchl a přitom strhl přístřešek," hlásil.

Ibn Jad se obrátil k Tulugovi.

"Můžeš mi to vysvětlit?" ptal se. "Ten pohan opravdu zmizel?!"

"Ano, je pryč," potvrdil Tulug. "Je ve spolku s ďáblem! Přišel si pro něho v podobě velkého slona a odnesl ho do pralesa. Mě mrštil až k Abdulazízovu stanu, který se zbortil."

Šejch pohodil hlavou. Věděl, že Tulug je lhář - ale nešlo mu do hlavy, jak se dostal na vrcholek Abdulazízova stanu.

"A co strážce?" pokračoval. "Kde byly?"

"Tam, co vždycky," vmísil se do hovoru Mutlak. "Byl jsem u toho. Jeden je mrtev, druhý po uprchlících vystřelil, ale chybil."

"A co ten o tom říká?"

"Říká, že příběh obrovský slon, zabil Jamaního a vnikl do přístřešku, kde byl vězněn pohan. Smetl stan, pak vyhodil Tuluga do výšky, posadil si zajatce na hřbet a uprchl s ním do džungle."

Šejch chvíli přemýšlel a poté se zvolna odebral do svého stanu.

"Zítra vyrazíme," rozhodl. Bylo jasné, že tato noc je ve zdejších končinách poslední.

Tantor zatím donesl Tarzana k nevelké mýtině a měkce jej položil do husté trávy.

"Ráno, až se Kudu, slunce, vydá po obloze a bude dost světla, zjistíme, co se dá dělat s mými pouty," řekl syn divočiny svému čtvernohému zachránci. "Ale teď pojďme spát."

Numa, lev, Sheeta, leopard, i Dango, hyena, prošli tudy za noc několikrát, a jejich citlivé nozdry zachytily pach člověka, který tu ležel bezmocen, avšak sotva spatřili jeho obrovitého strážce, raději se onomu místu vyhnuli.

Ráno nastal v ležení Arabů čilý ruch. Po snídani počaly ženy skládat šejchův stan. Ostatní ihned následovaly jejich příkladu. Jakmile bylo vše připraveno, vydala se karavana na sever k hranicím Habeše. Beduíni a jejich ženy jeli na ponících, zatímco otroci kráčeli pěšky, doprovázeni skupinou askariů. Za karavanou šlo stádo koz a ovcí.

Zajd jel vedle Atíji, šejchovy dcery, a jeho oči bloudily víc po dívčině půvabné tváři než klikaté stezce, po níž se družina ubírala. Fahd, který vedl svého poníka po boku šejchově, vrhl co chvíli po mladých milencích nevráživým pohledem.

Tulug to uviděl a zamračil se. "Zajd je zřejmě lepší nápadník než ty," řekl.

"Našeptává jí o mně samé lži," stěžoval si Fahd.

"Ale šejch je na tvé straně," uklidňoval jej Tulug.

"Není," nesouhlasil Fahd. "Pomohlo by, kdybys u něho pro mě ztratil slovo. Slíbil jsi to!"

"Slíbil - ale bratr mě neposlouchá," vysvětloval Tulug. "Ne že by tě neměl rád, ale chce, aby jeho dcera byla šťastná, a tak nechává rozhodnutí na ní."

"Co mám tedy dělat?"

"Kdybych já byl šejchem," naznačil Tulug, "... ale já šejchem nejsem." "Co by se stalo, kdybys byl šejchem?" vyzvídal Fahd.

"Pak by moje neteř musela vzít zavděk tím, koho bych jí vybral," odpověděl Tulug.

"Ale ty nejsi šejchem..." povzdychl Fahd.

Tulug se k němu naklonil blíž. "Nápadník, jako je Zajd, už bude vědět, co je třeba, abych byl šejchem!"

Fahd neodpověděl. Jel dál mlčky, dívaje se do země, jako by o čemsi usilovně přemýšlel.

Toyatovi opice

Tři dny putovala arabská karavana na sever k Habeši. A tři dny ležel Tarzan na planině, svázaný a bezbranný. Věrný Tantor nad ním držel stráž. Tu a tam se vzdálil, aby svému příteli přinesl ovoce a vodu. Velbloudí řemeny držely pevně a bolestivě se zadíraly do kůže. Tarzan volal na pomoc opičky Manu, ale ty nepřicházely. A tak ležel na mýtině, očekávaje svůj konec.

Čtvrtého dne počal být Tantor neklidný. Potravu v okolí kvapem ubývalo. Chtěl odtud, a chtěl Tarzana vzít s sebou. Ale syn divočiny se obával, že pokud bude odnesen hluboko do džungle mezi slony, ztratí veškerou naději na záchranu. Věděl, že jediní, kdo mu dokáží pomoci, jsou Mangani - velké opice. Jejich území nebylo daleko, a tak se mohlo stát, že sem některá zabloudí. Tantor naléhal stále víc. Zvedl Tarzana do výšky. "Polož mě na zem," vyzval jej syn divočiny. Zvíře uposlechl a pak počalo přecházet sem a tam paloukem. Co chvíli se zastavilo a zatroubilo či zabořilo dlouhý chobot do porostu.

"Jdi se napást," radil mu Tarzan. "A pak se vrať. Zítra možná přijdou Mangani."

Tantor znovu zatroubil, pak se otočil a zamířil do džungle. Ještě hodnou dobu slyšel Tarzan dusot jeho mocných tlap.

"Je pryč," zašeptal, když zvuky ustaly. "Nemohu mu to mít za zlé. Co se má stát, stane se. Lhostejno, zda dnes, zítra, či pozítří..."

Přišlo ráno. Džungle byla nyní ponořena do ticha. Jen bzukot dotěrného hmyzu zneklidňoval šelmy. Náhle se rozlehl okolím pronikavý křik. To opičky Manu počaly divoce vřeštět, pobíhající větrovím jako smyslů zbavené.

"Manu!" volal Tarzan. "Co se děje?"

"Mangani! Mangani!" křičely opičky.

"Přivedte je!" požádal Tarzan.

"Bojíme se!"

"Vyšplhejte na vrcholky stromů! A pak jim řekněte, že jeden z jejich rodu potřebuje pomoc."

"Bojíme se!" opakovaly Manu.

"Nedosáhnou na vás," ujistil je Tarzan. "Jděte! Nemusíte se jich bát!"

"Opravdu se tak vysoko nedostanou," potvrdil starý opičák. "Já půjdu!"

Vyrazil, následován ostatními. Brzy celé hejno zmizelo v korunách. Tarzan seděl klidně a čekal.

Po chvíli zaslechl hlasy svých někdejších soukmenovců. Možná, že ho některý z nich pozná. Ale možná také, že přicházejí zdaleka. Ať tak či tak, byli jeho jedinou nadějí!

Slyšel, jak opičky Manu povykují z nejvyšších větví. A pak nastalo ticho, přerušované jen tu a tam šelestem hmyzích křídel.

Syn divočiny se zvedl a pohlédl směrem, odkud ještě před chvílí zněly hlasy velkých opic. A pak spatřil pár podmračených očí, přehlížejících mýtinu a hledajících nepřitele. Proč se také přátelit s krutým a bezcitným Tarmangani? Tarzan si uvědomil, že tahle tlupa je zřejmě na dlouhý čas jediná, která tudy projde. Nezbyvalo než jednat.

"Jsem váš přítel!" zvolal v řeči opů. "Tarmangani mě zajali a svázali. Nemohu se hýbat. Nemohu se bránit. Nemohu si obstarat potravu a vodu. Pomozte mi!"

Z houštiny přišla okamžitá odpověď.

"Jsi Tarmangani!" zněla.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," řekl syn divočiny.

"Ano!" přitakaly Manu. "Je to Tarzan. Tarmangani ho svázali a Tantor ho vysvobodil. Kudu už několikrát přešlo po obloze a Tarzan tu stále ještě leží."

"Já Tarzana znám!" ozvalo se z houští, které se vzápětí rozestoupilo a vyšel obrovitý veleop.

"Mwalate!!!" vykřikl syn divočiny.

"Je to Tarzan," potvrdil op, leč ostatní nerozuměli.

"Kdo je to?" ptali se.

"Či je to tlupa?" přerušil je Tarzan, obraceje se k Mwalatovi.

"Vede ji Toyat," odpověděl tázaný.

"Neříkej, kdo opravdu jsem, dokud budu mít pouta," požádal Mwalata Tarzan. "Toyat mě nenávidí. Budu-li bezbranný, zabije mě."

"Ano," souhlasil Mwalat.

"Tady," zvedl Tarzan ruce. "Překousni mi pouta."

"Jsi Mwalatův přítel," potvrdil opičák, "a Mwalat ti pomůže."

Zatím se na mýtinu prodraly ostatní opice. Viděly, že Mwalatovi nehrozí nebezpečí, a uklidnily se. Když se Tarzan znovu postavil na nohy, byly již všechny u něho. V čele smečky stál Toyat, za ním několik statných samců a samic a spousta mláďat. Samci byli zvědaví a tlačili se dopředu.

Vůdce smečky stáhl obočí.

"Tarmangani!" zavrčel. Pak počal syna divočiny obíhat, aby nakonec několikrát vyskočil a dopadl na všechny čtyři. Dodával si tak odvahy k útoku a zároveň chtěl podobnou bojechtivost probudit i u ostatních samců.

"Je to Tarzan, přítel Mangani," vysvětloval Mwalat.

"Je to Tarmangani, nepřítel opů," oponoval Toyat. "Tarmangani nás zabíjejí hromovými holemi. Nešetří samice ani mláďata. Zabijte Tarmangani!"

"Je to Tarzan z rodu Opů," opakoval Mwalat. "Když jsem byl balu, zachránil mě před Numou. Tarzan je přítelem Mangani!"

"Zabijte Tarmangani!" burácel Toyat a znovu vyskočil. Vzápětí se přidalo několik největších samců. Tarzan věděl, co bude následovat. Co nevidět jej některý napadne. Mwalat bude chtít útočníka zadržet a dojde k bitce. A tomu chtěl Tarzan zavčas zabránit.

"Dost!" zvolal, zvedaje ruku. "Jsem Tarzan, mocný lovec a velký bojovník. Dlouho jsem žil v Kerchakově kmeni, a když Kerchak zemřel, zaujal jsem jeho místo. Jsem jedním z vás a jsem vaším přítelem. Toyat mě chce zabít, protože mě nenávidí. A nenávidí mě proto, že jsem mu zabránil stát se kdysi vůdcem kmene. Stalo se to před mnoha dešti, kdy většina z vás byla ještě balu. Kdyby byl Toyat dobrý vůdce, měl by Tarzana rád, ale on se vás snaží proti němu poštvat!"

A pak ukázal na jednoho ze samců.

"Ty, Zatho," oslovil jej, "se chystáš na Tarzana zaútočit. Což jsi zapomněl, jak jsi byl nemocný a tvůj kmen tě chtěl nechat zahynout? Zapomněl jsi, kdo ti přinesl jídlo a vodu? A kdo tě chránil před Numou, Sheetou či Dango?"

Tarzan hovořil klidně a rozhodně. Opi postupně umlkali, naslouchajíce. Zatho svažtil husté brvy, aby vzápětí vyjasnil tvář.

"Zatho si vzpomněl!" řekl. "Tarzan je jeho přítel." A stoupl si vedle Mwalata.

Toyat měl dosud zlost, avšak teď už věděl, že na svou stranu nikoho nestrhne. Chvilí se ještě výhrůžně pohupoval v bocích, ale pak ho zaujal jakýsi brouk a v tom okamžiku na Tarzana zapomněl.

A tak se Tarzan opět vrátil k veleopům. Toulal se s nimi pralesem a vzpomínal na Kalu, svou nevlastní matku.

Vzpomínal, jak jej neohroženě bránila proti šelmám i žárlivému Tublatovi. Zdálo se mu, jako by to vše bylo včera.

Znovu a znovu viděl před sebou postavu starého Kerchaka. Jak nádherná to byla šelma! Pro malého Tarzana byl ztělesněním síly a moci. Opětovně ve vzpomínkách bojoval s Terkozem a gorilou Bolgani. Myslel na Teeku, kterou

miloval, a malého černého chlapce Tiba, jehož přijal za vlastního.

A zatím šejch Ibn Jad mířil se svou karavanou na sever k leopardímu městu Nimr, a na druhém konci džungle se odehrávalo něco, co mělo zanedlouho ovlivnit Tarzanův život.

Gorila Bolgani

Černý nosič zakopl a upadl i s nákladem. Zdánlivá maličkost - ale kolikrát mívají právě maličkosti osudové následky? A tahle maličkost do značné míry ovlivnila život Jamese Huntera Blakea, mladého bohatého Američana, který byl v Africe poprvé. Nebyl tu sám. Doprovázel ho jeho krajan jménem Wilbur Stímbol. Před dvěma lety strávil v džungli celé tři týdny, a tak se nyní pokládal za velitele výpravy a odborníka na vše kolem - lov, přírodu, jídlo, počasí i domorodce. A navíc byl o plných pětadvacet let starší než Blake.

Oba muži se jeden od druhého značně lišili. Blake byl flegmatický mladík, který měl ze Stímbolovy panovačnosti spíše legraci. K první vzájemné roztržce došlo již na nádraží, kdy Stímbol počal prosazovat, aby se původně naučná expedice změnila v čistě loveckou výpravu. Během příprav urazil kameramana tak nevybíravým způsobem, že ten odmítl setrvat a vrátil se na pobřeží. Blake byl zklamán, nicméně rozhodl se pokračovat v cestě a pořídit odtud alespoň fotografie.

Zabíjení zvířat se mu přičilo a sám byl rozhodnut použít pušky toliko v sebeobraně či k opatření potravy. Stímbolovi pak byl ochoten tolerovat jen pár nezbytných trofejí do jeho lovecké sbírky.

Stímbol měl cestou několik půtek s černými nosiči. Zavínil je sám, ale nakonec Blakeovi slíbil, že se nebudou opakovat a že jednání s domorodci přenechá jemu.

Prošli do vnitrozemí a dostali se dál, než předpokládali. Při lovu jim štěstí příliš nepřálo, a tak se rozhodli vrátit na železnici. Blake věřil, že přes vše, co prožili, odjedou z Afriky společně.

Náhle jeden z černochů zakopl a vysypal svůj náklad. Padající břemeno zasáhlo Stímbola do zad.

"Ty černý mizerolo!" vykřikl Stímbol, běsný hněvem, aby vzápětí udeřil nešťastníka do hlavy. A když nosič ležel na zemi, ještě do něho kopl.

V té chvíli přiskočil Blake a oplatil surovci stejnou měrou. Stímbol zavrával, sahaje po pistoli. Jakkoli byl rychlý, byl Blake ještě rychlejší.

"Pusťte tu zbraň!" zavelel. Stímbol uposlechl a zvedl se.

"Poslouchejte mě dobře," pokračoval Blake. "My dva jsme spolu skončili. Zítřka ráno rozdělíme nosiče i výstroj, a ať se vydáte kamkoli, já půjdu opačným směrem." A zasunul pistoli do pouzdra.

Černoch s námahou vstal, otíraje krev z tváře. Blake mu pokynul, aby sebral svůj náklad, a ledva tak muž učinil, dala se karavana znovu na pochod. Mlčky a se svěšenými hlavami.

Blake nařídil rozbít tábor na prvním příhodném místě, aby ještě do setmění rozdělil výpravu na dvě části. Rozezlený Stímbol odmítl spolupracovat. Raději sebral několik askariů a vydal se na lov.

Urazili sotva míli, když objevili zvířecí stezku. Půda tu byla udusaná, takže jejich kroky nebyly téměř slyšet. Vtom jeden z mužů zvedl ruku na znamení, aby se zastavili. Jakmile Stímbol dostihl čelo průvodu, ukázal muž před sebe do porostu.

Cosí velkého a černého mířilo přímo k nim.

"Co je to?" zeptal se Stímbol.

"Gorila," odpověděl askari.

Stímbol zvedl pušku a vystřelil po blížícím se zvířeti, avšak minul.

"K čertu!" vykřikl. "Jděte po ní! Určitě jsem ji zasáhl. To bude trofej!"

Džungle byla v těch místech otevřená, takže prchající gorilu občas zahlédli. Stímbol střelil bez ustání, ale pokaždé chybil. Ostatní se jen usmívali. Neměli starého Američana v lásce.

Nedaleko odtud lovil Tarzan s veleopy Toyatova kmene. Sotva zaslechl první výstřel, vyšvihl se do větvi a zamířil směrem, odkud rána zazněla. Byl si téměř jist, že zbraň, ze které se střelilo, nepatří beduinům. Dobře znal rozdíl mezi jejich mušketami a puškami bělochů. Nebývalo zvykem, aby se v těchto končinách pohyboval někdo neznámý.

Přeskakuje z větve na větev, blížil se syn divočiny k místu, odkud se ozvala střelba. Po chvíli spatřil gorilu a její pronásledovatele. Zvíře prchalo jako o překot, neboť mělo hrůzu z hromových holí nenáviděných Tarmangani. V té chvíli si neuvědomovalo, že to není jediné nebezpečí, které mu cestou hrozí. A tak si ani nevšimlo hada Histaha, zavěšeného mezi větvemi jednoho z pralesních velikánů.

Had byl nanejdůležitější. Hluk štvance ho vyrušil ze spánku. Jindy by nechal gorilího samce proběhnout bez povšimnutí, leč tentokrát by byl schopen zaútočit na samotného Tantora. Blýskal drobnými očky, sleduje velkou opici, a sotva se přiblížila, snesl se rovnou na ni. Sevřel její tělo jako do kleští. Jakkoli je Bolgani silná, je rozzuřený Histah ještě silnější!

Gorila zoufale zařvala, jakmile si uvědomila, jak strašného má protivníka. Tušila neodvratný konec, až jí Histah počne drtit kosti. A v té době dorazili na bojiště téměř současně Stímbol a Tarzan.

Shlížeje z větvi, viděl syn divočiny cizince, jak zvedá pušku k výstřelu. Nikdy gorily příliš nemiloval. Po léta se jim vyhýbal, jakkoli z nich neměl strach. Avšak nyní, když viděl, že je zvíře vystaveno hned dvojímu nebezpečí, neváhal. Byl v té chvíli přímo nad Stímbolem. Než stačil Američan zacílit, skočil mu Tarzan na záda a strhl jej k zemi. Vyrval mu z pochvy lovecký tesák a neohroženě skočil mezi bojující zvířata.

Stímbol se zvedl, aby ztrestal odvážlivce, avšak to, co viděl před sebou, mu vzalo jakoukoli chuť na pomstu. Polonahý, bronzově opálený obr tu bojoval s velkým plazem. Z jeho hrdla se draly divoké skřeky, podobné těm, jaké vydávají velké opice. Jednou rukou držel hada za hlavu, druhou pak bodal do jeho svíjejícího se těla.

Histah chtěl zpočátku zardousit oba své protivníky, teď však musel uvolnit stisk, jímž svíral gorilu. Jakkoli sebou házel, běsný hněvem a bolestí, vždy znovu narazil na ostrou čepel, zadírající se stále hlouběji.

Stímbol stál opodál, oči vyťštěné hrůzou. A tak Tarzan sám a s chatrnou zbraní bojoval proti jednomu z nejstrašnějších tvorů pralesa. Byl to boj na život a na smrt. Američanovi se zdálo, že tragický konec je neodvratný.

Cožpak dokáže normální smrtelník přemoci tak obrovitého hada?

Histahovi se podařilo ovinout svého soka, byl však již příliš zesláblý četnými ranami. Oba byli zaliti krví, která potřísnila okolní porost. Z posledních sil se pokusil had o smrtící smyčku, leč Tarzan mu v tom okamžiku přetřel páteř. Histahův trup se počal divoce svíjet v smrtelné křeči, aby konečně klesl do trávy bez hnutí.

Tarzan se sklonil ke gorilímu samci.

"Jsi raněn?" zeptal se v řeči opů.

"Ne," odpověděl samec. "Jsem Bolgani! Zabijím bílé opice!"

"Jsem Tarzan z rodu Opů," pravil syn divočiny. "Zachránil jsem tě před Histahem."

"Nepřišel jsi mě zabít?"

"Ne, chci být tvým přítelem."

Gorila se počala pohupovat v bocích. To znamenalo, že přemýšlí. Po chvíli promluvila.

"Budu tvým přítelem," souhlasila. "Ale Tarmangani nás oba zabije hromovou holí. Musíme ho zabít dřív než on nás!"

"Ne," uklidnil gorilu Tarzan. "Pošlu ho pryč."

"Ty?" zamručel samec. "Neposlechně tě!"

"Jsem Tarzan, pán džungle," opakoval syn divočiny. "Tarzanovo slovo je v pralese zákonem."

Stimbol ničemu nerozuměl. Slyšel jen, jak muž a opice na sebe vrčí, a domníval se, že se chystají k novému souboji.

Zdvihl pušku a zamířil k Tarzanovi.

"Uхни, ať to s ní skoncuji," řekl. "To, co jsi zažil, ti jistě stačilo!"

Nebylo pochyb, že divoch je neobyčejně silný - ale možná bude rád, zbaví-li se svého protivníka!

Tarzan si stoupl mezi gorilu a lovce.

"Svěšte pušku!" poručil. "Na gorilu střílet nebudete!"

"Že ne?" opáčil Stimbol. "Myslíš, že se za ní honím džunglí zbytečně?" "Je lhostejno, proč tak činíte," řekl Tarzan. "Vím jen, že ji nezastřelíte!"

"Ty asi nevíš, kdo jsem!" udeřil Stimbol.

"Je mi jedno, kdo jste," odpověděl klidně Tarzan.

"Jsem Wilbur Stimbol, makléř z New Yorku," představil se Američan. Věděl, že to jméno otvírá nejdny dveře.

"A co děláte na mém území?" žádal Tarzan vysvětlení.

"Vašem území?" změnil Američan tón. "Kdo k čertu jste?"

V téže chvíli dorazili dva černoši. Tarzan se otočil přímo k nim.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," pravil. "Co ten muž pohledává na mém území? Kolik vás je? A kolik je bělochů?" ptal se v jejich řeči.

"Velký Bwana," začal jeden z černošů. "Víme, že jsi Tarzan. Poznali jsme to, když jsi zabil hada. Nikdo jiný v džungli by to nedokázal. Ten bílý muž není dobrý člověk. Je s ním ještě jeden muž, ale ten je jiný. Přišli lovit lva a velká zvířata. Ale neměli štěstí. Zítra se vracejí zpátky."

"Kde je jejich tábor?"

Černoch ukázal oním směrem. "Není to daleko," řekl.

Tarzan se nyní otočil ke Stimbolovi.

"Večer za vámi zajdu a promluvíme si. Zatím smíte lovit jen tolik, co spotřebujete. Takový je tu zákon."

V jeho hlase bylo cosi, co přimělo Stimbola poslechnout. Před ním stál neohrožený bílý obr, ze kterého šel strach. Viděl, jak se Tarzan vrací ke gorile a jak spolu odcházejí. Sotva se za nimi džungle zavřela, vyňal hedvábný kapesník a setřel z čela krůpěje potu, nepřestávaje myslet na podivnou dvojici. Po chvíli zamířil k černošům.

"Ztratil jsem celý den!" stěžoval si. "Kdo je ten muž? Zdá se, že ho znáte!"

"Je to Tarzan," zněla odpověď.

"Tarzan? Nikdy jsem o něm neslyšel!"

"Každý v džungli ho zná!"

"Ale?!" podívil se Stimbol. "Žádný divoch nebude nařizovat Wilburu Stimbolovi, kde smí lovit a kde ne!"

Tarzanova nepřítomnost mu znovu dodala odvahy.

"Pane," namítl jeden z černošů, "Tarzanovo slovo platí v džungli za zákon. To mějte na paměti!"

"Neplatím vás, abyste mě poučovali," houkl Američan. "Když říkám, že budu lovit, tak budu lovit! To zas mějte na paměti vy!"

Cestou zpět nic neulovili. Stimbol žádné zvíře neviděl. A co viděli domorodci, nechali si pro sebe...

Tarmangani

Zatímco byl Stimbol pryč, rozdělil Blake zásoby a vybavení na dva rovné díly. S dělením nosičů a askariů zatím nespěchal - chtěl počkat, až se jeho bývalý společník vrátí z lovu.

Stimbol byl v očividně špatné náladě. Blake to přijal s bohorovným klidem, neboť věděl, že příštího dne se jeho společnosti nadobro zbaví. Co mu však vrtalo hlavou, byly zachmuřené tváře černošů, kteří ho doprovázeli.

Předpokládal, že Stimbol opět popustil uzdu své nesnášenlivosti a některého z domorodců urazil. Tušil, že nebude snadné nalézt dostatek nosičů, ochotných přijmout svérázné pojetí kázně jeho někdejšího druha.

Sotva Stimbol dorazil, všiml si dvou pečlivě srovnaných hromad výstroje a potravin.

Zakabonil tvář.

"Vidím, že jste nezaháležel," poznamenal na Blakeovu adresu.

"Ano, chtěl jsem, aby bylo vše připraveno a vy jste si to mohl zkontrolovat," vysvětlil Blake.

"Nebudu se tím zatěžovat," procedil Stimbol skrz zuby. "Vím, že jste dělil spravedlivě."

"Děkuji," řekl Blake.

"A co nosiči?"

"To nebude tak snadné. Nezacházel jste s nimi v rukavičkách. Mnozí s vámi nechtějí jít."

"To se mýlíte, Blaku!" zvolal Stimbol. "Problém je v tom, že neznáte domorodce. Jste na ně příliš měkký. Vědí, že jejich pánem je ten, kdo je silnější než oni. Vy jste rozdělil náklad, já rozdělím doprovod. Nemůžete na tom prodělat. Dám vám dobré muže a postarám se, aby je přešla sebemenší chuť se vzpírat!"

"A jak to chcete udělat?" ptal se Blake.

"Nejdřív vyberu ty, co s vámi půjdou dobrovolně. Určitě se pár takových najde. Pak řekneme ostatním, že se vracíte na pobřeží, a někteří se přidají. A ze zbytku doplním polovinu. To je spravedlivé, ne?"

"Dobrá," souhlasil Blake. Doufal, že vše proběhne v klidu, jakkoli nevěřil, že se domorodci dají tak snadno přemluvit.

"V případě, že některý z nás bude mít potíže se získáním dostatečného počtu dobrovolníků," doplnil, "navrhuji pro ty, kdo budou ochotni posílit menší skupinu, jistý příplatek. Budu-li to já, rád připlatím."

"Dobrý nápad, pokud máte strach, že vás opustí, sotva odejdu," opáčil Stimbol sebevědomě. "Aspoň si jimi budete jist. Já se podržím původní dohody. Za to, co dělají, dostávají až dost!"

Pak zavolal předáka nosičů.

"Hej ty, pojď sem!" houkl na černocho. Ten beze slova uposlechl.

"Volal jsi mě, bwana?" zašeptal.

"Shromáždí všechny muže v táboře," nařídil Stimbol. "Ať jsou tu co nejdřív! A nikdo ať nechybí!"

"Ano, bwana."

Když se černocho odporoučel, Stimbol se otočil k Blakeovi.

"Byl tu dnes nějaký cizinec?"

"Ne, proč?"

"Na lovu jsem narazil na jakéhosi divocha," vysvětloval Stimbol. "Přikazoval mi, abych odtud odešel. Neznáte ho náhodou?"

"Divocha...?"

"Ano. Je to nějaký blázen. Zdá se, že askariové ho znají."

"Kdo to byl?"

"Říkal si Tarzan."

Blake svažtil obočí. "Vy jste potkal Tarzana a on vás vyzval, abyste odtud odešel?"

"Vy jste o něm slyšel?"

"Ovšem. A kdyby totéž nařídil mně, odejdu ihned. A proč vlastně chce, abyste opustil jeho území?"

"Prostě mi to přikázal, nic víc. Nechtěl, abych zastřelil gorilu, které jsem byl na stopě a kterou zachránil před velkým hadem. Mě vyhnal z pralesa a řekl, že nás navštíví. Pak odešel i s gorilou! V životě jsem nic podobného neviděl, ale to na věci nic nemění. Mě nebude nikdo odtud vyhánět! Půjdu, až sám uznám za vhodné!"

"Myslíte si, že Tarzan je napůl blázen?"

"Každý, kdo se potlouká nahý a beze zbraně džunglí, musí být šílenec."

"Brzy poznáte, že tomu tak není, Stimbole," oponoval Blake. "A mohu-li vám radit, udělejte, co žádá, nechcete-li mít potíže."

"Co o něm víte? Viděl jste ho někdy?" ptal se Stimbol.

"Ne," odpověděl Blake. "Ale hodně jsem o něm od svých lidí slyšel. Patří do džungle tak jako šelmy. Jen málokterý z mých mužů se s ním setkal, ale všichni z něho mají strach. Pokud se dovědí, že jste s ním měl spor, odmítnou vás doprovázet!"

"Doufám, že tomu divochovi brzy dojde, kdo je Wilbur Stimbol!"

"Hodlá za námi přijít? Rád jej uvidím. Od chvíle, kdy jsem vkročil do této země, si nepřeji nic jiného."

"To je zvláštní, že jsem o něm nikdy neslyšel," uvažoval nahlas Stimbol.

"Nikdy jste se s nosiči nebavil," upozornil Blake.

"Nemám jim co říci," odsekl Stimbol.

"Myslel jsem bavit se s nimi, ne mluvit k nim," zdůraznil Blake.

"Nemám čas zdržovat se s nosiči," pravil ostře Stimbol.

Blake pokrčil rameny.

"Tady jsou!" vykřikl náhle makléř, vida přicházet domorodce. Pak služebníky oslovil.

"Tady pan Blake a já jsme se rozhodli cestovat každý sám. Všechno se rozdělí. Já půjdu lovit hlouběji na západ a pak na jih, abych se vrátil novou cestou k pobřeží. Nevím, jaké plány má pan Blake, ale polovina nosičů a askariů musí s ním. Nebude to žádná legrace, ale jiná možnost není."

Na chvíli se odmlčel, jako by nabíral dech.

"Jako vždy vám chci dát možnost, abyste se rozhodli, s kým chcete jít. A teď dávejte pozor. Zavazadla na této straně jsou pana Blakea, na druhé moje. Kdo chce s panem Blakem, ať vystoupí!"

Černoši několik okamžiků váhali, postupně však všichni přešli na Blakeovu stranu. Stimbol se otočil, směje se a potřásaje hlavou.

"Proboha! Už jste někdy viděl větší zbedněnce?" ptal se Blakea. "Nerozumějí tomu, co říkám!"

"Myslíte?" opáčil Blake.

Stimbol byl bez sebe zlostí. "To je jasné! Nerozuměli mi!"

A pak se obrátil k domorodcům.

"Vy hlupáci!" zvolal. "Cožpak nikdy nic nepochopíte? Neřekl jsem, abyste vystoupili všichni - jen ti, co chtějí jít s panem Blakem! Takže vy ostatní se vraťte k mým zavazadlům!"

Nikdo se však ani nehnul. Stimbol brunátněl.

"To je vzpoura!" hřímal. "A toho, kdo ji vyvolal, potrestám! Hej, ty tam, pojď sem!" nařídil předákovi. "Kdo vás proti mně pošval? Nebyl to pan Blake?"

"Neblázněte, Stimbole," uklidňoval jej Blake. "Nikdo je proti vám nepopouzel. Byl to přece váš nápad. Udělali, co jste chtěl. Kdybyste nebyl tak sebejistý, mohl jste tušit, jak to dopadne. I černoši jsou lidské bytosti. A v mnohém citlivější než my. Vy jste je bil a urážel, a oni se vás bojí a nenávidí vás. Sklízíte, co jste zasel. Dej Bůh, abyste si z toho vzal ponaučení. Je jen jedna možnost, jak ty muže získat, a to tak, že jim nabídnete pořádný příplatek. Jste ochoten to udělat?"

Stimbol cítil, že Blake má pravdu. Chvilí se bezradně rozhlížel kolem. Černoši stáli mlčky, dívající se do země. V jejich pohledech bylo pramálo přátelského.

Stimbol se obrátil o pomoc k Blakeovi.

"Zkuste s nimi něco udělat vy," řekl.

Blake souhlasně přikývl. "Je třeba, aby polovina z vás doprovodila pana Stimbola na pobřeží," oslovil domorodce.

"Tomu, kdo půjde, zaplatí dvojnásobek, pokud se bezpečně dostane na místo. Rozmyslete si to a dejte nám brzy vědět. To je vše. Můžete jít."

Po celý zbytek odpoledne postávali černoši v hloučcích a radili se. Po večeri se Blake a Stimbol sešli s předákem.

"Kdo půjde s panem Stimbolem?" zeptal se Blake.

"Nikdo," zněla odpověď. "Všichni půjdeme s mladým bwanou."

"Ale pan Stimbol vám dobře zaplatí," připomněl Blake. "A polovina z vás by měla jít s ním."

Černoch pohodil hlavou.

"Nikdo s ním nepůjde," trval na svém. "Ať platí jakkoli."

"Souhlasili jste, že s námi půjdete a že se s námi také vrátíte," řekl Blake. "Měli byste dodržet slovo."

"Slíbili jsme, že půjdeme s vámi oběma," potvrdil černoch. "Ale o tom, že se budete vracet každý zvlášť, nepadlo ani slovo. Splníme svůj slib, pokud se starý bwana vrátí s vámi."

V jeho hlase byla rozhodnost a neústupnost.

Blake se na okamžik zamyslel. "Dobrá, můžeš jít," svolil. "Dohodneme se ráno."

Vtom se ve světle táborového ohně objevila mužská postava.

"Kdo je to?" zvolal Stimbol, aby vzápětí poznal příchozího. "To je ten divoch!!!"

Blake se otočil a spatřil snědého obra příjemné tváře, jemných rysů a pevného kroku. Tak tohle je onen Stimbolův šilenec?

"Vy jste Tarzan," uvítal příchozího.

"Ano," přikývl syn divočiny. "A vy?"

"Jsem Jim Blake z New Yorku," představil se Američan.

"Lovec?"

"Lovím kamerou."

"Váš přítel používá pušku," připomněl Tarzan.

"S tím nemám nic společného," ujistil hosta Blake.

"Ani kdokoli jiný!" podotkl Stimbol.

Tarzan o něho sotva zavadil pohledem.

"Slyšel jsem, o čem jste mluvil s předákem nosičů," oslovil Blakea. "Někteří z černochoů mi o vašem společníkovi vyprávěli, a sám jsem s ním již také měl tu čest. Vím, že hodláte pokračovat každý sám. Je to tak?"

"Ano," potvrdil Blake.

"A až se rozdělíte - co hodláte dělat?"

"Chci se pustit dál na západ a potom..." vmísil se Stimbol.

"Mluví s panem Blakem," přerušil ho Tarzan. "Pokud jde o vás, je vše jasné."

"Co si to..." chtěl vyhrožovat Stimbol.

"Buďte zticha!" poručil Tarzan. "Pokračujte, pane Blaku!"

"Zatím jsme neměli moc štěstí," přiznal Blake. "Hlavně proto, že jsme se nikdy nedohodli. Dosud jsem se nesetkal s šelmami, které chci studovat. Měl jsem v úmyslu jít na sever a fotografovat lvy. Nechtěl jsem se za čas a peníze, které jsem do expedice vložil, vracet s prázdnou. Ted, když se nosiči odmítli rozdělit, nezbude než se nejkratší cestou vydat zpět k železnici."

"Zdá se, že mě neberete v úvahu," zavrčel Stimbol. "Věnoval jsem výpravě stejně času i peněz jako Blake. Jsem tu kvůli lovu, takže budu pokračovat dál a nikdo mi v tom nezabrání!"

Tarzan jeho slovům nevěnoval nejmenší pozornost.

"Připravte se, abyste mohl vyrazit hned po východu slunce. S rozdělením výpravy nebudou problémy. Přijdu a pomohu vám," slíbil Blakeovi.

Pak se otočil a zmizel v temnotě pralesa.

Blesk Ara

Tábor byl na nohou dlouho před rozedněním. Vše bylo sbaleno a připraveno na cestu. Nosiči netrpělivě přecházeli sem a tam, čekající na povel k odchodu. Blake a Stimbol seděli v trávě a pokuřovali. Náhle se zavlnilo v koruně blízkého stromu a Tarzan se snesl z jedné z větví přímo doprostřed ležení. Domorodci vykřikl překvapením a strachem, syn divočiny je však záhy uklidnil.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," pravil v jejich mateřtině, "pán džungle. Přivedli jste sem bílé muže, aby zabíjeli mou zvěř.

To se mi nelíbí! Ti z vás, kteří chtějí domů, ať mě nyní poslouchají a učiní, co řeknu. Ty," a ukázal na předáka,

"doprovodíš mladšího bílého muže, kterému jsem dovolil, aby si dělal obrázky, kde se mu zlíbí. Vyber polovinu mužů, kteří půjdou s mladým bwanou!"

Pak se obrátil k druhému z vůdců karavany. "A ty vezmi zbytek mužů a odveď staršího bwana k nejbližší železniční stanici. Nesmí lovit víc, než kolik spotřebuje, a střilet jindy než v sebeobraně. Ať se mě nesnaží oklamat. Měj na paměti, že Tarzan vidí všude a nikdy nezapomíná!"

Nakonec zamířil k oběma bělochům.

"Vše je připraveno," oslovil Blakea. "Můžete jít, kam chcete. Lov je vaše věc. Jste mým hostem. Vy," ukázal na Stimbola, "odtud odejdete nejkratší cestou. Zbraň vám ponechám, abyste se mohl bránit. Bude-li tomu jinak, vezmu vám ji! Nepokoušejte se lovit! O to se postará váš předák!"

"To by stačilo!" vykřikl Stimbol. "Jste na omylu, jestli si myslíte, že se nechám omezovat! Mohl bych si koupit celé tohle území i s vámi! Proboha, Blake, řekněte tomu bláznovi, kdo jsem, než se dostane do maléru!"

Aniž dopřál Stimbolovi sluchu, obrátil se Tarzan k veliteli jeho skupiny.

"Můžete naložit a vydat se na cestu," řekl. "Kdyby vás bílý muž odmítl následovat, nechte ho být. Pokud s vámi půjde, postarejte se o něho a dovedte ho v bezpečí na stanici. Poslouchejte ho jen tehdy, nebudou-li jeho pokyny odporovat tomu, co jsem nařídil. Jděte!"

Za několik okamžiků byla Stimbolova skupina připravena vyrazit. Nato se počal chystat i Blake. Stimbol zapísal své muže, aby Tarzana neposlouchali, ti se však chopili břemen a zamířili do džungle. Po nich odešla Blakeova karavana a zmizel i Tarzan.

Stimbol zůstal v opuštěném táboře sám. Vztekly a ponížený, rozběhl se nakonec za ostatními, nešetře kletbami a výhrůzkami. Nikdo jej však neposlouchal. Posléze ztichl. Pochopil, že slovo pána džungle tu platí víc než jeho. Nicméně v duchu spřádal plán, jak se pomstít.

Aby se přesvědčil, jak jsou plněny jeho pokyny, vyrazil Tarzan napřed. Konečně usoudil, že získal již dostatečný náskok, a rozkročil se na mohutné haluzi jednoho ze stromů, lemujících stezku, kudy musela karavana projít. Náhle zjistil, že z protější strany se sem kdosi blíží. Ač zatím nikoho neviděl, tušil, o koho jde. Nad korunami stromů houstly mraky, ale dole se nepohnula ani větévka. Stezkou kráčela zarostlá, člověku podobná postava. Byla to gorila.

"Bolgani," zašeptal syn divočiny.

Opice se zastavila, narovнала a rozhlédla kolem.

"To jsem já, Tarzan," řekl pán džungle.

"Jsem Bolgani," zněla odpověď zdola.

"Tarmangani se blíží!" varoval Tarzan.

"Zabíjí ho!" rozhodla opice.

"Nech Tarmangani projít," radil Tarzan. "On a jeho druzi mají hromové hole. Přinutil jsem Tarmangani, aby odtud odešel. Nech ho na pokoji. Schovej se. Projdou kolem a nebudou vědět, že Tarzan a Bolgani jsou nablízku!"

Vtom šlehl potmělou oblohou blesk a vzápětí silně zahřmělo. Obě šelmy pohlédly vzhůru.

"Pand, hrom, loví na nebesích," poznamenal Tarzan.

"Chce chytit Ushu, vítr," dodala gorila. "Za chvíli uslyšíme, jak Usha přechá korunami stromů."

Tarzan se díval do černých mračen.

"I Kudu, slunce, se Panda bojí a skrývá se."

Obzorem znovu projel Ara, blesk. Pro oba to byl šíp z Pandova luku. A pak se počaly k zemi snášet kapky deště, které veleopi nazývají Meeta - krev, prýstící Ushovi z ran.

Džungle se zachvěla a hrom znovu zaburácel. Stromy se rozkymácely, jak mezi nimi pádil Usha, vítr. Tma houstla a déšť sílil. Větve a listy poletovaly vzduchem a kmeny narážely jeden na druhý. Obyvatelé pralesa se chvěli před jedinou mocí, kterou znali - mocí přírody.

Tarzan se přikrčil v koruně mohutného stromu, nastavuje záda bičujícímu lijáku. Bolgani se skryla v křovisku. Čekali, až bouře pomine. Hromobití neustávalo. Náhle se zablesklo a větev, na které Tarzan stál, se zlomila a zřítla se i s pánem džungle k zemi. Omráčen nárazem, zůstal Tarzan ležet v porostu, zpola zavalen statnou haluzí.

Stejně rychle, jak přišla, bouře ustala. Kudu, slunce, vyhlédlo zpoza mraků. Bolgani, zkrhlá a vyděšená, setrvala v úkrytu, obávajíc se pohnout či způsobit sebemenší hluk. Co kdyby ji zaslechl Pand, hrom?

Po bahnitě, kluzké stezce klopytal promáčený a prochladlý Stimbol. Neměl tušení, kde zůstala jeho karavana. Aby unikl před bouří, vyrazil napřed, a záhy se svému doprovodu ztratil. Vtom spatřil v ohybu cesty silnou větev a pod ní nehybné tělo. Sotva zjistil, o koho jde, zaradoval se. Mrtvý Tarzan mu už nebude překážet v jeho záměrech! Byl však syn divočiny skutečně mrtev?

Stimbol vykročil vpřed. Poklekl k Tarzanovi a přiložil mu ucho k hrudi. Ne, nebyl mrtev! Výraz v Američanově tváři se rázem změnil. Rozhlédl se kolem. Nikoho neviděl. Byl tu sám, jen s tím, kdo ho pokořil!

Avšak mýlil se. Nebyl tu sám. Neviděl Bolgani, která jej pozorovala z houštiny. Vyňal z pochvy lovecký nůž, rozhodnut s Tarzanem skoncovat. Až přijdou jeho muži, najdou syna divočiny mrtvého, aniž by tušili, jak skončil.

Tarzan se pohnul. Znovu počal nabývat vědomí. Stimbol věděl, že musí jednat rychle. V téže chvíli, kdy se rozmáchl ke smrtící ráně, vymrštila se z houští gorila a uchopila jej za rameno.

Otočil se a pohlédl do tváře rozlícené Bolgani. Pokusil se vyprostit, oháněje se nožem, leč gorila mu vytrhla zbraň z ruky a odhodila ji kamsi do porostu. Obrovité tesáky se neúprosně blížily k Američanovu hrdlu. A tehdy Tarzan otevřel oči. V poslední chvíli na opa vykřikl. Bolgani ustala a pohlédla na svého druha.

"Pusť ho," řekl Tarzan.

"Tarmangani chtěl zabít Tarzana!" zavrčela opice. "Bolgani ho zadržela! Zabije ho!" A výhrůžně vycenila zuby.

"Ne," nesouhlasil Tarzan. "Pusť ho!"

Gorila uvolnila stisk. Stalo se tak v okamžiku, kdy se na stezce objevil první muž Stimbolovy karavany. Když ho Bolgani spatřila, zneklidněla.

"Vrať se do džungle," vyzval ji Tarzan. "Tarzan si s Tarmangani a Gomangani poradí sám."

Gorila zamručela a zakrátko zmizela v pralese.

"Měl jste námale, Stimbole," uvítal Tarzan Američana. "Buďte rád, že jste mě nezabil. Jsem tu proto, abych se přesvědčil, jak plníte mé příkazy, a také proto, abych vás chránil před domorodci. Jejich pohledy, jakými vás měřili ráno, nevěstí nic dobrého. Nebylo by nic snazšího než vás nechat v pralese, nebo vás rovnou zabít - stačil by nůž nebo jed. Cítil jsem za vás jako za bělocha určitou odpovědnost, ale sám jste mě jí zbavil. Nezabiji vás, jakkoli to zaslužíte. Od této chvíle však poputujete k pobřeží sám."

Pak se obrátil k černochům.

"Tarzan nyní půjde svou cestou," pravil. "Možná ho už neuvidíte. O bílého muže se starejte, jen pokud plní mé příkazy. Ale lovit nesmí!"

Vyprostil se zpod větve, vyskočil na strom a zmizel v džungli.

Ledva se za synem divočiny uzavřelo listí, změnil Stimbol své chování. Znovu se stal panovačným a příkrým. Domníval se, že tím černochy zastraší. Věřil, že jedná s primitivy, které zkrátí, dá-li najevo, jak Tarzanem pohrdá. Proč tedy poslouchat jeho příkazy? A tak bez váhání skolil první antilopu, kterou cestou uviděl.

Té noci bylo v jeho táboře hrobové ticho. Muži se shlukli kolem ohniště a šeptem spolu rozmlouvali.

"Zabil antilopu a Tarzan se na nás bude zlobit," řekl jeden.

"Potrestá nás," obával se druhý.

"Starý bwana je špatný člověk," usoudil třetí. "Bylo by lépe, kdyby byl mrtev."

"Když ho necháme v džungli, zemře."

"Musíme s ním, dokud plní Tarzanovy příkazy."

"Porušil je."

"Můžeme ho tedy opustit."

Stimbol, vysílený dlouhým pochodem, spal jako zabitý. Když se probudil, stálo již slunce vysoko. Zavolal na svého sluhu, ale nedostalo se mu žádné odpovědi. Zkusil to znovu, tentokrát hlasitěji, leč se stejným výsledkem. Nikdo nepřišel. V táboře bylo pusto a prázdno.

"Vy liné kůže!" ulevil si na adresu nosičů. "Já už vás naučím poslušnosti!"

Vstal a počal se oblékat. Ticho v ležení ho děsilo. Vyběhl ze stanu. Rozhlédl se kolem - nikde nebylo živé duše. Zůstal tu sám se svými zavazadly. Opuštěn v samotném srdci Afriky!

Nejprve chtěl vzít pušku a vydat se za černochy, ale pak si uvědomil, jak bláhový je to nápad. Postavit se tolika ozbrojeným mužům by znamenalo jistou smrt! Kdyby se ho chtěli zbavit, jistě by našli způsob, jakto udělat. Měl jedinou naději - najít Blakea. Věděl, že Blake ho nenechá v pralese zemřít.

Černoši mu ponechali něco zásob a střeliva. Dokonce ani zbraň mu nevzali. Ale jak to vše dopraví na pobřeží? Nedokáže nést všechno najednou! Zůstat na místě však také nemohl. Blake putuje k pobřeží jinudy. Může trvat celé měsíce, než sem zabloudí lidská bytost!

Věděl, že od Blakeovy karavany jej dělí skoro dva dny cesty. Nebýt nákladu, snad by svého někdejšího společníka našel. Možná že Blake objeví vhodné místo k fotografování a někde se utáboří.

Nezbývalo než jednat. Nasnídal se, sbalil zásoby na týden, naplnil kapsy střelivem a vyrazil. Když dospěl k nevelké mýtině, bylo odpoledne. Rozhodl se pokračovat dál, leč únava jej záhy přinutila zastavit. Složil břemeno a usedl do trávy. Neměl v té chvíli ani potuchy, že v nedalekém porostu se cosi pohybuje. Ale i kdyby to věděl, sotva by si uvědomil, jaké mu hrozí nebezpečí.

Dokouřil cigaretu, vstal a měl se k odchodu. Vtom se z přilehlého houští ozvalo zamručení. Stvolý se rozestoupily a objevila se hlava černohřívého lva. Stimbol vykřikl leknutím, upustil vak i pušku a rozběhl se k nejbližšímu stromu. Lev byl jeho počínáním natolik překvapen, že zůstal na okamžik stát. Pak se zvedl a vydal se líným krokem za kořistí.

Stimbol byl hrůzou bez sebe. Lev se zdál tak blízko a strom tak daleko! Avšak strach jako by mu dodal křídla! Sotva dorazil ke stromu, počal se drápat nahoru. Numa vyskočil, ale dosáhl již jen na špičky Američanových bot. Konečně byl Stimbol v bezpečí. Vydechl a podíval se dolů na vrčící šelmu.

Numa chvíli přecházel kolem, pak se obrátil a majestátně odkráčel k houštině. Cestou se zastavil nad Stimbolovou tornou. Několikrát předmět obrátil, aby jej nakonec rozerval tlapy. Kousal do plechovek a balíčků, zatímco Stimbol na něho bezmocně zíral z koruny stromu.

Když se král zvířat unavil, vstal a zamířil do džungle. Něco jej však přece jen ještě zaujalo - byla to hromová hůl, kterou tu Stimbol odhodil. Očichal ji, převrátil a pak uchopil mezi zuby. Stimbol vytřeštil zrak. Co když mu šelma zbraň zničí? Jak se pak bude bránit a obstarávat si potravu?

"Pusť ji!!!" křičel na Numu. "Ihned ji pusť!!!"

Numa mu však nevěnoval sebemenší pozornost a s puškou v tlamě se zvolna vydal ke svému doupěti.

Ono odpoledne a příští noc zdály se Stimbolovi nekonečnými. Protože nevěděl, zda lev nezůstal nablízku, neměl odvahu slézt a pokračovat v cestě. Od setmění do rozbřesku doléhal k němu bezpočet nejruznějších zvuků a naháněl mu hrůzu. Měl pocit, že tudy procházejí snad všechny divoké šelmy z džungle.

Ráno znovu zavládl v pralese klid. Jen cáry vaku a poházené zbytky svědčily o nočních hodech hyen. Numa byl dávno pryč. Američan, chvěje se strachy, konečně slézl ze stromu. V téhle politováníhodné trosce by nyní sotvakdo poznal někdejšího věhlasného newyorského makléře!

Kříž

Bouře, která rozprášila Stimbolovu karavanu, způsobila nemalé potíže i Blakeovi. Jako úderem blesku změnil se celý

jeho další život. Doprovázen jedním z černochů, který mu nesl kameru a pušku, odbočil ze stezky v naději, že se mu podaří vyfotografovat lvy. K ostatním se chtěl vrátit odpoledne. Chlapec, který mu dělal společníka, byl chytrý a spolehlivý. Jeho jediným úkolem bylo přivést bílého bwanu zpátky do tábora. Mladý Američan mu plně důvěřoval, a tak se nestaral ani o čas, ani o směr cesty. Myslel jen na to pořídit co nejlepší obrázky. Krátce poté, co opustili zbytek karavany, narazili na skupinu lvů, čítající starého samce, samici a několik dospívajících mláďat. Blake byl nadšen a těšil se, jak nádherné snímky pořídí. Černoch se soustředil na cestu. Bez jeho pomoci by byl Blake nadobro ztracen.

Dlouho setrvali v blízkosti lví rodinky, ale Blake byl stále nespokojen. Náhle se obloha zatáhla hustými mračky a vzápětí se rozzuřila pravá tropická bouře. Blesk udeřil do blízkého stromu a Blake leknutím omdlel.

Jak dlouho tu ležel, nevěděl. Když otevřel oči, bylo dávno po bouři a slunce hřálo. Aniž si dosud uvědomoval vše, co se tu seběhlo, vstal a rozhlédl se kolem. Pohled, který se mu naskytl, ho okamžitě probudil. Nedaleko stála lví rodinka a pozorovala ho!

Podobně jako lidé, liší se od sebe svým chováním i zvířata. Tito lvi neměli dosud s člověkem žádnou zkušenost. Nikdy je nepronásledoval, ani nelovil. Byli teď nasyceni a odpočívali. Jediné, co je poutalo k Blakeovi, byla zvědavost. Nic z toho ovšem Američan nevěděl. Věděl jen, že před ním stojí skupina lvů, že nejsou v kleci, a že by teď potřeboval spíše pušku než fotoaparát.

Tiše, aby je nevyrušil, počal kolem sebe pátrat po zbraní. Nebyla tu však ani puška, ani jeho černý průvodce. Kde jen chlapec může být? Nejspíš se polekal lvů a utekl. Blake vstal, hledaje očima nejbližší strom. Snad by na něm našel záchranu, kdyby šelmy zaútočily. Snažil se nyní upamatovat na vše, co o lvech věděl. Vzpomněl si na jediné - pokud člověk začne před lvem prchat, ten se pustí za ním.

Jeden z mladých samců se náhle pohnul vpřed. Blakeovi bylo jasné, že čím víc se lvi přiblíží, tím těžší bude dostat se do bezpečí ve větvích. Na opačné straně palouku se tyčil košatý strom - Blake se však obával, že na útěku k němu by ho šelmy dostihly. Chtěl se dát okamžitě do běhu, ale silou vůle tento pocit překonal.

Učinil několik kroků. Šelmy stály bez hnutí a měřily jej pohledem. Po chvíli však jako by zneklidněly. Samice se počala vlnit v bocích a samec zavrčel. Jedno z mláďat vztyčilo oháňku, vycenilo zuby a vydalo se Blakeovi vstříc. Ten byl již téměř u stromu. Vtom se stalo něco podivného. Lvice se otočila a zamířila do džungle, následována starým lvem i všemi mláďaty.

Blake se opřel o kmen, sňal tropickou helmu a počal se jí ovívat.

"Doufám, že dalšího lva uvidím až v newyorské zoo," poznamenal.

Příští události daly na lvy brzy zapomenout. Když se ani na několikere zavolání neozval černý průvodce, Blake se rozhodl, že ho půjde hledat. Na stezce za pasekou našel ohořelé tělo a torzo lovecké pušky. Po kameře však nikde ani stopy. Nebylo pochyb, že příčinou katastrofy byl blesk. Kam se ale poděla druhá zbraň?

Hledal ji všude kolem, leč bez výsledku. Nedovedl si tu záhadu vysvětlit. UVědomil si, že je nyní sám uprostřed pustiny a že nezbyvá než vydat se nazdařbůh a doufat, že cestou narazí na své lidi. Avšak zatímco karavana mířila na severovýchod, on stočil své kroky k severu.

Dva dny se prodíral pralesem, nocuje v korunách stromů. Jednou jej ze spánku vyrušil kolébavý pohyb větve, o níž se opíral. Jako by se k němu blížilo nějaké velké zvíře! Rozhlédl se a spatřil dva body, svítící temnotou. Byl to leopard. Vytáhl pistoli a vystřelil. Zvíře zaštkalo a padlo do porostu. Kam šelmu zasáhl, nevěděl, neboť do rána zmizela.

Třetího dne vyšel z džungle na planinu, končící u úpatí horského hřebene. Poprvé po dlouhé době uviděl modrou oblohu a široký obzor. Jak tísnivě předtím působilo přitní pralesa!

Nyní pocítil úlevu a volnost. Věřil, že záchrana je otázkou času. Chtělo se mu křičet a zpívat. Rozhodným krokem zamířil k horám. Tam určitě budou domorodé vesnice! Před sebou spatřil ústí kaňonu, kudy protékala bystřina. Podél ní se vinula dobře značená stezka. Povzbuzen vírou, že brzy narazí na domorodce, vstoupil do soutěsky. Vždyť kde je voda, budou i lidé!

Ušel několik mil, ale po lidech ani stopy. Náhle spatřil velký kříž z bílého kamene. Byl zasazen doprostřed stezky a tyčil se do úctyhodné výšky. Ohlodán zubem času, působil velmi starobyle, což ještě umocňoval jakýsi nápis na podstavci. Blake se jej snažil rozluštit, ale marně. Poznal jen, že je psán latinkou. Američan tušil, že je nedaleko habešských hranic. A Habešané jsou křesťany. Není tedy divu, že našel kříž. Ale proč právě tady? A kdo ho tu postavil? Stál tu jako němý svědek zašlých věků. Zdálo se však, že spíše varuje před další cestou, než aby k ní vybízel.

Procházejí kolem, Blake se pokřivoval, jakkoli nebyl katolíkem. Cítil jakousi magickou sílu, jež ho k tomu přiměla. Za příští zatáčkou se stezka vrývala mezi dva obrovité balvany, které se sem patrně zřítily z hor. Kaňon byl čím dál užší. A po lidském obydlí ani památky. Kam vlastně stezka vede? Musí mít přece nějaký konec!

Ač se nedokázal zbavit tísnivého pocitu z velkého kříže, pokračoval v pochodu. A právě ve chvíli, kdy měl oba valouny, stanul před ním neznámý muž a vzápětí se objevil další. Byli to černoši, urostlí, svalnatí chlapi. Na tom neshledával nic divného - vždyť byl v Africe! Leč tito dva muži byli oděni do dlouhých kabátů, zdobených zlatými kříži, a obuti do pevných vysokých bot. Na hlavách měli čapky z leopardí kůže. A každý nesl meč a píku!

"Kdo jsi, cizince?" zeptal se první z nich.

Kdyby v té chvíli promluvil řecky, nepřekvapil by Blakea víc než svou archaickou angličtinou. Afričan dvacátého století! A navíc uprostřed džungle!

"Ten muž je bezpochyby Saracén, drahý Paule," usoudil druhý. "A neví, co pravíš. Možná je to špeh."

"Nikoli, Petře," oponoval první. "Jako že se Paul Bodkin jmenuje, ten muž nevyhlíží na špeha! Ať mě šálí zrak!"

"Předvedme ho ke kapitánovi, aby jej vyslechl."

"Můžeme jej vyslechnout sami."

"Ustaň a odved ho ke kapitánovi. Já zůstanu zde a budu sřežít cestu, dokud se nevrátíš."

Paul učinil krok zpět a pokynul Blakeovi, aby jej předešel. Američan uposlechl, neboť v zádech cítil ostrý hrot černochovy píky.

Cesta vedla k útesům. Pojednou se před nimi rozevřel temný jícen jakéhosi tunelu. U vchodu bylo do skály zasazeno několik pochodní. Paul jednu sňal a zažehl pomocí křesadla. Pak vyzval Blakea, aby vstoupil dovnitř, a sám kráčel za ním. Chodba byla úzká a točitá. Podlahu měla zcela hladkou. Stěny a strop pak byly černé, očazené kouřem z pochodní. Kam však tenhle záhadný koridor vede?

Had útočí

Zbědovaný a vyděšený, ploužil se Stimbol džunglí. Z jeho oděvu zbyly cáry a z těla sotva polovina. Ve vlasech přibýlo šedin a tvář pokrylo strnisko několik dnů neholeného vousu. Kráčel stezkou, prošlapanou kopyty koní, ovci a koz.

Domníval se, že jde po stopě Blakeovy družiny. A tak dorazil až k táboru beduinů šejcha Ibn Jada.

První jej spatřil otrok Fadžwán. Okamžitě ho odvedl do starcova příbytku, kde Ibn Jad právě popíjel se svým bratrem a několika muži kávu.

"Při Alláhovi, koho jsi to zase přivedl?" ptal se šejch.

"Možná nějakého světce," odpověděl otrok "Je rozedraný, špinavý, a nemá zbraň. Ano, musí to být svatý muž."

"Kdo jsi?" obrátil se na přichozího Ibn Jad.

"Zabloudil jsem a mám hlad," odpověděl Stimbol.

"Další pohan!" ulevil si šejch. "Asi Evropan."

"Vypadá jako Angličan," poznamenal Tulug.

"Nebo Francouz," usoudil šejch. "Promluv s ním, Fahde! Byls přece mezi vojáky v Alžíru!"

"Kdo jsi?" zeptal se Fahd, tentokrát francouzsky.

"Jsem Američan," vysvětlil Stimbol. Byl rád, že konečně našel s Araby společnou řeč. "Ztratil jsem se v pralese a mám hlad."

"Je z Nového světa, ztratil se a má hlad," tlumočil Fahd.

Ibn Jad pokynul, aby přinesli jídlo. Stimbol pak s Fahdovou pomocí vysvětlil, že ho jeho karavana opustila a že dobře zaplatí, dovedou-li ho k pobřeží.

Ibn Jad k tomu neměl nejmenší chuť. Raději by s cizincem co nejrychleji skoncoval. Fahda však Američanovo vyprávění o velkém jmění a štědré odměně zaujalo, a tak šejcha přemluvil, aby Stimbola zatím ušetřil a nechal mezi nimi.

"Šejch tě chtěl zabít, pohane," vysvětlil Stimbolovi, když osaměli. "Ale Fahd tě zachránil. Nezapomeň na to, až budeš rozdělovat odměnu! Šejch nepřestane usilovat o tvůj život, který je teď v mých rukou! Jakou má vlastně cenu?"

"Udělám z tebe boháče!" slíbil Stimbol.

Během příštích dní se Fahd se Stimbolem sblížili a Američanovi se pomalu počala vracet jeho někdejší příkrast a zpupnost. Věděl, že učinil na mladého beduina dojem, a tak mu nasliboval přepych i moc. Fahd jeho slovům uvěřil a v ostatních počal vidět soupeře. Zejména Ibn Jada se obával, a tak nevynechal jedinou příležitost, aby Američanovi nepřipomněl, že starý šejch baží po jeho krvi. Ve skutečnosti však Stimbol šejcha pramálo zajímal, a nebýt občasných setkání, stařec by na něho dočista zapomněl. Při schůzkách s Fahdem se Stimbol přesvědčil, že zrada a úskok nejsou beduinům cizí, a rozhodl se toho záhy využít.

Karavana se zvolna blížila k leopardímu městu Nimr. Zajd se všemožně snažil přimět šejcha, aby svolil k jeho sňatku s Atíjou, zatímco Tulug prosazoval svého favorita, jímž byl Fahd. Činil tak většinou ve chvílích, kdy byl jeho chráněncem nablízku. Šlo mu však výhradně o vlastní prospěch. Až se stane šejchem, bude mu lhostejno, kdo získá Atíjinu ruku!

Fahd nebyl spokojen. Na Zajda žárlil stále víc a na každém kroku ho pronásledovala myšlenka, jak se svého soka zbavit. Slídlil za oběma milenci a osnoval ďábelský plán. Zjistil, že Zajd se noc co noc nenápadně vytrácí ze šejchova stanu. A nejínek činila i Atíja.

Jedné noci chyběl při večerním posezení i Fahd. Skryl se u Zajdova stanu, a když mladík odešel na schůzku, vkradl se dovnitř a sebral mu mušketu. Pak se vydal k místu, kde Zajd čekal na Atíju. Bylo to nedaleko šejchova stanu. Připlížil se za mladíka, vyňal mušketu a zamířil. Nikoli však na Zajda. Byl totiž prohnanejší než liška. Kdyby zabil svého protivníka, Atíja by hned věděla, kdo je vrahem!

Za Zajdem seděl před svým příbytkem Ibn Jad. Ani na něho však Fahd nemířil. Ještě k tomu nedozrál čas! Šejch musí nejprve najít poklad, a pak teprve zemře!

Zacílil na jeden ze stožárů starcova stanu a stiskl kohoutek. Z místa nad šejchovou hlavou vylétly třísky, a v téže chvíli Fahd odhodil mušketu a vrhl se na Zajda, volaje o pomoc.

Polekáni výstřelem, rozběhli se muži do všech stran. Šejch brzy objevil Fahda, který držel Zajdovi ruce za zády.

"Co to má znamenat?" vykřikl Ibn Jad.

"Při Alláhovi, chtěl tě zabít!!!" vysvětloval Fahd. "Přišel jsem právě včas. Než stačil zamířit, skočil jsem po něm. Jinak by tě usmrtil!"

"Lže!!!" volal Zajd. "Rána vyšla za mými zády! Jestli někdo střílel, byl to Fahd sám!"

Atíja mu vyběhla vstříc s vytřeštěným zrakem.

"Tys to neudělal! Řekni, žeš to neudělal!!!"

"Jako že je Alláh můj bůh a Mohamed jeho prorok, neudělal jsem to!"

"Ani já bych to od něho nečekal," přiznal šejch.

Fahd pomlčel o mušketě. Usoudil, že bude lépe, najde-li ji někdo jiný. A nemýlil se. Nalezl ji Tulug.

"Tady je zbraň," řekl.

"Prohlédneme ji na světlo," rozhodl Ibn Jad. "Zbraň není jako lidský jazyk. Nikdy nelže!"

Sotva zamířili k šejchovu stanu, Zajdovi se ulevilo. Věřil, že nyní bude ospravedlněn. Zbraň přece nemohla být jeho!

Uchopil Atíju za ruku.

Ve stanu položili mušketu pod lucernu, tak aby na ni všichni viděli. Stačil jediný pohled.

"Je Zajdova," prohlásil šejch.

Atíja vykřikla a odtáhla se od svého milence.

"Nestřílel jsem!" volal Zajd. "To je lest!"

"Odved'te ho!" poručil šejch. "A pevně svažte!"

Atíja před otcem poklekla na kolena.

"Nezabíjej ho!" prosila. "To nemohl být on! Víím, že to neudělal!"

"Mlč!" odbyl ji šejch. "Vrať se do své ložnice a nevzdaluj se odtamtud!"

Zatímco odváděli Zajda do vězení, sesedla se v šejchově příbytku rada starších, aby vynesla rozsudek. Atíja poslouchala za závěsem.

"Na úsvitu bude zastřelen," zněl ortel, který Fahd stvrdil úšklebkem.

Ve svém stanu se Zajd pokoušel vyprostit z pout. Věděl, co ho čeká. A v šejchově harému ležela na pohovce nešťastná Atíja. Po dlouhých řasách jí kanuly slzy, leč ústa nevydala hlásku. S očima otevřenými čekala, až Ibn Jad a Hirfa usnou. Pak vstala, nadzvedla plachtoví za svým lůžkem a vklouzla do přijímací místnosti. Vyhledala Zajdovu mušketu, sebrala balíček šatstva, který si tajně připravila již večer, a vyšla ze stanu. Zamířila k Zajdovu vězení, plížíc se mezi stíny spící osady. Před vchodem se na okamžik zastavila a naslouchala, aby vzápětí vnikla dovnitř.

Zajd nespál a zaslechl kroky.

"Kdo je to?" zeptal se.

"Pst!" uklidnila jej dívka. "To jsem já, Atíja."

"Lásko moje," zašeptal.

Přetřela mu pouta.

"Přinesla jsem ti mušketu," řekla. "Víc udělat nemohu. Ostatní záleží na tobě. Tvůj kůň čeká venku. Al-Gád je daleko a cesta nebezpečná, ale Atíja se bude dnem i nocí modlit, aby tě Alláh ochránil. Pospěš si!"

Zajd dívku objal, políbil a zmizel v temné noci.

Sir Richard

Tunel, jímž Paul vedl Blakea, se náhle zvedal kamsi vzhůru, protkán bezpočtem schodišť. Američanovi se zdálo, že nikdy neskončí. Jako by se tu zastavil čas. Jedna stěna za druhou, tma, přerušovaná matným svitem louče, a slábnoucí ozvěna kroků. Ale jako vše, i tato cesta měla svůj konec.

Nejprve Blake zahlédl slabý odlesk světla a vzápětí jasný bílý bod v dáli před sebou. Za několik minut již byli na samém konci chodby a vyšli ven, oslněni paprsky slunce, plujícího po blankytně modré obloze. Před nimi se rozevíralo malebné údolí, plné zeleně. Stáli nyní na terase, která přecházela v široký úvoz, vinoucí se po úbočí skaliska k vodnímu příkopu. Za ním se zdvihaly kamenné zdi mohutné pevnosti s kulatými věžemi v rozích. Uprostřed valu byla široká brána s padacím mostem, hlídána dvěma černými strážci. Byli oblečeni podobně jako Blakeův průvodce a v rukou třímali válečné sekery.

"Hola, strážé!" zvolal Paul. "Otevřte bránu!"

Padací most se sklonil a Blake a jeho doprovod vešli dovnitř. Hned za branou stála strážnice. Před ní se procházelo několik zbrojnošů. Také oni měli na sobě kabátce s rudými kříži. Nedaleko byli k trámovi uvázáni koně, jejichž nádherné postroje jako by pocházely ze středověké Anglie.

Vše působilo neskutečně a pohádkově, takže se Blake v té chvíli vůbec nedivil, když se před ním objevil mladý rytíř v šarlatovém plášti. Na hlavě měl leopardí čapku a ozbrojen byl těžkým mečem a dýkou. Kopí a štít s rudým křížem nechal opřeny o stěnu.

"Kdo je to, zbrojnoši?" zeptal se Paula.

"Zajatec, Vaše lordstvo," vysvětlil Paul.

"Nepochybně Saracén," usoudil rytíř.

"Nikoli, nedomnívám se, sire Richarde," nesouhlasil Blakeův průvodce.

"Proč myslíš?"

"Na vlastní oči jsem viděl, jak se pokřizoval!"

"Přived' jej blíž."

Paul pobídl Blakea do kroku. Ten byl jako u vytržení. To vše je pravda, nebo pouhá hra? Rozhodl se přijmout svou roli. Předstoupil před mladíka s úsměvem.

"Odkud přicházíš?" tázal se jeho protějšek. "A co hledáš v Údolí Božího hrobu?"

Blakeovi tuhl úsměv na rtech. Co je moc, to je příliš!

"Nech toho, mladíku," oslovil rytíře. "Kde je režisér?"

"Režisér?!" nechápal rytíř. "Tomu slovu nerozumím!"

"Ovšem," nedal se Blake vyvést z míry. "Ale já vám říkám, že v něčem podobném bych nehrál ani za libru!"

"Nerozumím tvým slovům a jejich tón se mi nelíbí," opáčil rytíř. "Chceš snad Richarda Montmorencyho urazit?!"

"Jen klid," pravil Blake. "Když tu není režisér, tak aspoň producent." "Nerozumím! Jsem Richard Montmorency, rytíř z Nírmu."

Blake potřásl hlavou a pak se obrátil ke zbrojnošům, stojícím opodál. Domníval se, že se na jeho účet všichni dobře baví.

"Poslyšte," oslovil Paula. "Opravdu tu nikdo neví, kde je režisér?"

"Režisér?" divil se Paul stejně jako předtím rytíř. "Nikdo takový tu není, ba není v celém Údolí Svatého hrobu!"

"A kdo to tu řídí?" ptal se Blake. "Mohu ho vidět?"

Paul se zatvářil, jako že konečně porozuměl. "Sir Richard," řekl.

"Myslel jsem, že jen účinkuje," vysvětlil Blake. "Tvá řeč je plná podivných slov," vmísil se rytíř. Blake začínal pochybovat o svém zdravém rozumu. Ani rytíř, ani zbrojnoši na blázny nevypadali! Co to tedy všechno znamená? Znovu se obrátil k rytíři.

"Promiňte," omluvil se, nešetře úsměvy. "Choval jsem se jako nezdvořák. Myslel jsem, že si ze mě tropíte žerty! Řekněte mi, kde jsem."

"Jsi ve městě Nimru," zněla odpověď.

"Máte tu dnes lidovou slavnost?" ptal se Blake.

"Nerozumím ti," přiznal mladík.

"To všechno jsou kroje?"

"Kroje?"

"Ano. Myslím vaše obleky."

"Co je na nich podivného? Pravda, můj je již poněkud letitý, ale to je tím, že ho nosím každý den," ospravedlňoval se rytíř. Pak se otočil ke svým zbrojnošům.

"Odved'te cizince," přikázal. "A ty, Bodkine, se vrať ku bráně!"

Dva muži vzali Blakea za ramena a postrčili jej do budovy. Ocítl se v komnatě s vysokým stropem, jejíž stěny byly vytesány z kamenných kvádrů. Uprostřed stál stůl, za který usedl rytíř a jeden ze strážců.

"Jak se jmenuješ?" zahájil mladík výslech.

"Blake."

"Jen Blake?"

"James Hunter Blake."

"Jaký titul nosíš?"

"Nemám žádný."

"Nejsi tedy urozeného rodu?"

"Nevím."

"Jak se jmenuje země, odkud přicházíš?"

"Amerika."

"Amerika? Taková země není."

"Jak to?"

"Nikdy jsem o ní neslyšel. Co vlastně děláš v Údolí Svatého hrobu? Což nevíš, že je to zapovězená země?"

"Zabloudil jsem. Neměl jsem tušení, kde jsem. Chci zpátky ke své karavaně a s ní pak na pobřeží."

"To je vyloučeno. Jsme obklíčeni Saracény. Celých sedm století nás obléhají. Jak jsi prošel jejich šiky?"

"Nikde žádné nejsou."

"Chceš lhát siru Richardovi? Nejsi hoden, abych prolil tvou krev na poli cti! Jsi snad zvědem saracénskému sultána? Bude lépe, přiznáš-li se, než tě předvedeme k princovi. Tam ti již rozváží jazyk! Co řekneš?"

"Nemám se k čemu přiznat. Doved'te mě k princovi! Ale nejdřív prosím o trochu jídla."

"Dobrá, dostaneš jídlo. Richard Montmorency nenechal nikdy nikoho hladovět. Hej, Micheli! Kde jsi?"

Dveře se otevřely a vešel chlapec, protíraje si ospalé oči. Měl na sobě krátkou tuniku a zelené nohavice. Čapku na hlavě zdobila snítka ptačích per.

"Zase jsi spal?" hněval se sir Richard. "Jen by sis hověl! Přines tomuto muži chléb a maso! A ať to netrvá!"

Chlapec změřil pohledem cizince.

"Je to Saracén, pane."

"A co má být?" opáčil sir Richard. "Což náš pán Ježíš Kristus mnohé nenasytil, aniž by se ptal, jsou-li věřícími? Pospěš, cizinec je hladov!"

Chlapec se uklonil a vyběhl z místnosti.

Sir Richard znovu zvedl zrak k Blakeovi.

"Věru škoda, že nejsi šlechtic," pronesl.

"Neřekl jsem, že nejsem," opáčil Blake.

"Tvůj otec byl rytíř?"

Blake se zamyslel. Nedovedl si vysvětlit mladíkovu chování ani oděv, ale byl si jist, že ten muž mluví vážně.

"Ano," přitakal. "Můj otec je z řádu templářů."

"To je skvělé!" vykřikl rytíř.

"I já patřím k témuž řádu," dodal Blake.

"Jsi tedy šlechtic!" neskrýval mladík radost, že nemá co do činění se saracénským zvědem. "Ale proč jsi to tajil? Jsi jedním z chudých rytířů Kristových a ochránců Šalamounova chrámu, kteří střeží kroky poutníků do Svaté země? Tak proto ten nuzný oděv!"

Blake byl překvapen. Templáře si vždy představoval v nádheře a plné zbroji. Netušil, že v dobách, kdy byl řád založen, chodili jeho členové často v cárech a nezříkali se milosrdenství ostatních.

Po chvíli se vrátil panoš a přinesl porci studeného skopového, skývu chleba a džbán vína. Vše položil na stůl, pak z příborníku vyňal dva poháry, postavil je před oba stolovníky a naplnil rudým mokem.

Sir Richard pozvedl číši k čelu.

"Na tvé zdraví, sire Jamesi," řekl. "Vítej v Nimru a v Údolí Svatého hrobu."

"Ať slouží!" doplnil Blake.

"Vtipné rčení," poznamenal sir Richard. "Je jisto, že se v Anglii mnoho změnilo od dob krále Richarda Lví Srdce, kdy se naši předkové vydali na křížovou výpravu! Tvé úsloví si zapamatuji! A teď již jez! Jsi jistě hladov!"

"Jako vlk," potvrdil Blake a pustil se do jídla. Protože na stole neviděl ani vidličku, ani nůž, chopil se masa holýma rukama.

"Jsi věru veselý kumpán," pravil sir Richard. "Zábavnější než můj dvorní pěvec. Sama nebesa tě seslala princí Gobredovi!"

Sotva Blake ukojil hlad, poručil sir Richard Michelovi, aby osedlal koně.

"Pojedeme do hradu, sire Jamesi," vysvětlil. "Již nejsi mým zajatcem, nýbrž přítelem a hostem. A jako takového tě princí uvedu."

Vyskočili do sedel a rozjeli se klikatou horskou cestou. Sir Richard třímal štít a praporec a jeho brnění se lesklo v záři slunečních paprsků. Na tváři mu pohrával veselý úsměv. Blakeovi připadal jako postava z pohádkové knihy. Pro svou upřímnost si jej získal od prvního okamžiku. Zdálo se, že není schopen zrady či falše.

Když cesta zabočila kolem útesu, spatřil Blake zděné hradby, za nimiž se vypínal starobylý hrad. Na příkaz sira Richarda strážci otevřeli vrata a hosté vjeli na první nádvoří. Vypadalo opuštěné. Rostlo tu několik stromů, pod nimiž odpočívali zbrojnoši, bavíce se hrou v kostky. Na hladině vodního příkopu se zrcadlily zdi z šedého kamene, porostlé břečťanem. Přímě proti baště stála brána, chráněná padacím mostem a hustým mřížovím. Most i mříže se nyní zvedly a Blakeovým užaslým zrakům se otevřel pohled na mohutný hrad s pěstěnou zahradou, plnou lidí, kteří jako by právě vyšli ze dvora krále Artuše.

Ledva spatřili sira Richarda a jeho doprovod, neskrývali překvapení.

"Buď zdrav, sire Richarde!" zvolal kdosi. "Koho to přivádíš? Saracéna?"

"Nikoli," odpověděl rytíř. "Šlechtice, který přichází složit poklonu našemu princí. Kde je princ?"

"Hle," ukázal jiný muž k hloučku dvořanů.

"Pojď, sire Jamesi," vyzval svého přítele mladík a vedl jej nádvořím, následován pány a dámami. Ze všech stran pršely otázky. Zatímco dámy oceňovaly Blakeův mužný zjev, pánové kroutili hlavami nad jeho podivným oděvem. A nebylo divu! Rozdíl mezi jejich nádhernými obleky, zdobenými krajkovým a šperky, a Blakeovou rozedranou vojenskou košilí, jezdeckými kalhotami a vysokými botami byl opravdu nápadný. Ženy byly oděny stejně okázale jako muži. Přes ramena jim splývaly dlouhé pláště a vlasy zdobily čelenky s drahokamy.

Když došli k hloučku na konci nádvoří, protlačil se sir Richard do jeho středu, kde stál urostlý muž a rozmlouval s ostatními.

"Můj princí," oslovil jej mladík. "Přivádím sira Jamese, rytíře řádu templářů, který s pomocí Boží pronikl nepřátelskými šikami až do města Nimru."

Vysoký muž přeměřil Blakea pátravým pohledem. Nezdálo se, že by byl jeho vzhledem příliš nadšen.

"Přicházíš ze Šalamounova chrámu v Jeruzalémě?" zeptal se.

"Myslím, že sir Richard mi neporozuměl," vysvětloval Blake.

"Nejsi tedy templářem?"

"Jsem, ale nikoli z Jeruzaléma."

"Snad je jedním z rytířů, kteří chrání poutníky na cestě do Svaté země," usoudila jedna z dam, stojících princí po boku.

Blake na ni pohlédl. Nikdy neviděl krásnější oči a půvabnější tvář!

"Je to saracénský zvěd, kterého poslal sultán," mínil snědý muž vedle mladé dámy.

"Nevyhliží jako Saracén, otče," nesouhlasila dívka, hovoříc k vládci hradu.

"Cožpak víš, jak Saracén vypadá?" namítl princ. "Viděla jsi nějakého?"

Všichni se dali do smíchu.

"Viděla jsem jich právě tolik co vy či sir Malud," prohlásila dívka. "Ať tedy sir Malud řekne, jak vypadá Saracén!"

Snědý muž sebou trhl. "Ať tak či onak, poznám anglického rytíře. A je-li toto anglický rytíř, pak já jsem Saracén."

"Zadrž!" napomenul jej princ. Pak se znovu obrátil k Blakeovi.

"Nepřicházíš-li z Jeruzaléma, odkud tedy?"

"Z New Yorku," odpověděl Blake.

"Nu, neříkal jsem to?!" zvolal sir Malud.

"Co je New York?" chtěla vědět dívka.

"Jistě nějaká pevnost nevěřících!" odvětil za Blakea sir Malud.

"Leží ve Svaté zemi?" pokračoval princ.

"Někdy je nazýván Nový Jeruzalém," vysvětlil Blake.

"Prošel jsi nepřátelskými vojsky? Mají hodně rytířů? Jsou blízko Údolí Svatého hrobu? Pověz vše, co víš!"

"Šel jsem pralesem celé dny a nepotkal živou duši," přiznal Blake. "Nikdo kolem není."

"Co pravíš?" nevěřil princ.

"Neříkal jsem to?" vedl svou sir Malud. "Je to špeh. Chce nás přesvědčit, že nehrozí žádné nebezpečí, a oslabit tak naši bdělost!"

"Možná máš pravdu," připustil princ.

"Prohledejte mě, nevěříte-li," navrhl Blake.

"Prohledat? Nerozumíme ti," zavrtěl hlavou princ.

"Promiň mu jeho jazyk, pane," vmísil se sir Richard. "Jsem si jist, že není nepřitelem Anglie. Ručím za něho, přijmeš-li jej do svých služeb."

"Chceš vstoupit do mých služeb?" tázal se princ.

Blake pohlédl nejprve na sira Maluda a poté na dívku.

"S radostí," řekl.

Ulalův návrat

Numa měl hlad. Tři dny a tři noci lovil, ale kořist mu vždy unikla. Zřejmě stárnul. Neměl již tak ostrý čich, bystrý zrak a rychlý pohyb. Nicméně byl stále ještě divokou šelmou. Hlad jeho zuřivost notně umocňoval. Našlapoval stezkou. Slechy měl nastražené, oči upřené před sebe a rozevřené chrčící. Oháňkou komíhal sem a tam. Vtom ucítil pach člověka. Kdyby neměl hlad, byl by se svému nepříteli raději vyhnul, ale tentokrát tomu bylo jinak. Již tři dny uplynuly od chvíle, kdy Zajd uprchl z šejchova tábora. Jeho kůň kráčet nyní zvolna stezkou. Nebylo proč spěchat. Cesta byla daleká a dlouhá. Ani on, ani jeho jezdec netušili, že se blíží k hladové šelmě. Neklidný Numa nevydržel čekat a s divokým řevem vyrazil vpřed. Kůň se lekl a uskočil, aby vzápětí padl na bok a shodil jezdce ze hřbetu. Rychle vstal a dal se na útěk, zatímco Zajd zůstal ležet v porostu. Nad sebou spatřil lví tlamu s vyceněnými tesáky. A pak uviděl ještě něco - z větví se na záda velké kočky snesl bílý obr. Uchopil šelmu kolem krku a zvrátil ji dozadu. Pak máchl loveckým tesákem a několikrát jej zabořil do lvího těla. Numa řval a zmítal sebou, zatímco jeho protivník vyrážel bojové skřeky. Zajdovi při té podívané tuhla krev v žilách. Konečně lev klesl bezvládně k zemi. Obr na něj nakročil, zdvihl hlavu k nebi a pronikavě vykřikl hlasem vítězného opiho samce. A tehdy Zajd poznal svého zachránce - Tarzana. Syn divočiny jej přeměřil pohledem. "Ty jsi z tábora šejcha Ibn Jada," řekl. "Ano, ale jsem bez viny," odpověděl Zajd. "Dělal jsem jen to, co šejch nařídil. Ušetří můj život a Alláh ti požehná." "Nechci tě zabít," uklidnil Araba Tarzan. "Vím, že vinen je Ibn Jad. Je nablízku?" "Ne. Je odtud několik dní pochodu." "Kde jsou tví kumpáni?" zněla další otázka. "Nemám žádné." "Jsi sám?" "Ano." Tarzan se zamračil. "Rozmysli si, než budeš lhát," pohrozil. "Alláh je mým svědkem, že mluvím pravdu. Jsem sám." "Jak to?" "Fahd na mě nastražil léčku. Obvinil mě, že chci zabít šejcha. Je to lež, jako že je Alláh nade mnou! Měl jsem být zastřelen, ale šejchova dcera mi pomohla k útěku." "Jak se jmenuješ?" "Zajd." "Kam jdeš? Vracíš se domů?" "Ano, do vesnice al-Gád, ke kmeni Al-Harb." "Sám nepřežiješ," upozornil jej Tarzan. "Snad - ale kdybych neuprchl, byl bych mrtev již dávno." Tarzan chvíli přemýšlel. "Šejchova dcera tě musí velmi milovat a velmi ti věřit," řekl. "Ano, miluje mě a věří, že nemám v úmyslu jejího otce zabít." Tarzan přikývl. "I já ti věřím," pravil. "A pomohu ti. Sám jít dál nemůžeš. Vezmu tě do nejbližší vesnice a její náčelník ti dá několik mužů, kteří tě dovedou na místo." "Ať ti Alláh žehná za tvou šlechetnost," poděkoval Zajd. "Prozrad' mi," pokračoval Tarzan, "co hledá Ibn Jad v těchto končinách? Určitě tu není kvůli slonovině! Mám pravdu?" "Ano," přisvědčil Zajd. "Ibn Jad přišel pro poklad." "Jaký poklad?" "V Habeši leží město pokladů jménem Nimr. Šejchovi o něm řekl starý kouzelník. Jeho bohatství je tak velké, že ani sto velbloudů by je neuneslo. Zlato, drahokamy a - žena." "Žena?!" "Ano. Žena tak nevýslovně krásy, že kdyby ji Ibn Jad prodal do některého z harémů na severu, stal by se velkým bohatčem." "Gallové o tom městě občas vyprávějí," vzpomněl si Tarzan. "Ale myslel jsem, že je to pouhá legenda. A to šejch vážil tak dalekou cestu jen kvůli tomu, co mu řekl kouzelník?" "A co je vážnějšího než slovo kouzelníkovo?" Tarzan pokrčil rameny. Ještě dva dny společně putovali, než dorazili k první osadě. Cestou se Tarzan dověděl, že do šejchova tábora přišel jakýsi bílý muž. Tušil, že je to buď Blake, nebo Stímbol. Zatímco Tarzan se Zajdem putovali na jih, mířil šejch k hranici Habeše. Fahd spřádal plány s Tulugem a Stimbolem. Fadžwán se těšil, jak uprchne na svobodu, a Atíja truchlila pro Zajda. "Jako chlapec jsi tu vyrůstal," obrátila se jednou k Fadžwánovi. "Myslíš, že se Zajdovi podaří dojít do rodné vesnice?" "Bojím se, že ne," přiznal otrok. Dívka se dala do pláče. "Fadžwán se trápí s tebou, Atíjo," pravil černocho, "neboť Zajd byl čestný muž. Alláh jistě potrestá skutečného viníka!" "Co říkáš?!" nechápala Atíja. "Viš snad, kdo střílel na mého otce? Zajd to nebyl! Řekni, že to nebyl on!" "Ne, nebyl to on!" potvrdil Fadžwán. "Pověz, co o tom víš!" naléhala dívka. "A neprozradíš mě?" ujišťoval se otrok. "Kdyby se to někdo dověděl, je se mnou zle!"

"Při Alláhovi, slibuji, že tě nezradím!" přísahala dívka. "Řekni, cos viděl?"
"Neviděl jsem toho, kdo střílel," začal Fadžwán, "ale viděl jsem něco důležitého."
"Co to bylo?"
"Viděl jsem, jak se Fahd vplížil do Zajdova stanu a odnesl odtud jeho mušketu."
"Tušila jsem to!" zvolala dívka.
"Ale šejch tomu neuvěří," pochyboval Fadžwán.
"Vím. Ale snad najdu cestu, jak Zajda očistit," uzavřela Atíja.
Několik dní vedl Ibn Jad výpravu horami, pod nimiž ležel Nimr, město pokladů. Kraj tu byl řídce osídlen, a tak se Arabům zatím dařilo skrývat. Bylo však jasné, že Gallové je nakonec tak či onak objeví. Ibn Jad doufal, že je nechají na pokoji, či že jim snad dokonce poradí. Jak dny mýjely, byl šejch čím dál neklidnější. Horské svahy byly těžko prostupné a po údolí bájného města ani stopy.
"Při Alláhovi!" ulevil si. "Město Nimr existuje a cesta k němu někudy vést musí! A já ji najdu! Sežeň nějakého Habešana, Tulugu! Řekne pravdu, stůj co stůj!"
Tulug shromáždil gallské otroky, ale nikdo z nich cestu k Nimru neznal.
"Musíme sehnat někoho odtud," upozornil Ibn Jad.
"Jsou to dobří bojovníci, bratře," varoval Tulug. "A my jsme nyní na jejich území. Když je rozhněváme, bude s námi zle!"
"Máme muškety," ohradil se Ibn Jad. "Myslíš, že nás přemohou svými luky a šípy?"
"Je jich mnoho a nás málo," namítl Tulug.
"Nebudeme bojovat, dokud to nebude nutné," uklidňoval jej šejch. "Nejdříve to zkusíme po dobrém a tajemství získáme lstí."
Pak se otočil k otrokovi.
"Fadžwáne!" zvolal. "Ty jsi Habešan. Někde tady stávalo obydlí tvého otce, kde jsi prožil dětství. Jistě jsi o Nimru slyšel. Jdi a vyhledej někoho z tvého lidu! Spřátel se s ním a řekni, že přicházíme v míru a přinášíme náčelníkovi dary. Zmiň se také, že chceme navštívit staroslavné město Nimr a toho, kdo nás k němu zavede, štědře odměníme."
"Tvé přání je mi rozkazem, pane," uklonil se Fadžwán, raduje se v duchu, že se mu naskýtá příležitost k útěku, o němž tak dlouho snil.
"Kdy mám vyrazit?" zeptal se.
"Za úsvitu," určil šejch.
A tak nazítří ráno se Fadžwán, gallský otrok, vydal na cestu, aby vyhledal lid svého kmene. Kolem poledne narazil na dobře znatelnou stezku, mířící k západu. Dal se po ní, tuše, že tak dojde ke gallské vesnici. Jak ale přesvědčí Gally, že je jedním z nich? Oděv měl arabský, arabskou mušketu a rodný jazyk téměř zapomněl. Byl to však neohrožený mladík. Jak jinak by se odvážil sám takového dobrodružství? Věděl, že jeho lidé jsou nedůvěřiví a že přivítání nebude nijak přátelské. A pak - Gallové přímo nenáviděli Arabů.
Jak blízko byl rodné vesnici, neměl ponětí. Nikde žádný zvuk, ani kouř z ohňů. Náhle se před ním objevilo několik gallských bojovníků. Tvář se mu rozzářila úsměvem.
"Co hledáš v zemi Gallů?" zeptal se ho jeden z bojovníků.
"Hledám dům svého otce," odpověděl Fadžwán. "Jsem z vašeho kmene."
"Dům tvého otce není v zemi Gallů," usoudil bojovník. "Jsi jedním z těch, kdo nám odvádějí syny a dcery!"
"Ne, jsem Galla," trval na svém Fadžwán.
"Kdybys byl Galla, mluvil bys lépe naším jazykem," oponoval bojovník. "Rozumíme ti, ale nehovoříš jako Gallové."
"I mě jako chlapce odvedli a od té doby jsem žil mezi beduíny a mluvil jen jejich řečí."
"Jak se jmenuješ?"
"Beduíni mi říkají Fadžwán, ale mé pravé jméno je Ulala."
"Myslíš, že nelže?" otázal se bojovník svého souseda. "Když jsem byl malý, měl jsem bratra toho jména!"
"Kde je teď?" zajímal se jeho druh.
"Nevíme. Možná ho roztrhal Simba, lev. A možná ho unesli lidé z pouště. Kdo ví..."
"Třeba mluví pravdu. Třeba je to tvůj bratr. Zeptej se, jak se jmenoval jeho otec."
"Jak se jmenoval tvůj otec?"
"Naliny," odpověděl bez váhání Fadžwán.
To jméno oba bojovníky vytrhlo z klidu. První z nich pokračoval:
"Měl jsi bratra?"
"Ano."
"A jak se jmenoval?"
"Tabo."
Bojovník vyskočil a zavýskl. "Je to Ulala!" zvolal. "Je to můj bratr! Já jsem Tabo! Nepoznáváš mě?"
"Tabo!" opakoval Fadžwán. "Nepoznal jsem tě, protože tenkrát jsi byl moc malý a teď jsi muž. Kde je otec a matka? Žijí? Daří se jim dobře?"
"Žijí a mají se dobře," potvrdil Tabo. "Dnes jsou u velkého náčelníka. Koná se tam porada, protože do naší země vtrhli lidé z pouště. Přišel jsi s nimi?"
"Ano, jsem jejich otrokem," přikývl Fadžwán. "Je to daleko do vesnice? Chtěl bych vidět otce a matku a promluvit s náčelníkem o lidech z pouště, kteří přišli do země Gallů."
"Poď, bratře," vyzval Fadžwána Tabo. "Není to daleko. Jsem rád, že jsi tady. Celá léta jsme mysleli, že jsi mrtev. Otec a matka budou mít radost. Ale pověz mi - to tě lidé z pouště poslali ke tvému kmeni? Žil jsi mezi nimi mnoho let. Možná že

máš odtud i ženu. Víš jistě, že patříš víc k nám než k nim?"

"Nemiluji beduíny," zavrtěl hlavou Fadžwán. "A nemám od nich ženu. Vždy jsem toužil vrátit se do své rodné země k matce a otcí. Mám rád svůj lid, Tabo, a nikdy ho už neopustím."

"Byli na tebe lidé z pouště zlí?"

"Ne, zacházeli se mnou vlídně. Nemám proč je nenávidět, ale ani proč je mít rád. Nejsou to lidé mé krve. Byl jsem u nich pouhým otrokem."

Skupina zamířila k vesnici. Dva muži vyběhli napřed, aby přinesli radostnou zvěst o Ulalově návratu. A tak se stalo, že sotva ostatní dorazili k osadě, čekal na ně zástup nadšených domorodců. Fadžwánovi rodiče měli v očích slzy, když vítali ztraceného syna. Po radostném shledání odvedl Tabo bratra k náčelníkovi.

Batando byl již stařec. Náčelníkem se stal, když Ulalu unesli. Lidem z pouště nedůvěřoval, neboť dobře znal jejich proradnost. Proto mladíka zasypal přívalem otázek o jeho dětství. Fadžwán odpovídal bez rozmyšlení, a tak nakonec náčelník rozpráhl náruč a srdečně jej objal.

"Ano, jsi opravdu Ulala," potvrdil. "Vítej do rodné země. Řekni mi - co tu lidé z pouště pohledávají? Přišli pro otroky?"

"Odvádějí otroky odevšad, ale šejch Ibn Jad přišel pro poklad."

"Poklad?" nerozuměl Batando.

"Slyšel o pokladu města Nimru," vysvětlil Fadžwán. "Hledá k němu cestu. Proto mě poslal za Gally, aby ho tam zavedli. Slibuje dary a bohatou odměnu."

"Mluvíš pravdu?" ptal se Batando.

"Ano. Jen lidé z pouště jsou lháři."

"Nenajde-li Nimr, bude možná hledat poklady a otroky v zemi Gallů, aby si vynahradil, co cestou ztratil."

"Batando je moudrý muž," přisvědčil Fadžwán.

"Co ví šejch o Nimru?" tázal se náčelník.

"Jen to, co mu řekl jakýsi starý šaman. Vyprávěl mu, že v Nimru leží ukryt poklad a žije krásná žena, za kterou by v harémech na severu dostal spoustu peněz."

"Víc neřekl?" chtěl vědět Batando. "Neřekl mu o tom, jak těžké je dostat se do zapovězeného údolí?"

"Ne."

"Tak ho tam zavedeme," rozhodl náčelník a zatvářil se tajemně.

Sir James

Tarzan se Zajdem putovali zatím k vesnici, kde měl mladý Arab získat doprovod. Cestou spolu živě rozmlouvali a beduín postupně cítil ke svému průvodci stále větší náklonnost a obdiv.

"Vládce džungle," oslovil jej, "za tvou dobrotu jsem ti do smrti zavázán. Dovol mi však, abych tě požádal ještě o jednu službu."

"Jaká je to služba?"

"Atíja, kterou miluji, je v nebezpečí, dokud ji pronásleduje Fahd. Nemohu se teď vrátit k šejchovi. Snad až zkrátí svůj hněv, budu ho moci přesvědčit o své nevině a být znovu Atíje nablízku."

"A co žádáš ode mne?"

"Dovol mi zůstat ve vesnici, než se šejch bude vracet do al-Gádu. Jen tak mohu spatřit Atíju. Mám-li tvou zemi opustit hned, sám a pěšky Súdán nepřejdu."

"To je pravda," souhlasil Tarzan. "Můžeš tu zůstat ještě šest měsíců. Když se šejch do té doby nevrátí, vzkáži, aby tě odvedli na mou farmu. A pak už najdeme cestu, jak se dostaneš bezpečně domů."

"Alláh ti žehnej," poděkoval Arab.

Když dorazili do vesnice, požádal Tarzan náčelníka, aby se o Zajda postaral. Pak se sám vydal k severu, aby zjistil, kdo je nyní šejchovým zajatcem. Zdálo se mu málo pravděpodobné, že by jím byl Stimbol. Nespěchal. Ze Zajdova vyprávění věděl, že beduíní chtějí za bělocha výkupné, a tak se o něho zatím nemusel obávat. Nejprve měl v úmyslu navštívit Blakeův tábor a pak se vydat po stopě Arabů.

Cestou se setkal s Toyatovým kmenem a celé dva dny s ním zůstal. Lovil s Gayatem a Juthem a hrál si s mláďaty.

Posléze opy opustil a toulal se pralesem. Občas vydráždil Numu, hodujícího v porostu. Lord Greystoke byl znovu pánem džungle, divokou šelmou. Jen v milované divočině byl pravým Tarzanem.

Když jej hra s Numou omrzela, uložil se k odpočinku. Ráno ucítil pach jelena, zvíře ulovil a bohatě posnídal. Pak si opět zdříml a probudil jej až šelest trávy a praskot větví. Na rtech mu pohlál úsměv - blížil se slon Tantor!

Zkrátka si již hověl na jeho mohutném hřbetě, naslouchaje štěbetání opiček Manu, které se proháněly ve větvích.

Jakmile si odpočinul, rozloučil se se svým čtvernohým přítelem a pokračoval po svých. Příštího dne narazil na další tlupu malých opiček. Così je roztušilo, neboť sotva ho uviděly, počaly křičet jedna přes druhou.

"Zdravím vás, Manu," uvítal je Tarzan v řeči opů. "Jsem Tarzan. Co se děje?"

"Gomangani! Gomangani!" zavřeštěla jedna.

"Cizí Gomangani," přidala se druhá.

"S hromovými holemi," doplnila třetí.

"Kde?"

"Tam! Tam!" volaly opičky, ukazující do pralesa.

"Daleko?"

"Blízko!"

"Je s nimi Tarmangani?"

"Ne. Jen Gomangani. Hromovými holemi zabijí Manu a pak je snědí."

"Tarzan s nimi promluví."

"Zabijí i Tarzana a snědí ho!"

Tarzan se usmál a zamířil větrovým směrem, kterým Manu ukazovaly. Nebyl daleko, když ucítil pach černochů. A po chvíli uslyšel i jejich hlasy. Tiše se plížil korunami, až stanul přímo nad tábořištěm. Ledva poznal Blakeovu karavanu, seskočil přímo mezi překvapené černochy.

"To je Velký Bwana!" ozvalo se z jejich řad. "Tarzan z rodu Opů!"

"Kdo je váš předák?" ptal se syn divočiny.

"Já," řekl urostlý černoch a vystoupil z hloučku.

"A kde je váš pán?"

"Je pryč již několik dní."

"Kde?"

"Nevíme. Šel s askarím na lov obrázků. Přišla bouře a ani jeden z nich se nevrátil. Hledali jsme je v džungli, ale marně. Čekali jsme v táboře, až se k nám připojí. Nepřišli. Nevěděli jsme, co dělat. Nechtěli jsme mladého bwanu opustit, protože k nám byl laskavý. Báli jsme se, že je mrtev. Zásoby máme na měsíc. Rozhodli jsme se vrátit na pobřeží a říci o tom přátelům mladého bwany."

"Udělalí jste dobře," pochválil je Tarzan. "Neviděli jste někde karavanu lidí z pouště?"

"Neviděli. Ale když jsme hledali mladého bwanu, našli jsme jejich tábor"

"Kde?"

Černoch ukázal rukou. "Na cestě do země Gallů. Když opustili tábor, pokračovali na sever," oznamoval.

"Můžete se vrátit domů," pokynul jim Tarzan. "Ale nejdřív zanechte přátelům bílého bwany jeho věci. Pak zajděte na mou farmu s touto zprávou: Vyšlete sto Waziriů za Tarzanem na sever do země Gallů. Od napajedla u kulaté skály ať sledují stopu lidí z pouště!"

"Uděláme, co říkáš," přislíbil černoch.

"Dobrá. Já teď odejdu. Nezapíjejte malé opičky! Jsou to Tarzanovi bratřanci!"

"Rozumíme, Velký Bwana."

Na hradě prince Gobreda v Nimru byl zatím sir James školen na rytíře. Sir Richard si jej vzal osobně na starost. Princ záhy zjistil, že mladý cizinec nemá o rytířských zvyklostech ani potuchy, a pochyboval, že si je kdy osvojí. Sir Malud pak dával otevřeně najevo, že k hostu nechová nejmenší náklonnost. Jen sir Richard měl se svým přítelem trpělivost. A netečná k němu nebyla ani princezna Guinalda.

Sir Richard poskytl Blakeovi několik obleků, dokud krejčí neušil nové. Netrvalo dlouho a sir James měl šaty, brnění i nádherný postroj na koně. Když chtěl za všechno zaplatit, setkal se s všeobecným údivem. Za prokázanou službu se zde platilo službou, za laskavost laskavostí. Rytíři sloužili principi a ten je živil a šatil. Chránili řemeslníky a rolníky a na oplátku od nich dostávali vše, co potřebovali. O nevolníky se staral jejich pán.

Lidé tu pramálo dbali o bohatství. Rytíři nejvýše cenili svou čest a odvahu, řemeslníci pak dokonalost svých výrobků. Nevolníci obdělávali půdu, svobodní pěstovali řemesla, chodili ve zbroji či pásli stáda. Rytíři bránili Nimr před nepřítelem, soupeřili na turnajích a lovili zvěř v údolí a okolních horách.

Jak dny mýjely, Blake si pod dohledem sira Richarda zvykal na svou novou roli stále víc. Nejtěžší bylo vládnout mečem a štítem, jakkoli býval Blake zdatným šermířem. Musel se učit zbraní více sekat než bodat. Použití kopí mu nečinilo potíží, neboť záviselo na jezdeckém umění, které dokonale ovládal.

Vnější nádvoří, sevřené první a druhou hradbou, sloužilo k rytířským kláním. Bylo dostatečně rozlehlé. Na jednom místě tu stál dřevěný ochoz pro přihlížející dvořanstvo. Malé turnaje se konaly každý týden, velké při významných příležitostech.

Rytířským cvičením přihlížely zástupy dvořanů. Bývalo při tom neobyčejně živo. Uzavíraly se sázky na vítěze. Porážku nesl každý rytíř velmi těžce, neboť ji pokládal za osobní pohanu.

A právě před zraky hradních pánů a paní dostávalo se Blakeovi jeho lekcí. Protože byl novicem, chodilo se na něho dívat více obecnstva než na jiné rytíře. Byli mezi nimi příznivci sira Maluda i sira Richarda. Tu a tam sem zavítali též princ a jeho dcera.

Výcvik mladíků probíhal časně ráno. Po nich na kolbiště nastoupili dospělí rytíři. A to byl čas i pro sira Richarda a jeho svěřence. Blake byl výborný jezdec a sklízел zasloužené ovace, jimiž nešetřil ani sám princ Gobred.

"Ten muž je v sedle vskutku skvělý," řekl po jedné z jízd.

"Nespadl jen čirou náhodou," nesouhlasil sir Malud.

"Možná," připustil princ, "ale i tak je na něho pěkný pohled."

"Kopím příliš nevládne," znovu namítl sir Malud. "A nejnak je tomu se štítem. Věřu že by se lépe kryl kuchyňským valem!"

Jeho poznámka vyvolala mezi několika dvořany smích. Princova dcera však zachovala kamennou tvář. Sir Malud, který z ní nespustil oči, si toho ihned všiml.

"Ty věříš, že by se mohl stát rytířem?" zeptal se dívky.

"Nic takového neříkám."

"Ale nesmála ses."

"Je rytířem z cizí země a není zdvořilý se mu vysmívat," vysvětlila Guinalda. "Proto jsem se nesmála."

Když se Blake připojil k ostatním, střetl se s několika příznivci sira Maluda. Nikdy se jim nevyhýbal, jakkoli ho sám rytíř neměl v lásce. Většina dvořanů jej měla ráda. Byl dobrý společník a hovořil jazykem, který pro ně byl čímsi novým.

Všude jej vítali s otevřenou náručí, což se samolibému rytíři nikterak nelíbilo.

Také sir Richard byl v Nimru oblíbenější než jeho protějšek. Nevlastnil však tolik koní, zbroje a pokladnic, a neměl ani

takový vliv na prince.

Když se ukláněl před princeznou Guinaldou, nejeden šlechtic Blakea pozdravil dvorným pokynem ruky a úsměvem.

"Vedl sis dnes ráno zdatně, sire Jamesi," pochválila jej dívka. "Líbilo se mi, jak ses držel v sedle."

"Jel, jako by podával jelení kýtu," utrousil sir Malud.

Někteří z jeho mužů se dali do smíchu. To jej ještě povzbudilo.

"Lépe by mu slušela vařečka a kuchyňský nůž," pokračoval.

"Zdá se, že se sir Malud v kuchyni vyzná," navázal Blake. "A zdalipak někdo z vás ví, co je potřeba k podávání selete?"

"Pouč nás, rytíři," vyzvala Blakea princezna.

"Jen do toho!" přidal se sir Malud. "Ty to víš jistě nejlépe!"

"Nuže, je k tomu třeba valu, kuchyňského nože a - tebe, sire Malude."

Trvalo chvíli, než přítomní pochopili Blakeovu narážku. Pak se dali do srdečného smíchu. Všichni - až na sira Maluda.

Ten nejprve zrudl a poté zbělel zlostí. On, velký sir Malud, byl uražen! A přede všemi dvořany!

"Ty sis dovolil mě urazit?!" zahřměl. "Ty, ze sprostého rodu?! Jen tvá krev může smýt mou hanbu!"

"Tak do toho!" vyzval rytíře Blake.

"Jestli se za úsvitu odmítneš bít, vypráskám tě z údolí karabáčem!" pokračoval sir Malud.

"Jsem připraven," řekl klidně Blake. "Zítřka ráno na nádvoří."

"Zvol si zbraň, ničemo!" procedil sir Malud skrz zuby.

"Nelíbí se mi tvé oslovení, pane. Myslíš si, že jsi velký rytíř, ale opak je pravdou. Na to nemáš ani srdce, ani chování. Bez prince bys neznamenal nic. Siru Richardovi nesaháš po kotníky. To je pravý muž a kavalír. A nejsi ani tak dobrý jako já. Zítřka čekám ve dvoraně s mečem a štítem."

Ostatní se počali zvolna rozcházet. Zůstala jen princezna Guinalda.

"Sire Jamesi," oslovila Blakea s úsměvem. "Řekl jsi mu to, jak zasloužil."

Vzala jej za ruku a vedla nádvořím.

"Jste úžasná," pravil.

"Opravdu si to myslíš, rytíři?" nevěřila. "Není to pouhá lichotka? Pravda do očí se říká snáze poddaným než sobě rovným."

"Snad vám to dokáží svými činy," dodal Blake.

Když poodešli stranou, stiskla mu ruku pevněji.

"Chci s tebou mluvit o samotě, rytíři," vysvětlila.

"Ať je důvod jakýkoli, jsem opravdu rád."

"Jsi zde cizincem, neznalým našich zvyků a prostým rytířských zkušeností. Proto o tvém rytířství mnozí pochybují. Já ale vím, že jsi statečný muž, protože jinak by ses nepustil do souboje se sirem Maludem. Vládne totiž mečem i štítem nad jiné mistrovsky. Protože mám strach, že zítřka zemřeš, chtěla jsem s tebou ještě promluvit."

"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se Blake.

"Zvol kopí!" odpověděla princezna. "Tím vládneš dobře a ještě není pozdě změnit zbraň. Prosím tě o to."

"Opravdu?"

"Jsem dcerou vládce Nimru, a proto mi záleží na každém čestném rytíři."

Blake se usmál.

"Proč se směješ, rytíři?" nechápala princezna. "Chceš znevážit má slova?"

"Jen se mi zdálo, že by vás mrzelo, kdyby mě zabil," vysvětlil Blake.

"Ale proč ses usmíval?"

"Neboť vaše oči řekly víc než vaše rty," odvětil.

"Jsi příliš smělý," opáčila princezna a měla se k odchodu.

Blake jí vstoupil do cesty.

"Zítřka," zašeptal, "se budu bít se sirem Maludem mečem a štítem. S vaší přízní přemohu kohokoli."

Princezna nehnula brvou a zamířila k hloučku kolem sira Maluda.

"Zítřka zemřeš!"

Náčelník uspořádal na počest Ulalova návratu okázalou oslavu. Bylo zabito kůzle a několik kuřat, na mísách leželo čerstvé ovoce a chléb. Zpívalo se a tančilo. Bylo už k ránu, když se hodovníci vraceli do svých chýší. Spali až do samého poledne, kdy se Fadžwán sešel s Batandem, aby si v klidu pohovořili.

Starý muž seděl ve stínu před chatrčí, ještě unaven po včerejší noci.

"Přišel jsem si s tebou promluvit o lidech z pouště," spustil Fadžwán.

Náčelník vzdychl. Bolela ho hlava.

"Včera jsi říkal, že chceš zavést beduíny k zapovězenému údolí," připomněl mu Fadžwán. "To s nimi nebudeme bojovat?"

"Nemusíme s nimi bojovat, když je zavedeme do údolí," pravil Batando.

"Mluvíš záhadně," nechápal mladík.

"Poslouchej, Ulalo," začal stařec. "Jako chlapce tě odtud odvedli. Nemohl jsi spoustu věcí znát, a je spousta těch, které jsi zapomněl. Vějíť do údolí není těžké. Každý Galla ví, kde je průsmyk i tunel za velkým křížem. Do údolí vedou jen tyto dvě cesty a všichni Gallové je znají. A všichni také vědí, že odtud nevede cesta ven."

"Jak to myslíš?" vyzvídal Fadžwán. "Vedou-li dvě cesty dovnitř, musejí vést dvě cesty ven!"

"Ne, ven nevede žádná!" trval na svém stařec. "Pokud naše paměť sahá, mnozí vešli do údolí, ale nikdo se odtud nevrátil."

"A proč ne?"

Batando potřásl hlavou.

"Kdo ví..." řekl. "O jejich osudech se můžeme jen dohadovat."

"Jací lidé žijí v údolí?"

"Ani to nikdo neví. Ti, kdo je viděli, se nevrátili, aby o nich mohli vyprávět. Jedni říkají, že tam žijí duchové zemřelých, jiní, že leopardi. Jdi, Ulalo, a vyříd' náčelníkovi lidí z pouště, že je k údolí zavedeme. Učiníme-li tak, nemusíme s nimi bojovat, protože už je více nespátíme."

"Pošleš se mnou někoho do tábora beduínů?"

"Ne. Řekni jim, že přijdeme za tři dny. Zatím shromáždíme bojovníky z okolních vesnic. Pak teprve vyrazíme. Šejchovi vzkaz, že za odměnu musí propustit všechny gallské otroky. A to dřív než vstoupí do údolí."

"To Ibn Jad neudělá!" namítl Fadžwán.

"Možná se bude zdráhat, ale až kolem sebe uvidí gallské válečníky, udělá i víc," nepochyboval náčelník.

A tak se Fadžwán vrátil ke svým pánům a vyřídil, na čem se s Batandem dohodli. Ibn Jad zpočátku odmítl vzdát se svých otroků, ale když ho Fadžwán přesvědčil, že jinak Gallové k údolí nepůjdou, svolil. V mysli však už spřádal plán, jak se splnění svého slibu vyhnout.

Fadžwána trápila na zradě beduínů jediná věc - bylo mu líto Atíji. Ale protože věřil na osud, uspokojil se tím, že má-li dívka přežít, jistě se tak stane.

Zatímco Ibn Jad čekal na příchod průvodců a Batando shromažďoval své bojovníky, došel Tarzan k napajedlu u kulaté skály a odtud pak pokračoval po stopě beduínů. Od chvíle, kdy se dověděl, že mladý bwana zmizel, měl za to, že je šejchovým zajatcem. O jeho život se nebál - věděl, že dokud Arabům zbývá naděje na výkupné, nezkrvíví vězni ani vlas. Takto uvažuje, nijak nespěchal.

U hrubě tesaného stolu seděli proti sobě dva muži. Uprostřed mezi nimi hořel malý olejový kahanec, matně osvětlující kamennou podlahu a okolní stěny. Úzkým oknem sem proudil svěží vánek a rozechvíval plamen svítidla. Na stole ležela deska, rozdělená do čtvercových polí, na nichž byly rozestaveny dřevěné figury.

"Jsi na tahu, Richarde," přerušil jeden z mužů ticho. "Zdá se, že dnes se nemůžeš soustředit. Co je s tebou?"

"Myslím na zítřek, Jamesi, a je mi těžko u srdce," vysvětlil druhý.

"Proč?"

"Malud není nejlepším šermířem v Nimru, nicméně..."

"... lepším než já," doplnil Blake úvahu sira Richarda.

"Ty vždy žertuješ," řekl sir Richard, "dokonce i když ti hrozí smrt. Jsou všichni muži v tvé zemi takoví?"

"Jsi na tahu," vyhnul se Blake odpovědi.

"Nebraň si štítem ve výhledu," radil sir Richard. "Dívej se mu do očí. Z nich vyčteš, kdy zaútočí. Pak se kryj a odraz jeho výpad. Je pomalý a vždy naznačí, kam chce udeřit. Znáš jej dobře. Mnohokrát jsme spolu zkrížili meče."

"A nikdy tě nezabil," dodal Blake.

"Jen jsme cvičili. Ale zítra to bude něco jiného. Malud tě chce zabít a smýt tak svou pohanu."

"Pro pár slov mě chce zabít?" ptal se Blake. "Je to šílenec."

"Ne, zítra půjde ještě o mnohem víc," upozornil sir Richard.

"Oč by ještě mohlo jít?"

"Žárlí."

"Na koho?"

"Chtěl by získat princeznu Guinaldu a viděl, jak ses na ni díval."

"Proboha!" vykřikl Blake, ale tvář mu zalil ruměncem.

"Není sám, kdo si toho povšiml," řekl sir Richard.

"Nesmysl," ohradil se Blake.

"Každý muž na ni rád pohlédne. Je nevýslovně krásná, ale..."

"A to by je všechny zabil?" neodpustil si Blake poznámku.

"Ne, neboť princezna neopětuje jejich pohledy," vysvětlil sir Richard.

Blake se jen usmíval. "Ty ses zbláznil, Richarde! Všichni jste se zbláznili! Je velmi hezká, ale na mě se ani nepodívala!"

"Mě ani sebe neoklameš," pravil sir Richard. "Nespustila z tebe zrak a v jejím pohledu byla hluboká oddanost."

"Tomu nevěřím," pochyboval Blake.

"Proto tě chce Malud zabít. A proto jsem smuten, neboť k tobě chovám náklonnost."

Blake vstal a obešel lavici.

"Jsi dobrý přítel, Richarde," řekl a objal rytíře kolem ramen. "Ale neboj se. Ještě žiji. Vím, že mečem příliš nevládnou, ale naučil jsem se pár výpadů, kterými chci Maluda překvapit."

"Jsi odvážný, ale Malud vyšel zatím z každého klání neporažen."

"Je princ na jeho straně?"

"A proč ne? Malud je bohatý. Má hrad, koně a služebnictvo. A patří mu i rytíři a zbrojnoši."

"Je takových víc?"

"Ano."

"A ti všichni žijí nedaleko Gobredova hradu?"

"Na úpatí hor, sotva pár mil odtud."

"A nikdo jiný v údolí nežije?"

"Slyšel jsi někdy o princí Bohunovi?"

"Ano, často. Proč?"

"Říká si král, ale nikdy jím nebyl. Bydlí na opačném konci údolí i se svou družinou. Je jich asi jako nás. A my s nimi již drahá léta vedeme boj."

"Slyšel jsem, že se chystá velký turnaj, jehož se zúčastní i Bohunovi rytíři."

"Je tomu tak. Vždy jedenkrát do roka o první letní neděli se vyhlašuje příměří na dobu tří dnů. Tehdy se koná velké klání. Jeden rok v našem městě, druhý ve Městě Svatého hrobu. Což o tom jako rytíř z Nimru nevíš?"

"Co vím, by se vešlo do ořechové skořápky," přiznal Blake.

"Musím ti tedy vše vypovědět," rozhodl sir Richard. Nalil víno do pohárů a začal.

"Richard I. plul léta Páně 1191 ze Sicílie se zástupem bojovníků a poutníků do Akry, kde se měl setkat s Filipem Augustem, králem francouzským, aby společně vyrvali Svatou zemi Saracénům. Leč Richard se cestou zdržel na Kypru, aby ztrestal tamního vládce za to, že urazil dámu jeho srdce. Když pak znovu vypluli na moře, poschovávali rytíři na lodích mnoho krásných Kypřanek, jejichž libezné tváře jim učarovaly. Dvě z lodí neodolaly bouři, proud a víchř je zanesl k africkým břehům, a tady ztroskotaly. Posádce jedné z nich velel muž jménem Bohun, druhé muž jménem Gobred. Jakkoli cestovaly obě družiny týmž směrem, držely se od sebe. Hledající Jeruzalém, došly do tohoto údolí, které Bohunovi lidé pojmenovali Údolím Svatého hrobu. Křížovou výpravu tím pokládali za skončenou. Kříže, jež dosud nosili na prsou, počali nosit na zádech na znamení, že se vrací domů. Gobred trval na tom, že údolí není místem Svatého hrobu a že tažení musí pokračovat. Proto si on i jeho přívrženci ponechali kříže na prsou a zbudovali město a pevný hrad, aby zabránili Bohunovi v návratu do Anglie. Bohun se dostal na druhou stranu rokliny a také on postavil město. Chtěl Gobredovi znemožnit cestu k místům, kde leží skutečný Svatý hrob. A tak již více než sedm století vedeme spolu svár. Gobred přijal titul prince, Bohun krále. Jejich potomci tyto tituly dědí. Gobredovi lidé dosud nosí kříž na prsou, Bohunovi na zádech."

"Stále ještě chcete putovat dál a osvobodit Svatou zemi?" žasl Blake.

"Ano," potvrdil sir Richard. "A Bohunovi lidé se chtějí vrátit do Anglie. Všichni však víme, že jsme obklíčeni Saracény. Naše vojsko je proti nim nepatrné. Máme snad vyčkat?"

"Na vašem místě bych zůstal tady," vyjádřil Blake svůj názor. "Za sedm století na vás doma zapomněli a možná že ani Saraceni by nepochopili, o čem vám jde, kdybyste se objevili u bran Svatého města."

"Tvá slova znějí moudře, Jamesi," usoudil sir Richard. "A pak - jsme zde šťastni, neboť jinou zemi neznáme."

Chvilí mlčeli, zahloubáni do myšlenek. První znovu promluvil Blake.

"Ten velký turnaj mě zajímá," začal. "Říkáš, že se bude konat první letní neděli? To už bude brzy!"

"Ano. Proč se ptáš?"

"Myslíš, že bych se ho mohl zúčastnit?"

Sir Richard svěsil hlavu. "Zítra zemřeš," pravil smutně.

"Neříkej!"

"Pravdu díím, příteli," trval na svém sir Richard. "Je mi líto, ale je tomu tak. Sira Maluda nepřemůžeš. Rád bych bojoval za tebe, ale není to možné. Mohu tě utěšit jen tím, že skonáš jako pravý rytíř bez bázně a hany. Princezna bude velmi zarmoucená, až se dozví, že jsi mrtev."

"To vše si opravdu myslíš?" tážal se Blake.

"Ano," potvrdil jeho přítel.

"A když zůstanu naživu - myslíš, že to s ní pohne?"

"Pohne?" nechápal rytíř. "Nevím, co říci. Žádná žena není ráda, je-li zabit její budoucí choť. A pokud nebudeš zabit ty, pak jen proto, že zabiješ sira Maluda."

"Ona je jeho snoubenkou?!"

"Je mu zaslíbená, ale k sňatku dosud nedošlo."

"Dobrá, nechme toho," uzavřel Blake. "Mám-li být zítra zabit, musím se na to pořádně vyspat."

Natáhl se na lůžko v rohu komnaty a přehodil přes sebe hrubou vlněnou přikrývku. Byl velmi ospalý. Skutečnost, že zítra bude bojovat o život, nebyla nikterak příjemná, byl však příliš mlád, aby byl jen na okamžik připustil, že bude usmrcen. Znepokojovalo ho cosi jiného - pomyšlení, že Guinalda by se měla provdat za sira Maluda. Je možné, že se zamiloval do středověké princezny? A co s Maludem? Bude lépe se ho zbavit? Snad, ale jak? Když ho zabije, učiní Guinaldu nešťastnou. A když ne, co bude dál? To James Hunter Blake nevěděl...

V Zajdově stanu

Ibn Jad čekal ve svém táboře již třetí den, avšak gallští průvodci, kteří jej měli dovést do zapovězeného údolí, stále nepřicházeli. Vyslal tedy Fadžwána za náčelníkem znovu, aby mu připomněl jeho slib. Obával se Tarzanovy výstrahy. Věděl, že nyní je již mimo Tarzanovo území, avšak zároveň cítil, že před synem divočiny si v džungli nemůže být jistý nikde. Jeho jedinou nadějí bylo, že Tarzan kdesi marně očekává jeho návrat. Rozhodně neměl v úmyslu znovu se s pánem pralesa setkat. Chtěl se vydat rovnou na západ a odtud podél Tarzanových pozemků do pouště.

V šejchově příbytku seděli Tulug, Fahd, Stímbol a několik dalších Arabů. Hovořili o zpoždění Batandových mužů. Obávali se lsti. Věděli, že Batando shromažďuje mnoho bojovníků, a jakkoli je Fadžwán ujišťoval, že náčelník nemá v úmyslu je napadnout, cítili se ohroženi.

Atíja trávila celý čas v harému. Nezpívala si, ani se nesmála, jak bývalo jejím zvykem. Trápil ji stesk po Zajdovi. Slyšela, o čem muži hovoří, ale nevěnovala tomu sebemenší pozornost. Tu a tam letmo nahlédla mezi závěsy, a když spatřila Fahda, tvář ji zrudla hněvem. A právě v jedné takové chvíli uviděl Fahd kohosi venku.

"Při Alláhovi!!!" vykřikl. "Podívej!!!" A vzal šejcha za ruku.

Také Atíja stočila pohled tím směrem a vzápětí i ona tlumeně vyjekla.

Táborem krácel bronzově opálený obr, ozbrojený lukem, oštěpem a dýkou. Přes rameno měl přehozenou smyčku z lián.

"Tarzan!!!" vydralo se šejchovi z úst. "Ať ho Alláh zatratí!"

"Zřejmě přivádí černé bojovníky, které nechal na kraji pralesa," usoudil Tulug.

Ibn Jad se roztřásl po celém těle. Tarzan vstoupil do příbytku, rozhlédl se a pak oslovil Američana.

"Kde je Blake?!" zahřměl.

"To byste měl vědět vy," odsekl Stímbol.

"Viděl jste ho od vašeho rozchodu?"

"Ne."

"Víte to jistě?!"

"Ovšem."

Tarzan se obrátil k šejchovi. "Jsi lhář! Nepřišel jsi obchodovat se slonovinou, nýbrž najít město Nimr. Chceš se zmocnit pokladu a odvést odtud ženu!"

"To není pravda!" hájil se šejch. "Kdo ti to řekl, lhal!"

"Nemyslím. Je to čestný mladý muž."

"Kdo je to?"

"Jmenuje se Zajd," odtušil Tarzan.

Sotva Atíja zaslechla jméno svého milence, zbystřila pozornost.

"Pověděl mi vše a já mu věřím!" pokračoval syn divočiny.

"Co ještě říkal?"

"Že mu někdo ukradl mušketu a chtěl tě zabít. A pak svalil vinu na něho."

"To je lež!!!" vykřikl Fahd.

Ibn Jad si prohrábl vous. Pak zvedl zrak k Tarzanovi a usmál se.

"Nepochybuj, že se domníval, že mluví pravdu," řekl. "Jeho mysl byla vždy chorá! Oklamal tě, Tarzane! Já i mí lidé tě ujišťujeme, že hledáme cestu z tvé země. Proč bychom jinak putovali tak daleko na sever?"

"Tak proč jsi mě nechal svázat, uvěznit, a nakonec poslal svého bratra, aby mě zabil?" udeřil Tarzan.

"Opět mi křivdiš," hájil se šejch. "Můj bratr tě přišel zbavit pout a propustit tě. Byl by to učinil, ale zabránil mu v tom slon."

"Proč na mě napráhl dýku a volal ,Zemřeš, pohane!'"

"To bylo žertem," ozval se Tulug.

"Nejsem tu proto, abych žertoval!" opáčil Tarzan. "Moji Waziriové tu budou co nevidět. Společně dohlédneme, abyste byli co nejdříve v poušti!"

"Nepřeji si nic jiného," pravil šejch. "Zeptej se svého souvěrce, je-li to pravda. Budeme rádi, ukážeš-li nám odtud cestu. Jsme v obklíčení Gallů. Jejich náčelník jich shromáždil velké množství. Máme strach, že na nás zaútočí. Je to tak?" A otočil se ke Stímbolovi.

"Je to tak," opakoval Američan.

"Pravda je, že odtud odejdete!" shrnul Tarzan. "A já budu u toho. Zítra se dáte na cestu. Do té doby zůstanu tady. Nepokoušejte se mě oklamat!!!"

"Nemusíš se ničeho obávat," ujistil jej Ibn Jad. Pak zamířil k harému.

"Hirfo! Atíjo!" zavolal na svou ženu a dceru. "Připravte Zajdův stan pro pána džungle!"

Zanedlouho stál nedaleko šejchova příbytku černý stan. Hirfa se vrátila k šejchovi a Atíja zůstala uvnitř, aby připravila Tarzanovi lůžko.

Jakmile byla Hirfa pryč, oslovila její dcera syna divočiny.

"Viděl jsi Zajda?" ptala se. "Je v bezpečí?"

"Nechal jsem ho v jedné vesnici. Její náčelník je mým přítelem. Postará se o něho až do chvíle, kdy se tví lidé vrátí do pouště. Je v bezpečí a daří se mu dobře."

"Řekni, co dělá? Chtěla bych o něm slyšet víc! Jak ses s ním setkal?" naléhala dívka.

"Jeho koně napadl lev. Byl jsem nablízku a lva jsem zabil. Pak jsem vzal Zajda k náčelníkovi. Sám by cestu džunglí sotva přežil. Chtěl jsem ho poslat s doprovodem do tvé země, ale požádal mě, aby směl vyčkat, až se budeš vracet. Svolil jsem. Brzy ho uvidíš!"

Na dívčiných tvářích se zaleskly slzy. Uchopila Tarzana za ruku a políbila ji.

"Můj život patří tobě," zašeptala, "protože jsi zachránil mého Zajda."

Když Fadžwán té noci procházel táborem, viděl, jak Ibn Jad s Tulugem sedí v šejchově příbytku, zabráněni do hovoru.

Nepochyboval, že vymýšlejí nějakou lest.

Za závěsem ležela na svém lůžku Atíja. Nespala. Poslouchala, o čem se muži radí.

"Musíme se ho zbavit!" naléhal šejch.

"A co jeho Waziriové?" namítl Tulug. "Co řekneme, až ho tu nenajdou? Neuvěří nám, ať budeme vykládat cokoli.

Napadnou nás. Slyšel jsem, že jsou nemilosrdní."

"Při Alláhovi!" ulevil si obvyklým způsobem šejch. "Když zůstane naživu, je s námi zle! Radši něco udělat než se vrátit domů s prázdnou!"

"Pokud si myslíš, že se toho ujmu zase já, mylíš se," ujistil bratra Tulug. "Jednou to stačilo!"

"Tentokrát nejde o tebe," uklidnil Tuluga šejch. "Je tu někdo, kdo si žádá jeho smrt tak jako my."

"Ten pohan!" pochopil Tulug. "Nenávidí ho!"

Ibn Jad zatleskal. "Chápeš rychle, bratře!"

"Ale vina padne i na nás," namítl opět Tulug.

"Hlavní je, aby zmizel! Horší to už být nemůže! Když Batando nedorazí dřív, než obr z džungle pozná, co zamýšlíme, nic nám nepomůže. Ne, ještě téhle noci se ho musíme zbavit!"

"Dobrá, ale jak?"

"Mám plán. Poslouchej, bratře," a Ibn Jad si zamnul ruce a usmál se. Byl by tak nečinil, kdyby věděl, že Atíja poslouchá za zástěnou a před stanem kdosi stojí.

"Mluv, bratře," dychtil Tulug. "Jaký je to plán?"

"Všichni vědí, že Američan pána džungle nenávidí. Snese na jeho hlavu bezpočet kleteb!"

"Chceš ho přimět, aby pána džungle zabil?"

"Uvažuješ správně."

"Ale jak to chceš udělat, aby vina nepadla na nás? Vždyť ho zabije na tvůj popud a v našem táboře!" nechápal Tulug.

"Počkej," přerušil jej šejch. "Neřeknu jednomu pohanovi, aby zabíjel druhého. Jen mu něco takového naznačím. A až to udělá, budu předstírat rozhořčení a jeho zločin odsoudím. Zbavíme se obou dvou a přesvědčíme Wazirie, že jsme byli přáteli jejich pána!"

"Alláh ti žehnej, bratře," projevil Tulug spokojenost.

"Jdi tedy a přiveď Stimbola," vybídl jej šejch. "Pošli ho ke mně samotného, a až s ním promluvíme a on odejde, přijď ke mně."

Atíja se na lůžku chvěla strachy. A postava, stojící před stanem, zmizela v temné noci.

Stimol ochotně vyhověl šejchovu přání a dostavil se do jeho příbytku.

"Posaď se," pokynul mu šejch.

"Co ode mě chceš tak pozdě v noci?" nechápal Stimol.

"Mluvil jsem s Tarzanem," začal šejch. "A protože jsi můj přítel, poslal jsem pro tebe, abych ti oznámil, že mě chce odtud vyhnat. Ale to není nic proti tomu, co zamýšlí s tebou!"

"Co chystáš?!" vykřikl Stimol. "Pořád se plete do cizích věcí!"

"Vidím, že ho nemáš příliš v lásce," uhodil šejch hřebík na hlavičku.

"A proč bych měl mít?" opáčil Američan, aby vzápětí počastoval pána džungle jadrnou anglickou nadávkou.

"A budeš ho mít rád ještě méně, až uslyšíš, co ti řeknu!"

"Tak do toho!"

"Tvrdí, že jsi zabil Blakea," lhal šejch. "A proto zítra zemřeš!"

"Cože?! Chce mě zabít?" lekl se Američan. "Proč?! Co si myslíš? Že je římský císař?!" A Stimol se roztrásl strachy.

Ibn Jad sejal dlaně. "Co mohu dělat?" povzdechl.

"Něco jistě můžeš!" odpověděl Stimol.

"V takové situaci si musí každý pomoci sám."

"Co máš na mysli?"

"Spíš, a ty máš ostrou dýku..."

"Nikdy jsem nikoho nezabil!" zdráhal se Američan.

"A také nikdo nechtěl zabít tebe," upozornil šejch. "Buď to dnešní noci uděláš, nebo příští nedožiješ!"

"Proboha!" zvolal Stimol.

"Je pozdě," řekl šejch. "Půjdu spát. Varoval jsem tě. Dělej, co uznáš za vhodné. Je to tvoje věc."

Pak vstal a odebral se do harému.

Stimol se chvěl jako osika. Na okamžik váhal, pak se přikrčil a zamířil ke stanu, kde spal pán džungle.

Před ním chvěla na totéž místo Atíja, aby Tarzana varovala. Byla již téměř u stanu, když vtom ji kdosi zezadu uchopil, strhl do stínu a začpal dlaní ústa.

"Kam tak spěcháš?" ozvalo se za ní. V té chvíli poznala, o koho jde. Byl to její strýc Tulug.

Muž nečekal na odpověď a promluvil sám.

"Přišla jsi varovat pohana, protože se spřáhl s tvým milencem! Ihned se vrať do stanu! Kdyby se to dověděl tvůj otec, zabil by tě! Jdi!!!"

A strčil do dívky směrem, odkud přišla. Pak se usmál, spokojen, jak snadno se jí zbavil. Vzápětí ho však čísi ocelové prsty stiskly pod krkem a Tulug cítil, jak je tažen neznámo kam.

A zatím Stimol, vyděšený a zbrcený potem, kradl se k Tarzanovu příbytku, svíraje v ruce dýku. Byl to slaboch, ale ne zločinec. Nechtěl zabíjet, avšak cítil, že byl zahrán do kouta a že nemá jinou možnost. Vstoupil do stanu, aby dokončil své dílo a poprvé v životě vraždil...

Meč a štít

Sotva první sluneční paprsky objaly hradní věže, zvedl se na lůžku jedné z komnat mladík, protřel si oči a protáhl se. Pak se otočil a zatřásl druhým chlapcem, který se dosud choulil pod přikrývkou.

"Vstávej, Edwarde!" zvolal. "Vstávej, ty lenochu!"

Edward se převálil na záda. "Co je?" zavrčel.

"Vstávej!" opakoval první hoch jménem Michel. "Zapomněl jsi, co dnes čeká tvého pána?"

Edward se posadil. "Jen se neboj! Skolí sira Maluda první ranou! Nikdo nemá větší sílu než sir James! Je to hanba, že nevěříš rytíři, který je přítelem tvého pána!"

Michel poklepal sousedovi po rameni. "I já věřím siru Jamesovi. Jen mám strach..."

"Strach?" vpadl mu do řeči Edward. "Z čeho?"

"Že dosud nevládne mečem a štítem, aby sira Maluda přemohl. Má více síly, ale neví, jak ji využít."

"Však uvidíme!"

"Zdá se, že sir James má opravdu oddané stoupence," ozvalo se náhle za nimi. "Jen aby za ním stáli i na kolbišti!"

"Než jsem usnul, modlil jsem se k našemu pánu Ježíši Kristu, aby vedl sira Jamese k vítězství," pravil Edward. "Dobrá, ale teď již vstaň a dohlédni, aby šat i zbroj tvého pána vyhlížely, jak náleží. Ať tvůj pán vstoupí na bojiště, jak se na pravého rytíře sluší."

Bylo k polednímu. Sluneční paprsky ozařovaly první nádvoří, odrážej se od brnění, přilbic a zbraní rytířů a zlatice nádherné róby dam. Na vyvýšeném místě seděli princ Gobred a jeho družina. Za nimi stáli zbrojnoši a služebnictvo. Na každé straně arény byl vztyčen stan v barvách obou soupeřů - zelené a zlaté, jež patřily siru Maludovi, a modré a stříbrné, které nesl ve znaku sir James.

Před každým ze stanů stáli dva strážci, vyzbrojení širočinou, a podkoní, kteří drželi na uzdách koně. Soupeři byli dosud uvnitř, připravující se k souboji. V modrostříbrném stanu dleli Blake a sir Richard. Blake byl oděn do těžkého brnění. Hlavu chránila přilbice. Přes prsa měl přehozený plášť v erbovních barvách, sepnutý sponou ve tvaru růže a ozdobený křížem.

Diváci hořeli nedočkavostí. Princ Gobred vzhlédl k slunci a pak cosi řekl jednomu z rytířů po svém boku. Ten dal pokyn trubači u panovnické lóže a vzápětí zazněl hlol trubky.

Přítomní ožili a stočili zraky ke stanům obou soupeřů. Edward, chvěje se vzrušením, se chopil Blakeových zbraní a vyšel na nádvoří. Když se Blake chystal do sedla, držel mu třmeny, zatímco šolba tišil neklidného koně. Konečně se sir James usadil. Edward k němu zvedl vyděšené oči.

"Modlil jsem se za tebe, sire Jamesi," řekl. "Věřím, že zvítězíš!"

Po chlapcově tváři stékala slza. Blake se k němu sklonil a pohladil jej.

"Jsi hodný chlapec, Eddie," zašeptal. "Snad se za mě nebudeš muset stydět."

"Jak bych mohl, sire Jamesi," odpověděl hoch. "I kdybys padl, zemřeš jako statečný a čestný muž!"

Mezitím se do sedla vyhoupl i sir Richard. Pak se ozvala další fanfára a vstříc svému protivníkovi vyjel sir Malud s jiným urozeným rytířem. Z tribuny zazněly ovace oběma soupeřům, kteří nyní stanuli před lóží prince Gobredu. Zvedli hledí a políbili hroty svých mečů na počest panovníka.

Zatímco princ k nim promlouval, hledal Blake očima princeznu Guinaldu. Seděla nedaleko, sinalá ve tváři. Jak je krásná, pomyslel si Blake. Dívka nehnula brvou, vyhýbajíc se pohledem jak jemu, tak siru Maludovi.

Vtom potřetí zazněla polnice a rytíři se rozjeli každý do opačného rohu kolbiště. Cestou Blake odhodil svůj štít.

Edward se lekl.

"Pane!" oslovil jezdce. "Jsi nemocen? Ztrácíš síly? Proč odhazuješ štít?"

Sklonil se, zvedl pancíř a podával jej Blakeovi. Nevěřil svým očím - což je možné bojovat bez štítu? Měl pro to jediné vysvětlení - sir James chce sesednout z koně a vzdát se souboje! Ale pokud tak učiní, bude potupen!

Rozběhl se k siru Richardovi, který si ničeho nevšiml.

"Sire Richarde!" volal. "Se sirem Jamesem se něco děje!"

"Co se děje?"

"Odhodil štít!" vysvětloval Edward. "Musí být nemocen, jinak by jistě souboj neodmítl!"

Sir Richard ihned zamířil ke svému příteli.

"Co to znamená?" křičel. "Teď nemůžeš souboj vzdát! Byla by to hanba nás všech!"

"Kdo ti řekl, že nechci bojovat?" divil se Blake.

"A co tvůj štít?"

"Jen by mi překážel," vysvětlil Blake. Pak pobídl koně a vyrazil proti čekajícímu soupeři, následován svým sekundantem.

Sir Malud se usmíval, kynuv přítomným pánům i paním. Oba koně se teď řítily proti sobě. Blake tušil, že jeho protivník bude chtít rozhodnout hned prvním úderem. Když byli již téměř u sebe, sir Malud se v třmenech vztyčil a spustil meč, aby jím opsal kruh a sekl po svém sokovi. V té chvíli přihlížející zjistili, že Blake má jednu ruku volnou.

"Sir James ztratil štít!" ozvalo se z davu. A pak Blake zaslechl ženský výkřik. Byla to Guinalda?

Namířil koně přímo proti soupeřovi a nechal jej do něho narazit. Sir Malud stál v tom okamžiku v třmenech a nebyl na náraz připraven. Protože měl v obou rukou zbraně, nemohl koně ovládat. Rozmáchl se mečem, avšak minul.

Třímaje levou rukou oště, učinil Blake pravou rukou výpad a zasáhl sira Maluda do ramene. Rána prorazila pancíř a pronikla svaelem. Z hlediště zazněly výkřiky uznání. Sir Malud předjel k princově lóži, aby protestoval.

"Sir James nemá štít," řekl. "To není čestný způsob boje!"

"Je to spíše tvá výhoda než jeho," odpověděl princ Gobred.

"Nechceme žádné výhody," vmísil se rytířův sekundant, sir Jarred.

Mezitím dojel k lóži sir Richard.

"Pozbyl sir James štítu ještě před bojem?" ptal se ho princ.

"Sám se jej zbavil," vysvětloval tázaný. "Soudil, že by mu v boji překážel. Pokud se sir Jarred domnívá, že boj není čestný, nechť také sir Malud bojuje bez štítu."

Gobred se usmál. "To by bylo skutečně rytířské!"

Také v davu to zašumělo. Je či není snazší bojovat bez pancíře? Ať tak či onak, sir James si vedl skvěle! Rytíři počali uzavírat sázky na vítěze. Mnozí byli ochotni obětovat koně i klenoty. Jeden z příznivců sira Maluda vsadil na svého favorita tři plnokrevníky.

Sir Malud se už neusmíval. Oči mu plály hněvem. Ve druhém kole znovu chybil, sám zasažen do boku. Rána nebyla hluboká, leč působila bolest a krvácela. Zaútočil tedy potřetí a tentokrát utřil úder do hlavy. Zpola omráčen a zcela zaslepen zlostí, otočil koně, rozhodnut soupeře srazit k zemi.

Ke střetu došlo přímo pod princovou lóží. Meče blýskaly vzduchem. Pojednou zůstala ruka sira Maluda prázdná a jeho zbraň odlétla stranou. Nejpyšnější rytíř v Nimru byl teď vydán svému protivníkovi na milost. Zůstal v sedle, čekaje na

ortel. Věděl, že vítěz má právo jej zabít, nepožádá-li o slitování. A to by nikdy neudělal!

Dvoranou zavládlo ticho. Blake se obrátil k princovi Gobredovi.

"Žádám o přerušení souboje, aby siru Maludovi mohl být podán jeho meč," řekl.

Z ochozu opět zazněly pochvalné hlasy. Blake poodjel ke svému sekundantovi.

"Nuže, přáteli," oslovil jej. "Kolik bys teď na mě vsadil?"

Sir Richard se usmál.

"Vedl sis zdatně," pochválil Blakea. "Ale opravdu dobrý šermíř by tě dávno rozetnul ve dvě!"

"Vím, že Malud by to rád udělal," opáčil Blake. "Jen kdybych mu to dovolil." Mezitím dostal sir Malud svou zbraň a pobídl hřebce vstříc soupeři. "Skláním se před tebou, rytíři," řekl.

Blake se uklonil. "Jsi připraven, pane?"

Malud přikývl.

"Nuže k boji!" zavelel Blake.

Pak učinil výpad, zatímco sir Malud si kryl tvář štítem. Rána nepřicházela, a tak sklonil pancíř. V tom okamžiku zazvonil Blakeův meč o jeho přílbici. Malud zavrával a pak se svezl ze sedla. Blake seskočil z koně, nakročil na soupeře a přiložil mu hrot meče k hrdlu.

Dav se nakláněl přes ochoz. Všichni čekali smrtící ránu. Leč nic takového se nestalo. Blake pozvedl zbraň a zamířil k princovi Gobredovi.

"Je to udatný rytíř," řekl, "a já s ním nemám vážného sporu. Ušetřím jeho život, aby ti mohl dál sloužit a činit dobro svým přátelům."

Pak pohlédl na princeznu, otočil se a odešel do svého stanu. Všichni přítomní jej bouřlivě pozdravovali.

Edward a Michel byli bez sebe radostí.

"Já to věděl! Já to věděl!" křičel první. "Neříkal jsem ti, že sir James zvítězí?"

Také ostatní sluhové se usmívali. Ještě před několika okamžiky se strachovali, že jejich pán bude poražen, avšak teď byli na sira Jamese hrdí. Jistě se od této chvíle i oni budou těšit náležité vážnosti!

Edward sňal vítězi brnění a Michel pomohl z krunýře siru Richardovi. Oba rytíři se pak odebrali do Blakeovy komnaty.

Když byli sami, položil sir Richard Blakeovi ruku na rameno.

"Byl to šlechtetný čin, Jamesi," řekl. "Jen nevím, byl-li moudrý."

"Proč ne?" divil se Blake. "Měl jsem ho zabít, když přede mnou ležel bezmocný?"

Sir Richard pohodil hlavou. "Nemyslím. Ale on na tvém místě by to udělal."

"Nemohl jsem. Tam, odkud jsem přišel, to není zvykem."

"Kdyby váš spor nebyl tak vážný, bylo by vše v pořádku. Avšak Malud na tebe žárlí a jeho žárlivost po dnešku sotva ochabne. Mohl ses zbavit nebezpečného a silného soka. Bylo to tvé právo. Teď k žárlivosti přibyla nenávist, neboť jsi ho přemohl v souboji. Pokořil jsi sira Maluda, a to ti nikdy neodpustí. Já ho znám!"

Rytíři a dámy, pobývající na Gobredově hradě, jídali společně u velké tabule. Celé tři stovky jich tentokrát usedly za jediný stůl, kde je obsluhovala stovka sloužících. Podávala se pečená selata, skopové, různé omáčky, zelenina i ovoce. Pilo se víno i chmelovina. V hodovní síni bylo veselo. Odevšad se ozývaly vzrušené hlasy a smích. Blake byl tím vším unesen. Událostí dne byl jeho souboj se sirem Maludem. Šermířskému umění sira Jamese se dostalo nejedné poklony. Všichni chtěli vědět, kde se naučil tak neobvyklému způsobu boje. Necháпали, že rytíř bez pancíře dokázal přemoci soupeře, jemuž měl být štít tou nejspolehlivější ochranou.

Když se hodovníci poněkud zklidnili, pozvedl princ Gobred číši a zvolal:

"Ať žije náš král! Ať žije Richard, král anglický!"

"Ať žije!" odpovědělo shromáždění. A pak všichni připili na zdraví krále Richarda Lví Srdce - sedm století po jeho smrti! Následoval připitek princovi Gobredovi, jeho ženě Brynildě a mladé princezně.

Po chvíli princ znovu povstal.

"Pozvedněme číše!" vyzval shromážděné. "Na zdraví statečného a šlechtetného sira Jamese, rytíře řádu templářů, rytíře z Nimru!"

Jeho slova vyvolala v sále nadšení. Blake se rozhlédl kolem, až spatřil Guinaldu. Viděl, jak mu připijí na zdraví a dívá se na něho. Byl však příliš daleko a světlo loučí příliš slabé, než aby poznal, co se za jejím pohledem skrývá.

Když ovace ustaly, Blake se zvedl ze židle a oslovil hradního pána.

"Princi Gobrede, páni a dámy města Nimru! Připijím na vaše zdraví a na zdraví sira Maluda."

"Jsi zvláštní muž, pane rytíři," opáčil princ Gobred. "Jak zvláštní je i tvůj jazyk. Leč i tak ti rozumíme. Pověz nám více o tvé zemi a o tom, jak její rytíři žijí. To se všichni chovají k poraženým tak kavalírsky?"

"Kdo ne, dostane co proto!"

"Co proto? To znamená, že se mu dostane zaslouženého trestu?"

"Uhodil jsi hřebík na hlavičku, princí," potvrdil Blake.

Osamělý hrob

Tma uvnitř stanu připadala Stimbolovi neprostupná. Slyšel dech spícího muže přímo před sebou. Na chvíli se zastavil, potřebuje se uklidnit. Pak zamířil k lůžku. Konečně se dotkl ležící postavy. Počal ji zlehka ohmatávat, aby zjistil, v jaké poloze leží. V pravici třímal připravený nůž. Skoro nedýchal, obává se, aby pána džungle nevzbudil. Modlil se, aby Tarzan spal hlubokým spánkem, a doufal, že vše skončuje jedinou ranou.

Teď nadešla pravá chvíle! Poslepu nalezl prsty místo, kam bodnout. Napřáhl nůž a zaryl jeho čepel do těla. Oběť se zachvěla v smrtelné křeči. Opakoval úder ještě několikrát. Cítil, jak mu ruce zkrápí krev.

Když dokončil hrůzný dílo, vykradl se z příbytku. Teprve tady si uvědomil, co spáchal. S vyřeštěnými zraky, zakrvácený a vydešený, dopotácel se k šejchovu příbytku, kde klesl vysílením.

Šejch vyšel z harému a pohlédl na třesoucí se postavu, ozářenou matným světlem lucerny.

"Co tu chceš, pohane?" obořil se na Stimbola.

"Udělal jsem to!" zasípal Stimbol.

"Cos udělal?"

"Zabil jsem Tarzana!" pokračoval Američan.

"Vskutku?" podivil se Ibn Jad. "Tulugu! Kde jste všichni? Hirfo, Atíjo! Slyšeli jste, co pohan říká?"

Obě ženy vyběhly zpoza závěsu.

"Slyšeli jste?" opakoval šejch. "Zabil mého přítele, pána džungle! Mutlaku! Fahde! Rychle sem!"

Šejch neustále zvyšoval hlas. K jeho příbytku se počali sbíhat beduíni. Stimbol, bílý jako křída, něco podobného nečekal.

"Chopte se ho!" zvolal šejch, sotva vstoupil první Arab. "Zabil Tarzana, našeho dobrého přítele, který nás chtěl odtud vyvést. Teď tu budeme mít jen nepřátele! Tarzanovi lidé nás jistě napadnou, aby se pomstili. Alláh je mi svědkem, že jsem bez viny! Ať jeho hněv stihne toho, kdo vraždil!"

Mezitím se shromáždili ostatní Arabové, ničeho nechápající. Vždyť ještě včera šejch pána džungle nenáviděl!

"Odved'te ho!" nařídil Ibn Jad svým mužům. "Ráno se sejdem a rozhodneme, co dál."

Odvlekli hrůzou polomrtvého Stimbola k Fahdovu příbytku. Svázali jej a vyzvali Fahda, aby ho hlídal. Když odešli, sklonil se beduín k zajatci a počal mu šeptat do ucha.

"Opravdu jsi zabil pána džungle?" zeptal se.

"Šejch mě k tomu přinutil a teď se staví proti mně!" vysvětloval Stimbol.

"A zítra tě nechá popravit, aby mohl Tarzanovým lidem říci, že viník byl potrestán!"

"Pomoz mi, Fahde," prosil Američan. "Zachraň mě, a já ti dám dvacet miliónů franků! Jak se dostanu do první kolonie Evropanů, hned zaplatím. Pomysli - dvacet miliónů franků!"

"Přemýšlím o tom," připustil Fahd. "A myslím, že lžeš. Tolik peněz není snad na celém světě!"

"Přisahám, že mám desetkrát tolik! Jestli lžu, můžeš mě zabít! Pomoz mi!"

"Dvacet miliónů franků," opakoval Fahd. "Dobrá, řekněme, že nelžeš. Poslouchej, pohane! Nevím, jestli tě zachráním, ale mohu se o to pokusit. Pokud se mi to podaří a ty nesplníš, co jsi slíbil, najdu si tě, i kdybych měl obejít celý svět. Rozumíš?!"

Ibn Jad zatím povolal dva nic netušící otroky a poručil jim, aby přenesli mrtvolu ze Zajdova stanu na konec tábořiště, kde bude pohřbena. Za svitu luceren vstoupili do příbytku, zabalili tělo do starého burnusu a poté je odnesli na určené místo. Položili je do porostu a počali kopat hrob pod vysokým stromem. Když byli hotoví, svrhli mrtvolu do jámy a zahrnuli zeminou.

Příštího dne časně ráno svolal šejch své stařešiny. Chyběl toliko Tulug. A nebyl ani ve svém stanu. Fahd se domníval, že odešel na lov.

Ibn Jad vysvětlil starším kmene, že pokud se chtějí vyhnout pomstě Tarzanových lidí, musejí odvrátit jakékoli podezření ze spoluviny na jeho smrti - a to jediné tím, že potrestají vraha. Nebylo těžké je přesvědčit. Jen jediný protestoval. Byl to Fahd.

"Při Alláhovi, neznám jediný důvod, který by bránil pohana ztrestat!" volal jeden z přítomných.

"Poslouchejte, co vám řeknu," přerušil jej Fahd. "A pak se mnou budete souhlasit!"

"Mluv, Fahde," vybídl jej šejch.

"Pohan je ve své zemi bohatým a mocným mužem. Necháme-li ho naživu, můžeme žádat velké výkupné. Mrtvý pro nás nemá žádnou cenu. Když se Tarzanovi lidé dovědí o smrti svého pána, dřív než odtud odejdeme, a my nedokážeme, že ho zabil pohan, napadnou nás. Mrtvý Stimbol se už nebude moci přiznat. Naopak, vydáme-li ho Tarzanovým lidem, získáme jejich důvěru."

"Tvá slova znějí rozumně," souhlasil šejch. "Ale co když pohan bude lhát a řekne, že vrahy jsme my? Budou věřit jemu, nebo nám?"

"Tomu lze předejít," vpadl do hovoru jeden ze stařešinů. "Vyřízneme mu jazyk - a pak už nepromluví."

"Při Alláhovi, to je pravda!" zaradoval se šejch.

"Nedělejte to!" varoval Fahd. "Čím lépe s ním budeme zacházet, tím vyšší bude výkupné."

"Počkáme tedy," přikývl Ibn Jad. "Až uvidíme, že ztrácíme jeho i odměnu, pak ho umlčíme!"

A tak byl další Stimbolův osud svěřen do rukou Alláhových. Ibn Jad, zbavený Tarzanovy hrozby, počal nyní plánovat cestu do zapovězeného údolí. S ozbrojeným doprovodem se vydal za Batandem.

Když se blížili k vesnici, museli projít kolem ležení galských válečníků. A teprve tady si uvědomili, co dosud jen tušili - jakýkoli rozkol s Gally by znamenal jejich konec!

Batando je přijal vřelě, leč s okázalostí velkého náčelníka, a ujistil šejcha, že ho příštího rána zavede k údolí. Předtím však požadoval propuštění všech galských otroků.

"Ale tak se rázem ocitneme bez nosičů a sluhů, a nastanou potíže," namítal Ibn Jad.

Batando jen pokrčil rameny.

"Ať s námi zůstanou alespoň do návratu z údolí," navrhl šejch.

"Ne, Gallové do údolí nepůjdou," trval na svém stařec.

Nazítí ráno se karavana vydala k horám. Fadžwán a ostatní Gallové, které beduíni přivedli z al-Gádu, se připojili ke svému kmeni, radující se ze znovu nabyté svobody. Stimbol kráčel uprostřed zástupu, doprovázen dvěma mladými Araby. Nemohl se zbavit myšlenek na svůj hrůzný čin.

Stezka se zvedala stále výš, vinouc se k horám, lemujičím Údolí Svatého hrobu. Na sklonku druhého dne se celá početná skupina utábořila na břehu říčky. A tehdy přišel Batando k šejchovi a ukázal na svahy pod obzorem.

"Tam," řekl, "je cesta do údolí. Tady vás zítra opustíme a vrátíme se domů."

Když se příštího rána slunce vyhouplo na oblohu a beduíni se probudili, zjistili, že Gallové v noci odešli. Hrůza z tajemné doliny byla příliš silná.

Šejch využil dne k zbudování tábora, kde chtěl ponechat ženy a děti, dokud se nevrátí z výpravy, či alespoň nezjistí, že cesta je schůdná pro všechny. K jeho ochraně určil několik starců a mladíků. Pak vydal poslední pokyny a spolu se svou družinou zmizel mezi pahorky.

Velký turnaj

Král Bohun se svými rytíři, pážaty a služebnictvem se vydal ze svého hradu nad údolím k Nimru, kde se měl konat velký rytířský turnaj. Vítr si pohrával s praporce na kopích a pikách pěšců, za nimiž cválala na koních s nádhernými postroji jízda. Kříže vzadu na pláštích oznamovaly, že vojsko se vrací ze Svaté země.

Na rozdíl od rytířů Nimru měli Bohunovi vojáci přílbice potažené býčí kůže, a také tvar a barvy jejich štítů se lišily. Statné muly nesly na hřbetech stany a zásoby. Již sedm století zasedali totiž rytíři z Nimru i Města Svatého hrobu jednou do roka za společný stůl. Čas, po který probíhal velký turnaj, byl dobou příměří, kdy válka dostala na několik dní jiná pravidla. I tak však byly zakázány přátelské souboje, neboť neodpovídaly vážnosti situace. Toliko souboj na život a na smrt mohl přinést trofej vítězi. Tvořilo ji pět panen, které si nejlepší rytíř odvedl do svého města. Také tento podivný obyčej byl stár sedm století. Snad vzešel ze snahy panovníků dodávat svému rodu stále novou krev, a navíc udržel v obou táborech alespoň společný jazyk.

Nejedna ze šťastných manželek rytíře z Nimru se narodila ve Městě Svatého hrobu. Dívky pocíťovaly odloučení zpravidla jen krátce. Bylo dokonce ctí být vybrán, a tak se nezřídka o tuto poctu ucházelo více dívek, než kolik jich bylo nakonec odvedeno.

Pětice panen, jež byla toho roku ve Městě Svatého hrobu vybrána, jela na turnaj v bílém kočáře za doprovodu rytířů ve stříbrné zbroji. Dívky, jejichž půvab měl dodat výpravě na okázalosti, byly oděny v krásné šaty, poseté šperky ze zlata a drahokamů.

Na planině pod hradem se již několik dní pilně pracovalo na přípravách k turnaji. Kolbiště bylo pečlivě udusáno, ochozy vyspraveny a tribuna zastřešena, aby panstvo mohlo přihlížet klání ve stínu. Dvoranu vytyčoval bezpočet pestrobarevných fábůrů. Řemeslníci pracovali od rána do noci. Z hradu i podhradí se ozývalo bušení perlíků a kladiv kovářů a kovotepců, připravujících zbraně a výstroj pro účastníky turnaje.

Také Blakeovi se dostalo slibu, že se bude moci turnaje zúčastnit. Byl stejně nedočkavý jako kdysi na koleji před baseballovým zápasem. Princ jej přihlásil do dvou soutěží - v první se měla utkat pětice rytířů z Nimru se stejným počtem soupeřů z Města Svatého hrobu, ve druhé pak měl bojovat muž proti muži. Celý turnaj tradičně vrcholil vzájemným soubojem stovky Gobredových a Bohunových jezdců, ozbrojených toliko dřevci.

Král Bohun a jeho družina se utábořili v lesíku necelou míli od arény. Starý zvyk totiž nedovoloval vstoupit před zahájením turnaje do hradu.

Blake se na turnaj připravoval jako všichni ostatní. Tentokrát měl pancíř černé barvy, zdobený leopardí kožešinou. Na hrotu jeho kopí vlál modrostříbrný praporec, kůň pak nesl černý postroj s modrým a stříbrným lemováním. Když vyjel z doprovodu sira Richarda na kolbiště, vyhlížela jeho postava oproti pánům a paním v pestrobarevných róbách poněkud tísňivě a pochmurně. Barva jeho brnění okamžitě vzbudila pozornost. A protože byl v Nimru oblíben, měl brzy kolem sebe spoustu zvědavců.

Byla tu i Guinalda, leč ponechala jej bez povšimnutí. Zůstala sedět v lóži, bavíc se s jednou z panen, určených pro vítěze turnaje. Blake se vymanol z hloučku příznivců a zamířil k princezně. Ta mu jen kývla na pozdrav, aby pak pokračovala v hovoru se svou sousedkou. Její zdrženlivost Blakea rmoutila. Žádal vysvětlení. Věřil, že princezna je mu nakloněna víc, než dává najevo. Musí v tom být tedy něco jiného!

Zůstal na místě, čekaje, až si jej Guinalda znovu všimne. Viděl, že obě dívky jsou stále neklidnější a hovor vážne. Princezna počala podupávat střeviskem a nachovět ve tváři. Dívka po jejím boku po chvíli vstala, uklonila se a požádala o svolení rozloučit se s matkou. Guinalda ji propustila a pak se konečně otočila k Blakeovi.

"Věděla jsem to," řekla. "Jsi vskutku příliš smělý! Proč tu stojíš a díváš se na mě, když jsem ti nedala najevo, že s tebou chci rozprávět? Odejdi, prosím!"

"Protože..." zajíkal se Blake. "Protože tě miluji, princezno."

"Ty se opovažuješ?" zvolala.

"Pro tebe bych se odvážil čehokoli," odtušil Blake.

Guinalda chvíli mlčela. "Nevěřím ti," pravila posléze. "Slyšela jsem, proč mě zahrnuješ přízní!"

A nečekajíc na odpověď, sama se měla k odchodu.

"Co jsi slyšela?" nechápal Blake. "Neřekl jsem nic, co bych nemohl opakovat před celým městem! Ani svému příteli, siru Richardovi, jsem si nedovolil říci, že tě miluji. Nikdo jiný než ty to neslyšel."

"Slyšela jsem cosi jiného," namítla Guinalda. "A nechci již o tom mluvit!"

"Ale..." bránil se Blake.

V téže chvíli se od jižní brány ozval hlas trubky. Byla to výzva rytířům, aby nasedli na koně. Guinaldino páže přiběhlo ke své paní, aby ji doprovodilo k otci. Zároveň se objevil sir Richard.

"Pojď, Jamesi," vybídl Blakea. "Musíme se připravit!"

A tak Blake opustil princeznu, aniž se mu dostalo odpovědi.

V přilehlém křídle dvorany zavládl čilý ruch. Byla tu spousta pánů, paní, pážat, ale i zbrojnošů a koní. Všichni se nyní tlačili na planinu pod hradem. V čele průvodu jeli trubači, za nimi sám princ Gobred. Pak následovali rytíři a dámy, doprovázené svými kavalíry. Procesí uzavírali zbrojnoši, ozbrojení luky a pikami. Mnoho rytířů zůstalo na hradbách, aby hlídali pevnost a vchod do Údolí Svatého hrobu.

Také král Bohun a jeho doprovod se vydali ke kolbišti. Panny z Nimru a Města Svatého hrobu, na něž padla volba, zaujaly svá místa v rohu tribuny. Vzápětí začala přehlídka účastníků turnaje. Rytíři sira Gobreda se shromáždili na severní, jejich protivníci na jižní straně arény. Gobred a Bohun si navzájem vyjeli vstříc, aby se setkali uprostřed kolbiště. Bohun pronesl slavnostní řeč, otevírající turnaj, a předal Gobredovi rukavici, jejíž přijetí znamenalo, že klání může začít.

Když se oba panovníci vrátili ke svým rytířům, vyrazili na kolbiště účastníci prvního turnaje. Ostatní předali koně štolbům a připojili se k divákům v ochozech. Bojovníci objeli arénu, aby se představili přítomným a prohlédli si trofeje. První nastoupili rytíři z Města Svatého hrobu. Vedl je Bohun. Očima bloudil po tvářích přítomných dam. Byl to mladý muž, který na trůn dosedl teprve nedávno. Byl panovačný a příkrý a nic jiného než válku neuznával. Jeho kůň vykračoval pevným krokem a praporec hrdě vlál, když v čele svých mužů projížděl kolem ochozu. Před lóží, kde seděli princ Gobred, jeho žena Brynilda a dcera Guinalda, se zastavil a upřel pohled na princeznu. Gobred rudl zlostí. Bohunovo počínání se přičilo všem dosavadním zvyklostem! Zvedl se ze sedadla, leč v té chvíli Bohun pobídl koně a následoval svou družinu.

Toho dne vítězili převážně rytíři z Města Svatého hrobu. Nazítří měl být turnaj otevřen jízdou všech účastníků, avšak k všeobecnému překvapení přijel opět toliko král se svým doprovodem. Před lóží se znovu zarazil a vzhlížel na princeznu. V soubojích si pak Gobredovi muži nevedli o mnoho lépe než včera.

Ani třetího dne si král Bohun neodpustil svůj výstup.

"Princi Gobrede, vládce Nimru," oslovil svého protivníka. "Jak víš, moji rytíři porážejí tvé a vítězství ve velkém turnaji mají na dosah ruky. Chci ti však učinit návrh!"

"Mluv, Bohune!" pokynul mu Gobred. "Ač velký turnaj ještě neskončil, přijmu tvůj návrh, bude-li za to stát."

"Tvé panny jsou stejně krásné jako moje," začal Bohun. "Dej mi však svou dceru, ze které učiním královnu Údolí Svatého hrobu. Za to ti přenechám vítězství v turnaji!"

Gobred zesinal hněvem, nicméně jeho hlas zůstal klidný.

"Sire Bohune," řekl, odmítaje v té chvíli titulovat svého nepřítele králem, "tvá slova urážejí nejen mě, ale všechny čestné muže. Myslíš, že dcera vládce Nimru je na prodej? Vrať se na své místo na kolbišti, než tě k tomu mí lidé donutí!"

"To je tvá odpověď?" zvolal Bohun. "Poslouchej tedy! Pět panen získám za vítězství v turnaji a tvou dceru za vítězství ve válce!"

Pak pobídl svého koně a odcválal. Jeho slova se brzy roznesla mezi rytíře prince Gobreda. Věděli, že vítězství v turnaji zároveň znamená bezpečnost pro princeznu Guinaldu. Byla to výzva nejen napnout všechny síly, ale bude-li třeba, i zemřít.

Blake měl vstoupit do turnaje jako první. Když bylo kolbiště připraveno, zazněla fanfára a Blake předjel před svého panovníka.

"Bij se jako pravý rytíř za slávu a čest Nimru," vybídl jej princ. "Ať náš pán Ježíš Kristus žehná tvému meči, drahý sire Jamesi!"

"Můj život patří Nimru a můj meč se zaň bude bít," měl podle zvyku odpovědět rytíř.

"Můj život patří Nimru a můj meč se bude bít za princeznu Guinaldu," prohlásil Blake.

Nezdálo se, že by tato přísaha byla principi proti mysli. Také Guinalda se usmála, sňala stuhu ze svého roucha a pak sestoupila z lóže.

"Přijmi ji jako důkaz mé přízně, rytíři," řekla. "Ať ti přinese vítězství!"

Blake přijel blíž a uklonil se. Guinalda mu připjala stuhu na rámě. Byl jí nyní docela blízko. Ucítil vůni jejích vlasů a slyšel, jak vzrušeně oddechuje.

"Miluji tě, princezno," zašeptal.

"Zadrž svou smělost," odvětila. "Činím tak ve jménu cti a slávy Nimru."

Blake jí pohlédl do očí.

"Miluji tě," opakoval. "A ty miluješ mě."

Než stačila odpovědět, pobídl koně a odjel za ostatními rytíři. Tady jej čekali sir Richard, Edward, Michel a další přátelé, aby mu popřáli štěstí. Blake odložil štít. Tentokrát již nikdo nic nenamítal. Všichni se jen usmívali. Cožpak nezvítězil nad sirem Maludem?

Znovu zazněly trubky. Blake se otočil a nasadil koni ostruhu. A pak vyjel vstříc svému soupeři.

"Sir James! Sir James!" hučela severní tribuna, zatímco jižní křídlo provolávalo jméno svého oblíbence.

"Kdo je ten černý rytíř?" ptali se mnozí. "Vždyť nemá štít! Je to šílenec! Sir Guy ho skolí první ranou. Sir Guy! Sir Guy!" "Saracéni!"

Právě otevírali další den turnaje, když se na konci soutěsky, vedoucí do údolí nad Nimrem, objevila skupina nevábně vyhlížejících mužů v sedraných kabátcích a s mušketami v rukou. Postupovali sotva znatelnou pěšinou, končící kdesi dole u zdi pevnosti před Bohunovým hradem. Před sebou spatřili baštu, střežící přístup ke hradu i městu. Bylo tu prázdné. Kdo by také v onu chvíli pomýšlel na vetřelce...

Ibn Jad a jeho kumpáni zvolna sestupovali k baště, chráněné toliko vysloužilým rytířem a několika zbrojnoši. Cestou zahlédli dva podivně oděné černochoy, kteří pomocí luku lovíli nedaleko brány divoké králiky. Protože do těchto odlehklých míst celá staletí nikdo cizí nevstročil, nevěnovali svému okolí sebemenší pozornost. Byli to potomci Gallů, kteří kdysi žili pod zdejšími horami. Tito muži však již věřili, že jsou Angličany a že jsou tu proto, aby tuto zemi střežili před vpádem Saracénů.

Dnes, tak jako již bezpočtukrát, krátili si strážní službu lovem. Tiše se kradli vpřed, aby kořist nevyplašili. O cizích mužích neměli ani zdání.

Ibn Jad viděl, že brána je otevřená a mříž vytažena vzhůru. Jak neopatrní byli v té chvíli strážci! A král, který by je mohl potrestat, byl daleko!

Beduíni se stále přibližovali. Kde byl starý rytíř a jeho zbrojnoši? Ten první si právě pochutnával na snídani v jedné z věží, zatímco ostatní klímal ve stínu stromů na vstupním nádvoří. Přichozím zbývalo k bráně jen několik yardů. Šejch nařídil, aby nabili muškety a vešli dovnitř. V tom okamžiku se strážci probrali, chopili se kopí a širočin a semkli se k obraně pevnosti. Jejich volání "Saracéni! Saracéni!" přivábilo starého rytíře i oba černochoy.

Také v Bohunově hradu zaslechli hlasy z prvního nádvoří. Co však znamenal onen třaskavý zvuk, který je následoval? Shromáždili se před branou a radili se, co počít. Byli to stateční muži, a tak nemohli zvolit než jediné řešení - pokud byli strážci napadeni, je třeba jim přispěchat na pomoc!

Vsedli na koně a zamířili k prvnímu nádvoří. Sotva Ibn Jad spatřil přijíždějící jezdce, nařídil beduínům, aby se poschovávali v křovinách, rostoucích kolem zdí. A tak se stalo, že je rytíři minuli, a šejch a jeho kumpáni měli cestu do hradu volnou. Muži u brány zatím čekali, až se vrátí pomocný oddíl. Jakmile by dorazil, měli spustit mříž a zastavit tak útočníky. Sedm století čekalo Údolí Svatého hrobu na podobný okamžik!

Zatímco rozmlouvali, Ibn Jad je sledoval z houští a vyčkával. Chytrý beduín věděl, k čemu mříže slouží, a přemýšlel, jak se za ně dostat dřív, než je strážce spustí. Konečně se mu v hlavě zrodil nápad. Arabové zvedli muškety a zamířili.

"Teď!" pokynul šejch a vzápětí třesklo několik výstřelů. Zbrojnoši u brány klesli k zemi a Arabové vyrazili vpřed, aby v příští chvíli stanuli na druhém nádvoří. Na konci je čekal vodní příkop. Padací most byl ale spuštěn a vlastní vchod do hradu otevřený.

Mezitím dospěl pomocný oddíl ke vstupní baště. Tady však leželo jen několik mrtvých zbrojnošů. Jediný zůstal naživu a rytíře hned varoval.

"Saracéni přišli!" zašeptal.

"Kde jsou?"

"Mířili do hradu!"

"To není možné!"

"Je to tak."

"Je jich mnoho?"

"Málo. Snad je to zbytek sultánova vojska."

V té chvíli zaslechli rachot výstřelů od hradní brány.

"Probůh!" zvolal rytíř.

"Museli se skrýt v houští, když jsme jeli kolem!" dodal druhý.

"Vchod do hradu střeží toliko čtyři muži!" lekl se rytíř. "A já jsem jim nařídil, aby nespouštěli mříže, dokud se nevrátíme!"

Bůh mě za to potrestá! Otevřel jsem hrad Saracénům! Zabij mě, sire Morleyi!"

"Ne! Teď je třeba každého kopí a meče!" odpověděl druhý rytíř. "Raději obětuj život našemu pánu Ježíši Kristu při ochraně Svatého hrobu proti jeho znesvětitelům!"

"Pravdu říkáš, sire Morleyi!" souhlasil muž, který se ujal velení oddílu. "Zůstaň zde s šesti muži. Já se vrátím, abych bojoval o hrad!" A pobídl koně, následován ostatními rytíři.

Když dorazili k bráně, mříž byla spuštěna a zpoza ní na ně hleděla divoká, zarostlá tvář. Velitel oddílu přikázal lučištníkům, aby Saracéna skolili, než však stačili napnout tětiny, ozvala se rána a z hole, již držel neznaboh v ruce, vyšlehl plamen. Jeden z lučištníků klesl k zemi bez známky života. Ostatní se v tu chvíli rozutekli do všech stran. Nebyli zbabělí, ale to, co se tu odehrávalo, pokládali za dílo nadpřirozených sil. Co jiného mohl znamenat plamen, který šlehá z hole a zabíjí?

Sir Bulland, který jim velel, byl rytířem. I on chtěl v první chvíli uprchnout, ale bylo tu cosi silnějšího než strach. Byla to čest. Proto zůstal v sedle a vyzýval nepřátele k boji na život a na smrt. Žádal, aby vyslali svého nejlepšího rytíře k souboji, který rozhodne. Arabové však již vchod do hradu ovládli a navíc cizinci nerozuměli ani slovo. Proto na jeho výzvu odpověděli toliko hlasitým smíchem. Věděli, že není nebezpečný. Jeho kopí, luk a šípy nemohly soupeřit s jejich mušketami!

A tak jeden z nich zamířil a statečného rytíře navždy umlčel. Nyní měl Ibn Jad v rukou tvrz krále Bohuna a byl přesvědčen, že cesta k pokladu je volná. Nechal shromáždit ženy, děti a několik rytířů, kteří na hradě zůstali, a poručil je přísně střežit. Jeho muži zatím prohledali, co se dalo. Byli spokojeni, neboť Bohunovo jmění bylo nemalé. V Údolí Svatého hrobu byla naleziště nejceněnějšího kovu i drahých kamenů. Po sedm století rýžovali nevolníci zlato a sbírali drahokamy. Pro zdejší obyvatele však měly zcela jinou hodnotu než pro ostatní smrtelníky. Byly toliko materiálem k výrobě šperků. Nikoho by nenapadlo je krást, či kvůli nim dokonce zabíjet.

A tak Ibn Jad záhy nahromadil bohatství, o jakém se mu nesnilo. Měl víc, než mohl spotřebovat, ale ani to mu nestačilo. Není divu - byl jen člověkem!

Tu noc strávil na králově hradě. Nespál a jen přemýšlel o tom, že za horami leží leopardí město. "Možná, že je tam ještě víc pokladů než tady! Zítřka se to musím dovědět!"

Černý rytíř

Dva koně se řítily kolbištěm přímo proti sobě. Na tribuně vládlo napjaté ticho. Došlo již téměř ke střetu, když sir Guy zjistil, že jeho protivník nemá štít. To jej vyvedlo z míry - dokonce natolik, že zcela zapomněl na to hlavní - vyhodit soupeře ze sedla. Vzpřimil se v třmenech a rozmáchl se k rozhodujícímu úderu. V příští chvíli se koně srazili a jeho meč jen zazvonil o soupeřovu zbraň, aby mu vzápětí vypadl z ruky. Sir Guy zdvihl štít, aby se kryl. To však znamenalo, že v tom okamžiku na soupeře neviděl. Jeho kůň se zapotácel a podklesl v kolenou. Než se znovu zvedl, prorazila čepel Blakeova meče protivníkovu drátěnou košili u krku a pronikla tělem. Sir Guy vykřikl a svezl se ze sedla. Diváci na severní tribuně propukli v jásot. Bylo nyní na vítězi, aby udělil ránu z milosti a pak se odebral pro trofej.

A tak, když se Blake zhoupl z třmenů a s mečem v ruce přikročil k siru Guyovi, ochozy to zahučelo. Ze stanu poraženého okamžitě vyjelo několik mužů. Sir Richard učinil totéž, obávaje se, že jeho přítel bude napaden. Blake se naklonil nad sira Guye, a místo aby jej probodl mečem, odhodil zbraň a pokusil se rytíře zvednout. Podepřel mu hlavu, sňal přilbici a brnění a snažil se zastavit krev, prýšící z rány.

"Rychle!" vykřikl. "Kde je ranhojič? Tepna není zasažena! Je však třeba zastavit krvácení!"

Několik rytířů seskočilo z koně a utvořilo kolem kruh. Byl mezi nimi i sir Richard. Herold sira Guye poklekl a vzal svého pána do náruče.

"Pojď," vyzval sir Richard Blakea. "Zanech sira Guye jeho přátelům!"

Blake vstal. Viděl udivené výrazy ve tvářích rytířů. Jeden z nich, Bohunův pobočník, ho oslovil.

"Jsi šlechtný muž," řekl. "Máš věru odvalu, když jsi porušil pravidla velkého turnaje!"

"Teď není čas na pravidla," odpověděl Blake. "Tam, odkud jsem přišel, nenechá člověk vykrváčet ani psa, natož tak statečného muže, jako je tento. Musel jsem mu pomoci!"

Blakeovo vítězství bylo signálem k úspěchům Gobredových rytířů v následujících dnech. O všem měl rozhodnout závěrečný souboj. Na něj se diváci vždy nejvíce těšili, neboť se v něm měly utkat dvě stovky kopiníků. Účastníci klání se seřadili v rozích bitevní pláně a se zvednutými oštěpy čekali na pokyn trubače. Měli bojovat tak dlouho, dokud všichni jezdci na té či oné straně nebudou shozeni ze sedel. Boj sám neměl mnoho pravidel, takže vždy připomínal více bitvu než rytířský turnaj.

Dvě stovky nejskvělejších mužů se seřadily k přehlídce před závěrečným bojem. Dvě stovky nejlepších koní netrpělivě hrabaly kopyty.

Rytíři byli většinou mladíci kolem dvaceti let, prahnoucí po vavřínu vítěze stejně jako jejich protějšky kdekoli jinde na světě. Tu a tam se mezi nimi objevil někdo starší. Přítomnost těchto zkušených rytířů jen posilovala odhodlání ostatních. Nejedna z veteránů byl tak slavný, že o něm po místních krčmách kolovaly četné písně a historky.

Na sluncem zalité pláni shromáždil se výkvět rytířstva obou měst. Koně nedočkavě ržáli a bili kopyty o zem. Blake stál uprostřed Gobredova šiku. Jeho vraník se celý chvěl touhou vyrazit vpřed. Sir James třímal v jedné ruce těžké kopí s kovovou špicí a v druhé velký štít. Tváří v tvář zástupu protivníků neměl dnes ani pomyšlení se jej zbavit! Když se rozhlédl kolbištěm a uvědomil si, že za pár okamžiků se proti němu vyřítí stovka ozbrojenců, zdál se mu naopak malým a nicotným. Byl stejně neklidný jako za studií před zkouškou. Dny, strávené na universitě, mu však připadaly jako dávný sen.

Konečně zazněl signál. Herold zvedl meč do výšky a v té chvíli rytíři sklonili dřevce. Herold spustil zbraň, zavřeštěla polnice a dvě stovky hrdel vydaly válečný pokřik, aby se vzápětí čtyři stovky ostruh zaťaly koním do slabin. Pláni se rozlehl dusot kopyt. Heroldi jeli vedle svých rytířů, aby je udrželi v řadě, leč nakonec museli i se zvířaty uskočit stranou. Každý rytíř se snažil vyhledat soupeře, kterého by mohl nejvýhodněji zasáhnout a vyrazit ze sedla. Rychlost a síla, s jakou se k sobě blížili, byla strhující. Blake, muž dvacátého století, cítil náhle k těmto středověkým rekrům neskonalou úctu.

V nejbližší chvíli se měly oba šiky srazit. Na ochozu panovalo hrobové ticho a také jezdci nyní mlčeli. Blake si vybral protivníka po levé ruce. Na okamžik si pohlédli do očí, ale pak se skryli za štíty. Zasažen po soupeřově úderu vlastním pancířem, vrátil se Blake dozadu a málem vypadl ze sedla, zlomiv dřevce vejpůl. Než se vzpamatoval, byl již unášen ke stanům Bohunova vojska.

Z posledních sil obrátil svého vraníka zpět na bojiště. Některé koně se tu marně pokoušelo vstát, jiní zmateně pobíhali sem a tam bez jezdců. Nejedna rytíř ležel bezmocně na zemi, zatímco pážata a sluhové se obětavě vrhali mezi splašená zvířata ve snaze postavit své pány na nohy a odvést z arény.

Zbylí bojovníci se chystali k dalšímu střetu. Blake viděl, že jeden z Bohunových rytířů míří přímo k němu. Ukázal mu zlomené kopí a vyjel ke své družině pro nové.

"Vedl sis zdatně, pane," uvítal jej Edward.

"Složil jsem protivníka?" ptal se Blake.

"Ano, pane," potvrdil Edward. "I když jsi zlomil dřevce, vyrazil jsi ho ze sedla!"

Ozbrojen náhradním kopím, vrátil se Blake na kolbiště, kde zatím boj neustával. Některé další rytíři padlo a vítězové hledali nové protivníky. Mezitím ožily i ochozy.

"Černý rytíř!" volali lidé z Bohunovy družiny. "Tady! Tady! Sire Wildrede! Tady je černý rytíř, který přemohl sira Guye! Skol jej, sire Wildrede!"

Sir Wildred sevřel kopí.

"Vyzývám tě na souboj, černý rytíři!" zvolal.

"Nuže k boji!" odpověděl Blake.

Sir Wildred byl urostlý muž, sedlající statnou klisnu, rychlou jako jelen a srdnatou jako lev. Snad bylo dobře, že Blake v něm viděl soupeře jako každého jiného a netušil, že má proti sobě nejopěvovanějšího reka Údolí Svatého hrobu!

"Odvážnému štěstí přeje," přesvědčoval sám sebe od chvíle, kdy dosáhl prvního vítězství. S napraženým dřevcem vyjel protivníkovi vstříc. Bohunův rytíř cválal napříč arénou. Blake stočil zrak na tribunu. Na okamžik jako by zachytil pohled krásné dívky v panovnické lóži.

"Za princeznu!" zvolal. V té chvíli se sir Wildred objevil těsně před ním.

Dřevce zaduněly o štíty. Náraz byl tak prudký, že Blake cítil, jak jej obrovská síla zvedá ze sedla a sráží k zemi. Nebyl omráčen, ani zraněn. Když se vzpamatoval, usedl, a vzápětí se dal do smíchu. Pár kroků od něho totiž seděl - sir Wildred!

Ten se však nesmál.

"Proklatě!" vykřikl. "Ty se mi vysmíváš?"

"Musím se tomu smát!" přiznal Blake. "Uvidíš, za chvíli se tomu zasměješ sám!"

Sir Wildred pohodil hlavou.

"U ďasa!" ulevil si. "Jsi-li ty nejlepší rytíř z Nimru, jsem já Saracén! Kdo vůbec jsi? Tvá řeč se té mé příliš nepodobá!"

Blake se zvedl. "Stalo se ti něco? Pojď, podej mi ruku!"

"Ty jsi opravdu zvláštní, rytíři," užasl sir Wildred. "Dobře si pamatuji, jak jsi skolil sira Guye a pak jsi mu pomohl."

"Co na tom?" opáčil Blake. "Nic proti vám nemám. Popasovali jsme se, a teď je to za námi - tak proč tu dál sedět a mračit se jeden na druhého?"

"Nerozumím ti," přiznal sir Wildred.

Objevili se sloužící, ale rytíři jejich pomoc nepotřebovali. Když se rozcházel, Blake se ohlédl a usmál se.

"Na shledanou, přáteli," řekl. "Snad se ještě někdy setkáme!"

Sir Wildred jen zakroutil hlavou a odebral se i s doprovodem ke svému stanu. Od svých sekundantů se Blake dověděl, že výsledek velkého turnaje není dosud rozhodnut. Nakonec se jeho vítězi stali přece jen rytíři z Nimru. Za hlaholu tribun se seřadili, aby si dojeli pro ceny. Nebyli všichni - někteří klání nepřežili, jiní zůstali ranění. Leč ztrát bylo tentokrát na obou stranách méně než obvykle.

Když se Gobredovi rytíři rozjeli pláni, aby převzali hlavní trofej, shromáždil Bohun své muže, jako by se připravovali k odjezdu. A v téže chvíli se jeden z jeho rytířů, maskován leopardí kůží na přílbici, počal prodírat davem přihlížejících k princově lóži. Bohun vše zpovzdálí sledoval. Rytíři z Nimru byli nyní na opačném konci arény, oslavovali své vítězství a chystali se k přebírání zasloužených cen.

Za Bohunem byli připraveni v sedle dva mladí rytíři. Jeden držel na uzdě koně bez jezdce. Náhle Bohun zvedl ruku a následován svými muži vyrazil kolbištěm. V půli cesty mezi rytíři z Nimru a panovnickou lóží se zastavil. Dva mladíci pak zamířili rovnou k místu, kde seděl princ se svými nejbližšími. Když byli pod tribunou, rytíř v přestrojení chytil Guinaldu, skočil s ní na volného koně a všichni se pak tryskem rozjeli zpět. Zmatený a překvapený Gobred nestačil ani tasit meč.

Bohun a jeho družina uháněli ke svému táboru u lesa. Mezi lidmi z Nimru vypukla panika. Trubač troubil na poplach, princ se rozběhl ke koním, rytíři nevěděli kudy kam. Konečně je Gobred svolal dohromady.

"Bohun unesl princeznu Guinaldu!" zvolal. "Rytíři Nimru..."

A než mohl říci víc, vyjel z davu černý rytíř a pustil se za uprchlíky.

Lord Tarzan

Tulug se nezdržel úsměvu, sotva se tak nečekaně snadno zbavil Atiji, jež chtěla pána džungle varovat. Blahořečil Alláhovi, že nepřekazila jeho úmysly. A právě v té chvíli jej čísi ocelové prsty sevřely kolem krku a cítil, že je vlečen do nejbližšího příbytku. Snažil se vyprostit, nebo alespoň zavolat o pomoc, leč byl bezmocný jako dítě.

Když byli uvnitř, poznal, že je to Zajdův stan. A pak se za ním ozvalo:

"Pokus se vykřiknout, a zabiji tě!"

Konečně stisk povolil. Tulug však raději uposlechl. Věděl, že hrozba nebyla vyřčena naplano. Ležel bez hnutí, zatímco obr jej svazoval a kladl mu do úst roubík. A pak nastalo ticho.

Po chvíli zaslechl kroky. Domníval se, že se obr vrací, ale byl to Stimbol. A tak zemřel Tulug, bratr šejcha Ibn Jada.

Zemřel úkladnou smrtí, jakou sám připravoval Tarzanovi.

Syn divočiny věděl, jak beduín skončí, a proto se o něho více nezajímal a zamířil korunami stromů do džungle. Nehledal již Araby, nýbrž Blakea. Když se ujistil, že bělochem v šejchově táboře je Stimbol, rozhodl se vrátit do míst, kde Blakeovi nosiči spatřili svého pána naposledy. Doufal, že tu objeví nějakou stopu, jež by mu pomohla mladíka najít. Postupoval rychle, spoléhaje na svůj bystrý zrak a dokonalý čich. Konečně našel místo, kde Ara, blesk, zabil Blakeova společníka. Odtud jej stopa vedla k severu. Věděl, že tím směrem leží neprostupné lesy a za nimi osada kmene Gallů. Pokud Blake nezemřel hlady, může se kdykoli stát terčem některého ze šípů habešských válečníků!

Dva dny sledoval Tarzan stopu, již by normální smrtelník sotva zahlédl. Odpoledne třetího dne dorazil k velkému kamennému kříži, postavenému přímo uprostřed stezky. Viděl jej z nedaleké křoviny. Pohyboval se tiše a obezřele jako šelma. Proto se nestřetl se dvěma zbrojnoši, kteří tu střežili cestu do Nimru. Zaslechl je totiž dříve, než oni jeho uviděli. Jako Sheeta, leopard, či Numa, lev, plížil se Tarzan porostem, až byl oběma mužům na dosah. Překvapilo jej, že spolu hovoří starobylostou angličtinou, i to, jaké měli obleky a zbraně. Tušil, že tajemství Blakeova zmizení a jeho dalšího osudu je ukryto právě zde.

Chvilí je mlčky pozoroval, nespouštěje je z očí. Viděl, že každý z nich je vyzbrojen mečem a píkou. Mluvili tímtež jazykem jako on, a tak by mu mohli leccos prozradit! Ale přijmou jej přátelsky? Nebudou ho chtít zabít?

Přikrčil se jako Numa, chystající se ke skoku na svou kořist. Oba černoši byli zabrání do hovoru a o jakémkoli nebezpečí neměli ponětí. V nestřeženém okamžiku se Tarzan vymrštil a skočil po jednom z nich. Než mu jeho druh stačil pomoci, odtáhl jej Tarzan do houští.

Druhý muž neotálel a vyběhl k tunelu. Černoch v Tarzanově objetí se snažil vyprostit, sevření však nepovolovalo.

"Lež klidně," napomenul jej Tarzan. "Neubližím ti."

"U čerta!" ulevil si černoch. "Kdo jsi zač?"

"Někdo, kdo ti neubliží, řekneš-li mu pravdu," odpověděl Tarzan.

"Co chceš vědět?"

"Před několika týdny tudy prošel bílý muž. Kde je?"

"Mluvíš o siru Jamesovi?"

"Siru Jamesovi?" nechápal Tarzan. "Jmenoval se James. James Blake."

"Je to on," potvrdil strážce.

"Viděl jsi ho? Kde je teď?"

"Ve jménu pána Ježíše Krista brání čest rytířů z Nimru na velkém turnaji na planině za městem. Přišels-li mu ublížit, budeš muset zkrátit zbraň s mnoha našimi statečnými rytíři."

"Jsem jeho přítel," ujistil černocho Tarzan.

"A proč jsi mě napadl, jsi-li jeho - a tedy i naším - přítelem?"

"Nevěděl jsem, jak jste ho přijali a jak byste přijali mě," vysvětlil syn divočiny.

"Každý přítel sira Jamese bude přijat jako přítel," řekl černoch.

Tarzan mu odňal meč a pak jej pustil.

"Jdi přede mnou a zaveď mě ke svému pánovi," vyzval strážce. "A pamatuj si - pokusíš-li se mě oklamat, zemřeš!"

"Cesta musí zůstat střežena proti Saracénům," namítl voják. "Můj druh běžel pro posily. Brzy se vrátí a vyhoví tvému přání!"

"Dobrá," souhlasil syn divočiny.

Netrvalo dlouho a zaslechli kroky. Vzápětí čekalo Tarzana další překvapení. Objevil se běloch v brnění s mečem a štítem, následován několika kopíničky.

"Řekni jim, ať zastaví," poručil Tarzan černochovi. "Chci s nimi promluvit, než se přiblíží."

"Stůjte!" zavolal černoch. "Tento cizinec je přítelem sira Jamese. Pokud jej nevyslechnete, hrozí mi smrti. Učiňte tak, neboť chci zůstat naživu a být svědkem velkého turnaje."

Rytíř se několik kroků před Tarzanem zastavil a počal si jej prohlížet od hlavy k patě.

"Jsi vskutku přítelem sira Jamese?" nevěřil.

Tarzan přikývl. "Hledám ho už několik dní."

"Co se ti přihodilo, žeš pozbyl šatstva?"

Tarzan se usmál. "Takhle chodím celou džunglí," vysvětlil.

"Jsi z téže země jako sir James?"

"Jsem Angličan."

"Angličan?! Pak vítej v Nimru! Jsem sir Bertram, přítel sira Jamese."

"Mé jméno je Tarzan."

"A tvůj titul?"

Tarzan, překvapen chováním i vzhledem těchto lidí, se na okamžik zarazil. Cítil, že musí odpovědět tak, jak to neznámý vyžaduje.

"Vikomt," řekl.

"Tedy šlechtic!" zvolal nadšeně sir Bertram. "Princ Gobred tě rád uvítá, lorde Tarzane! Pojď se mnou, a já se postarám, aby se ti dostalo oděvu, jaký odpovídá tvému stavu!"

V údolí zavedl Tarzana do rytířského sálu a poslal sluhu pro oděv a koně. Když sluha odešel, vypověděl Tarzanovi vše, co se Blakeovi přihodilo. Vyprávěl i o historii tohoto zapomenutého světa.

Oděv, který sluha přinesl, padl Tarzanovi jako ulitý. Byl teď k nerozeznání od ostatních rytířů. Všichni se pak vydali k bránám města Nimru, kde sir Bertram ohlásil hosta jako vikonta Tarzana. Odtud zamířili rovnou na turnaj. Tady byl syn divočiny představen přímo princovi Gobredovi a jeho dvořanům. A zanedlouho poté již ujížděl v plné zbroji po boku ostatních rytířů za únosci princezny Guinaldy...

Dlouho předtím, než dorazili ke kolbišti, pozoroval sir Bertram, že cosi není v pořádku. Leč hustá oblaka prachu mu bránila poznat víc. Nasadil koni ostruhy a rozjel se tím směrem, následován Tarzanem. Na pláni pod městem vládl zmatek. Ženy se tlačily do kočárů, vracejících se do Nimru. Zbrojnoši se houfovali do šiků, aby vzápětí vyrazili za uprchlíky. Sir Bertram chytil jednoho z nich za ruku.

"Co se děje?" ptal se.

"Král Bohun unesl princeznu Guinaldu!" zněla odpověď.

"Probůh!" zvolal rytíř, otáčeje se na Tarzana. "Pojedeš se mnou, pane, osvobodit naši princeznu?"

Místo zbytečných slov pobídl Tarzan koně do cvalu a společně zamířili napříč planinou.

Kdesi před nimi se zatím Blake blížil k únoscům. Neměl ani štít, ani kopí. V ruce třímал meč a u boku mu visela pistole. Od chvíle, kdy vstoupil do Nimru, sloužila mu spíše jako talisman pro štěstí. Přesto jako by tušil, že mu tato zbraň, o jejíž síle neměli zdejší rytíři ani ponětí, jednou poslouží. Jen ona mohla pomoci vysvobodit ženu, kterou miloval.

Krok za krokem doháněl Bohunovy muže, prchající k druhému konci údolí. Zpod kopyt jejich koní se zvedala hustá mračna prachu. Jímí se teď Blake prodíral vpřed. Jeho vraník nejevil sebemenší známky únavy. Jezdec pevně svíral meč, tasený k boji. Černý kabátec, přehozený přes pancíř, dostal cestou šedý nádech. Brnění, přilbice i zbraň, ba dokonce i postroj koně - to vše bylo zaváto prachem.

Blake uviděl před sebou mohutného rytíře. I on byl k nepoznání. Blakeovi svítilo - uprchlíci ho mohou klidně pokládat za jednoho z nich! Rozhodl se toho využít. Napřáhl meč a tlačil se kupředu.

Kterýsi z rytířů jej dokonce pozdravil. "To jsi ty, Percivale?" zvolal.

"Ne," odpověděl Blake.

Byl již téměř na čele skupiny, když spatřil několik jezdců v sevřené řadě. Jeden z nich měl v sedle dívku. Blake se vměstnal mezi dva ozbrojence, kryjící únosci záda. Udeřil vpravo a vlevo a srazil je ze sedel. Po chvíli se ocitl po boku muže, držícího dívku. Vše bylo dílem okamžiku, takže ostatní rytíři nestačili zasáhnout. Levou rukou objal dívku kolem pasu a pravou sekl po jezdcích. Než raněný dopadl na zem, byla již princezna u svého ochránce. Vzápětí se přihnali další únosci. První se objevil těsně za Blakem, druhý se k němu blížil z boku. Oba mávali meči, sršíce kletbami a blýskající očima. Blake byl nyní sám. Sám proti obrovské přesile.

A pak se stalo něco, co dosud nikdo z rytířů nezažil. Blake vytáhl z pouzdra pistoli, zamířil a stiskl kohoutek. Štěkl výstřel a rytíř po jeho pravici se skácel k zemi mrtev. Blake se otočil a střelil druhého rytíře rovnou do čela. Vyděšení koně ostatních uprchlíků se počali plašit a neklidný byl i Blakeův vraník. Sir James se pokusil zasunout zbraň do pouzdra a chopit se otěží. Zároveň chtěl koně otočit zpátky. Domníval se, že Gobred a jeho družina nemohou být daleko, a že je otázkou několika příštích okamžiků, kdy budou on i princezna v bezpečí.

Leč Bohunovi rytíři byli všude. A bylo jich víc, než předpokládal. Nebylo zbylí - musel znovu sáhnout po pistoli.

Výstřel polekal vraníka, který sebou trhl a shodil jezce i dívku ze sedla. Než se Blakeovi podařilo zvíře uklidnit a znovu osedlat, zmizeli Bohunovi muži v prašném oblaku kdesi vpředu.

Nedaleko odtud se otevíral les, skýtající alespoň v danou chvíli bezpečný úkryt. Sir James sem ihned zamířil. U prvního stromu seskočil a snesl Guinaldu do trávy. Uvázal koně a zbavil jej sedla a pokrývky, aby se mohl vydýchat. Konečně se obrátil k princezně.

Stála opřena o kmen a pozorovala jej.

"Jsi statečný, rytíři," řekla, "ale máš věru prazvláštní způsoby."

Blake se usmál. Byl unaven a nechtěl se přit.

"Lituji, ale musím tě o něco požádat, princezno," pravil. "Mého Galahada je třeba provést, dokud nevychladne, a já jsem na to příliš slabý."

Princezna vytřeštila oči. "Já jej mám provést?"

"Já nemám síl, Guinaldo," oslovil ji poprvé jménem. "Od rána mám na sobě tenhle krunýř. Budeš to muset udělat ty."

"Muset?" nechápala. "Chceš mi rozkazovat, rytíři?"

Blake počal ztrácet trpělivost. "Mám-li se o tebe postarat, potřebuji koně. Udělej proto, co ti říkám. Vod' ho pomalu sem a tam."

Princezna nebyla něčemu podobnému zvyklá. Snad měla v té chvíli na jazyku jadrnou odpověď, leč cosi v Blakeově pohledu ji nutilo uposlechnout. Několik vteřin se na něho dívala, ale pak zamířila ke koni. Odvázala jej a počala s ním obcházet kolem, zatímco Blake usedl a rozhlédl se plání nad lesem. Nikdo tu nebyl. Rytíři z Nimru totiž zatím dostihli únosce a pustili se s nimi do boje.

Po chvíli Blake vstal a obrátil se k dívce. "To stačí," řekl. "Děkuji ti. Ještě ho vytřu. Předtím jsem se sotva ploužil."

Beze slova mu podala otěž. Blake vraníkovi vytřel boky a slabiny trávou. Pak jej osedlal a posadil se k dívce. Zálibně hleděl na její drobný nosík, pravidelné rty a svěží lice.

"Je krásná," pomyslel si. "Ale také chladná a nelítostná." Sotva se však jejich pohledy setkaly, zjhl. Viděl, jak dívka téká očima z místa na místo, aby se vzápětí zahleděla kamsi do lesa.

"Co se děje?" zeptal se.

"Zdálo se mi, že se tam něco hýbe," odvětila dívka. "Pojďme odtud!"

"Stmívá se," namítl. "Za úplné tmy bude cesta do Nimru bezpečnější. Někteří z Bohunových lidí tě možná ještě hledají!"

"To tu zůstaneme do tmy?!"

"Co se ti na tomhle místě nelíbí?"

"Je to Leopardí les!"

"Leopardí les?"

"Mají tu své nory největší leopardi v Nimru. V noci je tu bezpečno jen ve velkém táboře se strážemi a ohněm. Ale i tak se stává, že šelmy zaútočí a někoho odvedou. Ale," a dívka ukázala na pistoli, "zapomněla jsem, že máš tuhle podivnou zbraň, již jsi zabil několik Bohunových rytířů. Jistě by zabila i leoparda!"

Blake okamžik přemýšlel a pak dal dívce za pravdu.

"Snad bude opravdu lépe, vyrazíme-li ihned. Cesta je dlouhá a tma na spadnutí," rozhodl.

Pak zamířil ke svému koni. Byl již téměř u něho, když vtom se vraník přikrčil, nastražil uši a upřeně se zahleděl do lesa, vzrušeně oddechuje. Chvilí se třásl, pak zaržal, trhl sebou, a přetrhnuv ohlávku, rozběhl se plání. Blake vyňal z pouzdra pistoli a podíval se týměž směrem co předtím kůň. Nikoho neviděl, ani neměl tak citlivé nozdry jako Galahad, aby ucítil něčí pach. Oči, jež ho zpovzdálí sledovaly, však nepatřily Sheetovi!

"Miluji tě!"

Lord Tarzan cválal uprostřed šiku rytířů z Nimru, vedeného sirem Bertramem. Ve chvíli, kdy Blake osvobodil Guinaldu, ocitli se únosci na dosah. Vzápětí došlo k bitce. Tarzan viděl, jak jeden z rytířů Nimru padl, zasažen protivníkem, který se poté rozjel přímo proti němu.

"Braň se, rytíři!" oslovil pána džungle, uchopiv kopí.

Pro Tarzana to bylo cosi nového a neobvyklého. O rytířských kláních věděl pramálo, avšak kopím vládl od dětství, a tak vítal protivníka s úsměvem. Ten jeho počínání vůbec nerozuměl. Proč mu nepřítel nevyjždí vstříc? Také sir Bertram zastavil koně a překvapeně na Tarzana zíral. Což se ten anglický šlechtic pomát? Nebo se tolik bojí?

Sotva se Bohunův rytíř přiblížil, Tarzan se vztyčil v třmenech, sklonil kopí a vši silou jím po protivníku vrhl jako oštěpem - právě tak, jako kdyby lovil divokou šelmu. Před nepřitelem v té chvíli nestál vikomt Tarzan, ba ani vůdce smečky veleopů, nýbrž válečník Waziriů. Nikdo jiný nedokázal vrhnout oštěpem s takovou silou!

Ruka se vymrštila a kopí z ní vylétlo jako šíp. Prorazilo rytířův pancíř a proklálo nešťastníkovi srdce. V příštím okamžiku strhl Tarzan svého hřebce stranou, aby protivníkův kůň mohl proběhnout kolem.

Sir Bertram pohodil hlavou a otočil se, aby sám čelil svému soupeři. Cítil, že způsob, jakým před chvílí bojoval jeho druh, se veskrze přiči dvorním zvyklostem, nicméně musel uznat, že byl svrchovaně účinný.

Mezitím byl Tarzan znovu stržen bitevní vřavou. Sotva pozbyl kopí, bojoval mečem. Díky své síle a mrštnosti vždy vyvázl, a to nejednou ze střetnutí se dvěma protivníky. Nakonec před ním zůstal jediný bojující pár. Dosud nikdy Tarzan neviděl tak urostlé muže. Ledva zkřížili zbraně, ani na okamžik nepolevili. Tarzan neskrýval obdiv. Jací to jsou

muži - a jací bojovníci!

Když přemohl svého soka, vyrazil cizí rytíř proti Tarzanovi. Meče zazvonily o štíty. Oba jezdci zůstali v sedle, otočili koně a znovu se rozjeli proti sobě. Meč rytíře z Údolí Svatého hrobu se svezl po Tarzanově pancíři a zasáhl jeho hřebce. Ještě než zvíře padlo k zemi, zasadil Tarzan svému soupeři smrtelnou ránu, aby se sám na poslední chvíli vyvlékl z tůně. Kůň, zbavený jezdce, uháněl pláň.

Tarzan jej mlčky sledoval. Zůstal nyní na bojišti sám. Z dále sem doléhal ryk pokračující bitvy. Nimr nebyl daleko. Snad právě tam najde Blakea!

Slunce se sklánělo za pahorky, když k němu zamířil. Brnění jej tížilo, a tak se ho postupně zbavil. Nakonec odložil meč i pancíř a ponechal si toliko dýku a laso.

Ibn Jad, putující se svou karavanou z Města Svatého hrobu na druhý konec údolí, spatřil náhle hustá oblaka prachu, která halila uprchlíky i jejich pronásledovatele. Podél stezky se táhl les a šejch usoudil, že bude lépe se do něho uchýlit, než bitka pomine. A pak - šedé mračno se povážlivě blížilo. V lese byl klid, a tak rozhodl, že si zde odpočinou.

"Měli bychom tu zůstat do večera," navrhl muž jménem Abdulazíz. "Za tmy se do města dostaneme snáz!"

Ibn Jad souhlasil, a tak se utábořili. Mezitím se prašný vír stočil k severu a počal se vzdalovat k Bohunovu hradu.

"Při Alláhovi, ještě že jsme odtud včas zmizeli!" ulevilo se šejchovi.

Pak uviděli, jak do lesa vjel osamělý jezdec, který s sebou kohosi vezl. Ale to bylo v té chvíli Arabům lhostejno.

"Možná," usoudil Abdulazíz, "že v Nimru najdeme ještě větší poklad než v pevnosti."

"Možná tam bude i ona krasavice, o které vyprávěl kouzelník," dodal šejch.

"Viděli jsme mnoho jiných a všechny byly krásné," upozornil Fahd.

"Ta, kterou hledám, je krásnější než húriska," řekl Ibn Jad.

Jakmile si odpočinuli, vydali se na kraj lesa. Ušli sotva míli, když zaslechli hlasy. Šejch vyslal jednoho muže napřed.

Ten se brzy vrátil, tváře se překvapeně.

"Nebude třeba dál hledat," prohlásil. "Tvá húriska je přímo před námi!"

Šejch, následován svými kumpány, se ihned pustil oním směrem. Brzy měl Blakea i princeznu na dohled.

Zavolal k sobě Fahda. "Mnoho pohanů hovoří jazykem, který ses naučil mezi vojáky na severu. Promluv s tím člověkem, a řekni mu, že jsme přátelé, a že jsme zabloudili."

Sotva Fahd spatřil Guinaldu, roztrásl se vzrušením. Nikdy neviděl krásnější dívku!

"Nestřílejte!" volal na Blakea z křoví. "Jsme přátelé. Zabloudili jsme."

"Kdo jste?" ptal se Blake, překvapen francouzštinou.

"Jsme ubozí lidé z pouště," odpověděl Fahd. "Ztratili jsme cestu. Pomoz nám odtud, a Alláh ti bude žehnat!"

"Vyjděte, ať vás vidím," požádal Blake. "Jste-li přátelé, netřeba se mě bát. I mě stihlo neštěstí."

Šejch s Fahdem vystoupili z houštiny. Guinalda leknutím vykřikla.

"Saracéni!!!" vydralo se jí z úst.

"Možná," připustil Blake. "Ale neboj se! Neublíží ti!"

"A neublíží ani účastníkovi křížové výpravy?"

"Tihle lidé o křížových výpravách nikdy neslyšeli," ujistil ji Blake.

"Nelíbí se mi, jak se na mě dívají," řekla Guinalda.

"Mně také ne, ale pohled ještě nikomu neublížil," opáčil Blake.

Nešetřice úsměvy, obklopili Arabové mladý pár. Ibn Jad ujišťoval o svém přátelství a zároveň vyzvídal o leopardím městě. Jeho kumpáni zatím vytvořili kolem Blakea a princezny pevný kruh.

Náhle se úsměvy z tváří beduinů vytratily, čtyři se vrhli na Blakea, strhli jej k zemi a odňali mu pistoli, zatímco další se chopili princezny. Ve chvíli byl Blake svázán a beduíni počali nahlas uvažovat, co s ním. Někteří jej chtěli rovnou zabít, leč Ibn Jad radil, aby ho zatím ušetřili a ponechali si ho jako rukojmí pro případ, že by někdo z nich padl do rukou rytířů z Nimru.

Blake vyhrožoval i zapřísahal, aby Guinaldu pustili, leč Fahd se mu jen vysmíval. Jistou chvíli se zdálo, že zajatcův osud je zpečetěn - jeden z beduinů se nad něho sklonil s napraženou dýkou a čekal na šejchův pokyn. V tom okamžiku se Guinalda vytrhla svým uchvatitelům a vrhla se na zem před Blakea.

"Nezabíjej ho!" vykřikla. "Chceš-li prolít křesťanskou krev, zabij mě, ale jeho ušetři!"

"Nerozumí ti," řekl Blake. "Možná mě zabijí, ale na tom teď nezáleží. Ty musíš odtud!"

"Ne! Nesmějí tě zabít! Můžeš mi odpustit má příkrá slova? Nemyslela jsem to tak. Uvěřila jsem tomu, co mi o tobě vyprávěl sir Malud, a má hrdost byla uražena. Odpustíš mi?"

"Odpustil bych ti vše na světě," ubezpečil ji. "Co o mně říkal sir Malud?"

"Na tom již nezáleží. Zapomeň na to. I já jsem na to zapomněla. Zopakuj mi jen, co jsi mi šeptal, když jsem ti připínala stuhu!"

"Co ses dověděla od sira Maluda?" trval Blake na své otázce.

"Že mě obloudíš a pak odvrhneš!"

"Ten ničema!!! Víš přece, že je lhář!"

"Řekni mi, oč tě žádám, a uvěřím ti."

"Miluji tě, Guinaldo!"

Arabové princeznu zvedli a postavili na nohy. Ibn Jad dosud nevěděl, co s Blakem.

"Při Alláhovi," začal. "Necháme ho, kde je. Když tu zemře, nikdo nemůže tvrdit, že ho zabili beduíni. Abdulazízi," obrátil se k sousedovi. "Vezmi své muže a vydejte se do města. A teď pojďme stranou. Chci ti říci něco, co nesmí pohan slyšet."

Sotva se vydali na cestu, Guinalda se několikrát pokusila utéci, avšak vždy marně. Blake ji zahlédl naposledy, když mizeli v ohybu lesa. A tehdy i on uslyšel dvě slova, jež mu byla dražší než vlastní život:

"Miluji tě!"

Teprve za hodnou chvíli se Arabové zastavili.

"Tady se rozejdeme, Abdulazizi," rozhodl šejch. "Pokračuj dál a zjisti, jak je město bohaté a je-li střeženo. Sám se do ničeho nepouštěj. Vrať se do tábora, který zůstane na svém místě. Kdybychom jej museli opustit, zanecháme po sobě stopu. Já teď pospíším s pokladem a ženou co nejrychleji odtud! Při Alláhovi, za ni dostaneme na severu víc než za všechny poklady! Jdi, Abdulazizi! Alláh tě prováže!"

Albn Jad se svou družinou zamířili k severu. Oblak prachu jako by je varoval, aby se nevraceli stejnou cestou. Šejch se rozhodl přejít hory a hradu a citadele se raději vyhnout.

Blake slyšel, jak se šejchova karavana vzdaluje. Snažil se vyprostit z pout, avšak řemeny z velbloudí kůže držely pevně. Zůstal tedy ležet klidně. Jak tichý byl nyní Leopardí les! Blake naslouchal. Vtom zaslechl, jak se čísi mohutné tělo prosmyká porostem. Čas se líně vlekl. Minuty, hodiny. A pak se objevil měsíc - velký bílý kotouč, hovicí si v klínu vzdálených hor. Pohlížel dolů na Guinaldu i na Blakea - mlčenlivý důvěrník krásné princezny a jejího rytíře. Blake byl zamilován a na nic jiného nemyslel. Jen si neustále opakoval poslední dvě slova, která z Guinaldinych úst slyšel.

Náhle jej cosi vyrušilo. Upřel zrak do nedalekého mlází. Něco se tam pohybovalo! Jako by slyšel našlapovat šelmu. Leopard! V koruně nad ním zapraskalo. Musí tu být ještě jeden!

Měsíční paprsky se prodraly větrovím a ozářily místo, kde ležel. Vzápětí skočil na mýtinu velký leopard, blýskaje očima. Blake byl jako u vytržení. Skvrnitá kočka se kradla přímo k němu. Zvolna, krok za krokem. Snad si chtěla svou kořist prohlédnout. Blake viděl zdviženou oháňku a vyčeněné tesáky. Viděl, jak se leopard přikrčil k zemi, chystaje se ke skoku. Na smrt vyděšen, zíral Američan před sebe. A pak šelma skočila.

Leč v téže chvíli zasvištělo cosi vzduchem a leopard byl náhle tažen vzduchem do větví! Blake spatřil stín lidské postavy. Byl to muž. Stál v koruně a zvedal šelmu pomocí lasa!

Sheeta sebou škubal a oháněl se tlapami, ale vše nadarmo. Muž jej jednou rukou sevřel pod krkem a druhou mu vrazil tesák rovnou do srdce. Když tělo znehybnělo, polonahý obr je spustil k zemi nedaleko Blakea. A pak seskočil za ním. Blake vydechl úlevou.

"Tarzan!!!" zvolal.

"Blake!" opětoval obr. "Konečně! Našel jsem vás právě včas!"

"Na poslední chvíli," souhlasil Blake.

Tarzan přetáhl Američanovi pouta.

"Vy jste mě hledal?" divil se Blake.

"Od chvíle, kdy jsem se dověděl, že jste opustil výpravu."

"Při svatém Jiří, to mám opravdu štěstí!"

"Kdo vás tu takhle zanechal?"

"Banda Arabů."

Tarzan zavrčel. "Ibn Jad tady? Co tu chce?"

"Unesl dívku, která byla se mnou," vysvětlil Blake. "Vím, že vás nemusím žádat o pomoc."

"Kam odešli?"

"Tam," ukázal Blake na jih.

"Kdy?"

"Asi před hodinou."

"Bude lépe, když to brnění shodíte!" navrhl Tarzan. "Chodit v něm je hotové utrpení!"

Blake svlékl krunýř a pak se společně vydali za Araby. Na místě, kde se uprchlíci rozdělili, Tarzan zastavil. Kudy se nyní dát? Guinaldiny stopy zmizely! Co se s ní stalo? Nemohli vědět, že právě tady dívka odmítla jít dál. Ani jindy neomylný čich nedokázal teď Tarzanovi napovědět, kterou cestou se pustit.

"Myslím, že princezna je s těmi, kdo se vydali na sever," usoudil syn divočiny. "Tím směrem leží šejchův tábor. Z jihu do údolí nepřišel. To vím, protože sir Bertram mě ujistil, že sem vedou jen dvě cesty a jižní střeží rytíři z Nimru. Ibn Jad bude chtít dostat dívku z údolí co nejrychleji. Buď za ni bude požadovat výkupné, nebo ji na severu prodá. První možnost se mi ale nezdá pravděpodobná. Ať tak či onak, bude lépe se rozdělit. Vy jděte na sever, neboť tudy vede cesta k dívce. Já se vydám jižním směrem. Narazíte-li na Araby a nebude-li dívka s nimi, vraťte se za mnou. V opačném případě počkejte, až vám přijdu na pomoc! Nejste ozbrojeni a ti lidé jsou nebezpeční. Podříznou vám krk, dřív než vypijete šálek kávy! Ale teď již na shledanou, přáteli, a hodně štěstí!"

A tak zatímco Tarzan mířil k Nimru, vydal se Blake na cestu temnotou Leopardího lesa.

"Za každý drahokam kapka krve!"

Celou noc putovali šejch a jeho družina k severu. Jakkoli se Guinalda vzpírala jít, urazili hodný kus cesty. Hnalo je vědomí, že údolí, kde by je mohli pronásledovatelé dostihnout, musí opustit co nejdříve. Strach jim dodával sílu a rychlost, takže než se znovu setmělo, stáli již pod horami, jež byly pro šejcha přijatelnější než cesta kolem pevnosti. Konečně dosáhli průsmyku nad tvrzí. Stráže je objevily a vyjely jim vstříc. Rytíř, který jim velel, poznal Guinaldu. Střelba z mušket však jízdu zcela rozprášila a její statečný velitel tu našel smrt po boku svých druhů.

Bylo odpoledne, když Ibn Jad a jeho kumpáni dorazili do tábora. Ač muži padali vysílením, dovolil šejch jen krátký odpočinek, aby vzápětí nařídil strhnout stany a pokračovat v cestě. Effendi z al-Čádu měl strach, že by o poklad a krásku mohl přijít dříve, než dospěje do bezpečí rodné pouště.

Náklad byl rozdělen do několika vaků a ty pak naloženy na zbylé muly. Dívka byla svěřena Fahdovi, jehož uhrančivý

pohled ji naplňoval hrůzou. Stimbol, který se o pokladu a spanilé princezně dověděl náhodou a zprvu ničemu nevěřil, byl nyní jako u vytržení. Zesláblý vlekl se stezkou za Fahdem. Věděl, že jeho jedinou nadějí je Arabova touha po odměně, kterou mu slíbil za záchranu života. Fahd zatím spřádal další plán. Počítal s tím, že za Stimbolovy peníze si bude moci koupit krásnou hůrsku, pak se zbaví šejcha a zmocní se pokladu.

Na úpatí pohoří nad Údolím Svatého hrobu šejch změnil směr k východu, aby se vyhnul osadě, obývané Batandem a jeho kmenem. Pak chtěl pokračovat na jih a dále podél Tarzanova území. Byl přesvědčen, že Tarzan je mrtev, a bál se pomsty jeho lidí. Proto volil cestu delší, leč bezpečnější.

Bylo již pozdě, když šejch nařídil rozbít tábor. Příprava večere probíhala tentokrát o poznání kvapněji než obvykle. Ležení tonulo v pološeru, osvětleno toliko matným odleskem ohně a luceren v šejchově stanu.

V jednu chvíli Atíja zahlédla Fahda, jak cosi upustil do otcovy misky s jídlem. Sotva se šejch pokrmu chopil, vyběhla zpoza závěsu a vyrazila mu nádobu z ruky. Než stačila cokoli vysvětlit, vyskočil Fahd ze svého místa a s nabitou mušketou vtrhl do harému, kde seděla Guinalda. Chytil zajatkyňu za ruku, a roztrhnuv plachtu, vyvlekl ji ven a zamířil ke svému příbytku.

Šejch vběhl do harému v domnění, že tu násilníka najde.

"Dal ti do jídla jed!" křičela za ním Atíja. "Viděla jsem ho. Proto utekl!" "Při Alláhovi, ten šakalí syn mě chtěl otrávit!" zvolal šejch. "Chyťte ho a přiveďte!"

"Utrhl zadní stěnu," oznamovala Hirfa, "a pohanku odvedl s sebou!" Beduíni vyskočili na nohy a vyrazili za uprchlíkem. Sotva se přiblížili k jeho stanu, ozvala se odtud střelba z muškety a zahнала je zpět. Fahd využil příhodné chvíle a zvedl Stimbola.

"Pospěš si," zasyčel. "Ibn Jad mi nařídil, abych tě zabil. Rychle za mnou! Zachráním tě!"

Prořízl zadní stěnu, a zatímco se beduíni blížili ke vchodu, prosmýkl se i s Guinaldou ven, následován zmateným Američanem, aby vzápětí všichni tři zmizeli v temnotě pralesa.

Byla již skoro tma, když Blake, sleduje stopu uprchlíků, dorazil k průsmyku, vedoucímu z údolí. Po jeho pravici se tyčily věže hradní tvrze, po levici pokračovala stezka, kudy beduíni unesli tu, již miloval. Všude kolem pak číhali muži krále Bohuna. Jak ale mohl vědět, že ho pozorují již celé hodiny?

Unaven, hladov a žízniv, stal se pro ně snadnou kořistí. Vyskočili z úkrytů a obstoupili jej. A tak byl sir James zadržen a dovelečen ke králi Bohunovi. Když se panovník dověděl, že před ním stojí týž muž, který ho připravil o Guinaldu, byl zlostí bez sebe. Ujistil zajatce, že zemře, jakmile bude rozhodnuto, jakým způsobem. Nechal jej uvrhnout do tmavé kobky a přikovat řetězy ke stěně.

Sotva Blakeovy oči přivykly šeru, zjistil, že tu s ním podobný osud sdílí ještě dvě další lidské bytosti.

Na pláni před Nimrem dostihl zatím Tarzan skupinu beduínů, vedenou Abdulazízem. Když se přesvědčil, že dívka s nimi není, zamířil co nejrychleji zpátky. V Leopardím lese ulovil Baru, jelena. Dosty se najedl a pak ulehl do větvi a spal až do západu slunce. Odpočetý vydal se poté k táboru šejcha Ibn Jada. Mátló jej, proč se mezi jinými otisky neobjevují princezniny šlépěje. Netušil, že Guinalda cestou rozedrala střevíčky, a tak jí Atíja půjčila jedny ze svých sandálů. Protože dívky byly zhruba stejně těžké, jejich stopy téměř splynuly. A tak Tarzan sledoval karavanu, směřující k východu, zatímco Fahd s Guinaldou a Stimbolem se ubírali západním směrem.

V tutéž dobu kráčela skupina Waziriů od napajedla u kulaté skály po staré beduínské stezce. Byl s nimi Zajd, toužící po shledání s milovanou Atíjou.

Tarzan Araby záhy dostihl. Blížili se právě k horskému hřebeni. Viděl, že nesou těžké vaky, a bylo mu jasné, že proradný šejch se zmocnil pokladů Města Svatého hrobu. Po princezně a Stimbolovi však ani památky!

Syn divočiny měl zlost. Na beduíny, kteří vtrhli na jeho území. A také na sebe, neboť se nechal oklamat. Měl svůj způsob, jak nepříteli potrestat. A měl i svůj smysl pro černý humor. Arabové se teď jistě domnívají, že je mrtev. A on neměl v úmyslu přesvědčovat je, že tomu tak není. Naopak - rozhodl se využít toho proti nim samým.

Přeskakuje z větve na větev, postupoval společně s Araby. Zatímco on je viděl dokonale, sám zůstal skryt. Sledoval každý jejich krok. Pět mužů neslo poklad. Právě jich a šejcha si všímal nejbedlivěji.

Stezka byla široká, a tak šejch kráčel přímo vedle jednoho z nosičů. V džungli panovalo ticho. Dokonce i Arabové, od přírody mnohomyšlní, mlčeli. Byli unavení a horko je vyčerpávalo. Od chvíle, kdy Batando odvedl otroky, zůstali na náklad sami.

Náhle zasvištěl vzduchem šíp a zasáhl beduína, ubírajícího se těsně před šejchem. Muž vykřikl a klesl k zemi. Arabové se chopili muškety, aby odrazili nenadálý útok, leč po nepříteli nebylo ani stopy. Zastavili se, naslouchající, avšak neslyšeli víc než bzukot hmyzu a křik ptáků v korunách. Ledva se dali znovu na pochod, ozval se z hloubi lesa hlas: "Za každý drahokam kapka krve!"

Po chvíli karavana pokračovala v cestě. Utábořit se před západem slunce neměl šejch odvahu. Sledoval jediný cíl - dostat se z tohoto tajemného lesa, kde číhá smrt, co nejrychleji. Leč únava jej brzy přiměla zastavit.

Jakmile se rozořely ohně a beduíni pojedli, zmizel strach a táborem se rozezněly písně a smích. Šejch seděl ve stanu a se zalíbením si prohlížel vaky s pokladem. Kolem odpočívali jeho věrní a popíjeli kávu. Vtom cosi vletlo do předsíně. Byla to utáťá hlava jejich druha, kterého zanechali v lese! Třesouce se strachy, zírali do pralesa, odkud vzápětí zazněl známý hlas:

"Za každý drahokam kapka krve!"

Ibn Jad byl na smrt vyděšen. Muži z tábora se shlukli u jeho stanu, ozbrojení mušketami a ověšení amulety. Ty je měly chránit před zlým džinem, jemuž připisovali vše, co se nyní v lese odehrávalo.

Hirfa stála v předsíni a vytržetěnými očima hleděla do tmy, zatímco Atíja spala, ničeho netušíc. Neviděla, jak se plachta stanu zvedá a kdosi se vkrádá dovnitř. V harému bylo šero, neboť byl osvětlen toliko z předsíně. Atíja se probrala a pak ucítila čísi dlaň na ústech.

"Bud' tiše, neublížím ti," ozvalo se nad ní. "Jsem Zajdův přítel. Řekni pravdu a zachráním tebe i jeho. Kde je žena, kterou šejch odvedl z údolí?"

Atíja se chvěla jako list. Nikdy neviděla džina. Kdo jiný by teď mohl nad ní stát?

"Mluv," pobídl ji hlas. "Chceš-li zachránit Zajda, řekni vše, co víš."

"Fahd s ní odešel minulou noc," vypravila ze sebe dívka. "Ale kam, to nevím."

Stejně tiše, jak se objevil, neznámý odešel. A když se do harému vrátila Hirfa, našla dceru v mdlobách.

Opí nevěsta

Blake usedl a rozhlédl se žalářem. Když dozorcí odešli, oslovil své spoluvězně. Odpověděl mu jen jeden, ale nebylo mu rozumět. Jako by v té tmě přišel o rozum.

Mladý muž, zvyklý volnosti, cítil náhle beznadějnost své situace. Myslel na to, jak dlouho potrvá, než dopadne jako ti dva. Jako by se tu zastavil čas. Blake nevěděl, jak dlouhou dobu je vězněn. V jednu chvíli usnul, a když se probudil, zjistil, že vše je jako dřív. Minuty, hodiny či dny tu nic neznamenaly. Sir James tušil, že nemá na vybranou - svoboda, nebo smrt.

Náhle bylo ticho přerušeno zvukem blížících se kroků. Blake zbystřil pozornost. Nejprve zahlédl matné světlo a pak kobku ozářil plamen louče. Konečně spatřil dva muže.

"Je to on," řekl první.

"Nepoznáváš nás, černý rytíři?" přidal se druhý.

Blake si je prohlédl pozorněji. Viděl, že jeden z mužů má kolem krku obvaz. Usmál se.

"Ted' je řada na mně," podotkl.

"Řada na tobě? Nerozumím ti," přiznal starší z rytířů.

"Nemyslím, že mi přicházíte připnout řád, sire Wildrede," opáčil Blake.

"Tvá slova jsou jako hádanky," potřásl hlavou sir Wildred. "Přišli jsme tě osvobodit, aby král Bohun neposkvrnil čest svého rodu tím, co s tebou zamýšlí. Sir Guy a já jsme slyšeli, že tě chce dát upálit na hranici. Dokud žijeme, nedovolíme, aby tak chrabrý rytíř zemřel tak hanebně!"

Na ta slova uvolnil Blakeovi železa.

"Přišli jste mi pomoci k útěku?" žasl Blake. "Ale co až na to přijdou? Král vás potrestá!"

"Neodhalí nás," ujistil Blakea sir Wildred, "ačkoli za tak šlechtěného rytíře se sluší bojovat i za takovou cenu. Sir Guy dnes drží stráž na ochozu a nebude těžké tě tudy provést. Pak už budeš mít cestu do Nimru volnou. My zatím zůstaneme tady, neboť městské brány střeží Bohunovi lidé. Zítra ráno se snad nějak ven dostaneme."

"Ale něco nám prozrad', rytíři," doplnil sir Guy.

"Co chcete vědět?"

"Odvedl jsi králi princeznu Guinaldu," pokračoval sir Guy, "ale pak ji spatřili v zajetí Saracénů. Jak se to mohlo stát?"

"Viděli ji? Kde?!"

"Za tvrzí. Saracéni ji unášeli kamsi za hory, kde to nikdo nezná," odpověděl sir Wildred.

Blake pak vyprávěl o všem, co se událo od chvíle, kdy Guinaldu osvobodil. Wildred ho provedl tajnými chodbami do svých komnat, kde mu dal najíst, oblékl ho a ozbrojil. Byla půlnoc, když vyrazili k tvrzi, kde již čekal sir Guy. Po chvíli se Blake se svými šlechtěnými zachránci rozloučil. Ozbrojen kopím nasedl na koně a projel pod zdviženou mříží hradní brány, míře k horám svírajícím Údolí Svatého hrobu.

Toyat, vůdce smečky, si pochutnával na tučné larvě, kterou našel pod spadlým stromem. Kolem něho si hověly ostatní opice. Bylo odpoledne a smečka odpočívala ve stínu lesních velikánů na nevelkém palouku. Všude byl klid a mír. Houštím se blížily tři postavy. Protože vítr vanul směrem od mýtiny, opice nezachytily jejich pach. Stezka byla měkká, neboť v noci hustě pršelo. Proto nebylo slyšet kroky. A pak - Tarmangani se chovali tiše a obezřetně. Tři dny neměli v ústech a chtěli něco ulovit. První kráček postarší šedovlasý muž, opíraje se o haluz, za ním divoce vyhlížející beduín, ozbrojený mušketou, a konečně mladá dívka v cárech šatů, zašpiněná blátem a rozedraná trním. Šla jen s krajním vypětím, nicméně se vztyčenou hlavou a hrdým výrazem ve tváři.

Náhle beduín spatřil mladého opičáka, který si hrál na kraji mýtiny, daleko od ostatních členů tlupy. Konečně úlovek! Beduín zvedl mušketu a zamířil. Pak stiskl kohoutek. Vyšla rána a ozval se zoufalý výkřik raněného mláděte. V té chvíli byli samci na nohou. Dají se na útěk před hromovou holí, nebo zaútočí, aby mládě pomstili?

Tentokrát zvolili druhou možnost. Vedeni rozlíceným Toyatem, vyrazili opičáci vstříc vetřelci. Sotva Fahd a Stimbol spatřili prvního veleopa, dali se na útěk. Arab přitom srazil Guinaldu k zemi. Nejbližší samec dívku zahlédl a vrhl se na ni, aby ji zardousil. Toyat přiskočil a odtrhl jej. Už jednou viděl podobnou Tarmangani, a tuto se rozhodl pojmut za svou družku. Druhý samec byl rozzloben, neboť vůdce smečky jej připravil o kořist. Výcenil zuby a zamířil za Toyatem, vlekovcím zatím dívku k mýtině.

Toyat se otočil a zavrčel.

"To je Toyatova samice!" upozornil svého druhu.

"Je Go-jadova!!!" opáčil druhý opičák.

"Zabíjí tě!" varoval Toyat.

Go-jad přijal výzvu a zaútočil, leč Toyat sevřel dívku tlapami a rozběhl se do džungle. Go-jad se řítit za ním.

Guinalda se snažila vyprostit, ale marně. Nikdy veleopa neviděla, ani o něm neslyšela, a tak se domnívala, že ji nyní unáší kdosi z venkovního světa, plného Saracénů a divokých příšer. Toyat nepřechal dlouho. Brzy si uvědomil, že s kořistí daleko neunikne, a že Go-jad se jí dobrovolně nevzdá. Nezbylo než se svému pronásledovateli postavit. Ten tu byl v příštím okamžiku, zpěněný zlostí.

Toyat pustil dívku a připravil se k zápasu. Guinalda, zesláblá a vydešená, klesla do porostu. Opičáci se pustili do křížku

a zapomněli na vše kolem. Kdyby v tu chvíli Guinalda uprchla, mohla se zachránit. Byla však příliš vyčerpaná a vyplašená. S hrůzou v očích sledovala boj opích samců.

Nebyla však jediná, kdo mu přihlížel. Z nedaleké křoviny zablýskl pár pronikavých očí. Veleopi byli zcela zaujati zápasem, a tak neslyšeli šelest listů a praskot větviček, ani neviděli toho, kdo jej způsobil - obrovitého lva s plavou hřívou, jehož srst se v záři slunečních paprsků leskla jako zlato.

První ho upozoroval Toyat. Zařval a dal se na útěk, nestaraje se ani o svého soukmenovce, ani o úlovek. Go-jad se chvíli domníval, že jeho sok vyklidil pole. Počal se bít v prsa a pronikavými skřeky oznamoval své vítězství. Když se otočil, aby se chopil kořisti, spatřil lva, který stál na stezce a díval se mu přímo do očí. Go-jad ztuhl. Nebylo divu - lev byl nebezpečně blízko! Opičák počal ustupovat, a když zjistil, že šelma nejeví snahu jej pronásledovat, rozběhl se do pralesa.

Lev nyní zamířil k dívce. Ubohá Guinalda! Ležela v porostu, zírājíc vytřeštěnými zraky před sebe. Král zvířat si ji chvíli prohlížel a pak se přiblížil až k ní. Sepjala ruce a počala se modlit. Neprosila o život, jen o rychlou a bezbolestnou smrt. Šelma se nad ní sklonila. Dívka zavřela oči. Lev ji počal očichávat. Proboha! Kdy to vše skončí? A tehdy napjaté nervy povolily a Guinalda omdlela.

Jad-bal-ja

Neklidní a vyděšení vydali se Arabové raději zpět na západ, hnáni strachem z tajemného džina. O osud Abdulazízův se dál nestarali. Ten se také nikdy do Nimru nedostal. Na planině za městem se střetl s Gobredovými rytíři. Nedbajíce pušek, pustili se obrānci leopardího města se Saracény neohroženě do boje, aby nakonec slavně zvítězili. Jejich oslavný chorál ještě dlouho zněl plāní na důkaz, že válka za osvobození Svaté země dosud neskončila...

A zatím země Gallů uháněl na koni rytíř, jehož kopí zdobil stříbromodrý praporec. Postroj hřebce byl protkán zlatem a stříbrem z pokladnice sira Wildreda. Sotva jej Gallové zahlédli, dali se před ním na útěk...

Tarzan v té době sledoval šlépěje Guinaldiniých únosců, vedoucí přímo na západ.

A k východu kráčela stovka ebenových válečníků, statečných Waziriů. Byl s nimi Zajd, Atíjin nápadník. Konečně narazili na stopu, již hledali. Patřila dvěma mužům a jedné ženě, obutým do beduínských sandálů. Zajd hned věděl, že ty nejmenší patří Atíje. Vždyť kdo jiný by je mohl lépe znát než právě on?

Vtom se odkudsi před nimi ozval praskot větví. A pak se objevila mužská postava. Byl to Fahd. Zajd jej okamžitě poznal a rozběhl se k němu.

"Kde je Atíja?" volal.

"Jak to mám vědět? Neviděl jsem ji několik dní!" odpověděl Fahd. A tentokrát nelhal.

"Lžeš!" hřměl Zajd. "Jsou tu její stopy. Hned vedle tvých!"

Fahd cítil, že nadešel čas účtování. Pokrčil rameny.

"Je mrtva. Chtěl jsem tě toho ušetřit," procedil skrz zuby.

"Mrtva?!" vykřikl Zajd hlasem, který by obměkčil kámen. Ne však Fahda.

"Odvedl jsem ji ze stanu jejího otce," pokračoval beduín. "Patřila mi ve dne i v noci. A pak se jí zmocnila velká opice. Teď už je jistě mrtvá!"

Fahd zašel příliš daleko. S výkřikem hněvu tasil Zajd dýku, vrhl se na svého soukmenovce a bodl jej přímo do srdce. Se skloněnou hlavou kráčel pak pralesem po boku věrných Waziriů. A míli za nimi ploužil se šedovlasý muž, roztřesený zimnicí a vyčerpaním. Ušel ještě několik kroků a pak klesl do trávy. Pokusil se vstát, leč nedostávalo se mu sil. Zůstal ležet, čekaje na vysvobozující konec...

Tarzan šel dál po stopě princezny a jejích únosců. Cestu si nejednou krátil větrovím. A tak se stalo, že minul Wazirie i místo, kde Zajd zabil Fahda. Poté zachytil pach Mangani. Věděl, že setkání s nimi by se dívce mohlo stát osudným, a tak ještě zrychlil. Konečně dorazil na mýtinu. Toyat i Go-jad na svůj spor dávno zapomněli - kořist nakonec připadla třetímu, který byl nad jejich síly. Opi Tarzana poznali, a proto se mohl brzy začít vyptávat, zda neviděli v džungli tři bílé opice.

Mwalat ukázal na Toyata. Tarzan tedy oslovil jeho.

"Viděl jsi ji?" zeptal se na dívku.

"Numa," zavrčel Toyat, ukazuje do pralesa, aby se vzápětí dál věnoval jakési housence.

"Kde?" naléhal Tarzan.

Toyat namířil tlapou směrem, kde nechal Guinaldu na pospas lvu. Tarzan okamžitě vyrazil. Báł se domyslet, co jej v příštích chvílích čeká. Snad alespoň Numu odežene a dívku důstojně pohřbí!

Guinalda zvolna nabývala vědomí. Bála se otevřít oči. Takhle tedy vypadá smrt? Necítla žádnou bolest. Jen podivně sladkou a těžkou vůni. Così se k ní tisklo. Così hřejivěho. Otevřela oči a s hrůzou zjistila, že vedle ní spočívá obrovský lev. Hlavu měl hrdě vztyčenu a pohled upřený do džungle. Jeho hřiva se jí téměř dotýkala. Dívka se ani nepohnula. Po chvíli počala velká kočka spokojeně vrnět.

Vtom princezna zjistila, že se k nim někdo blíží. Ať je to kdokoli, sotva ji zachrání před dravou šelmou!

Ozval se praskot ve větvích a pak se odtud k zemi snesla lidská postava. Lev vstal a zamířil k neznámému.

"Jad-bal-jo!" zvolal muž. "Ke mně!"

Lev radostně zakňučel a po několika skocích ulehl bílému obru k nohám. Ten jej pohladil po hřívě. Pak pohlédl na dívku a vyšel jí vstříc.

"Ty jsi princezna Guinalda?" zeptal se.

Dívka přikývla. Odkud ji bílý obr zná?

"Jsi raněna?"

Pokrčila rameny.

"Už se nemusíš bát," uklidnil ji obr. "Jsem tvůj přítel. Jsi v bezpečí."

V jeho hlase bylo cosi, co ji přesvědčovalo, že ten muž mluví pravdu.

"Už se nebojím," přisvědčila.

"Kde jsou ostatní?"

Vyprávěla mu, co se přihodilo.

"Jsou pryč," uklidnil ji Tarzan. "A my je nebudeme hledat. Džungle se o ně postará sama."

"Kdo jsi?" chtěla vědět dívka.

"Tarzan."

"Odkud znáš mé jméno?"

"Jsem přítelem muže, kterému říkáte sir James," vysvětlil Tarzan. "Hledali jsme tě."

"Tys jeho přítel?!" vykřikla dívka. "Pak jsi i přítelem mým!"

Tarzan se usmál. "Vždy a všude," řekl.

"Jak to, že tě lev nezabil, sire Tarzane?" divila se, titulujíc jej rytířem.

"Protože je od malička se mnou," objasnil. "Jmenuje se Jad-bal-ja, Zlatý lev. Nikdy mně ani mým přátelům neublížil. A protože je na lidi zvyklý, neublížil ani tobě. Ale i tak jsem měl trochu strach, když jsem ho viděl ležet vedle tebe. Lev je lev!"

"Žiješ nedaleko?" vyzvíдалa princezna.

"Daleko," odpověděl Tarzan. "Ale mí lidé budou někde nablízku. Jinak by tu nebyl ani Jad-bal-ja. Poslal jsem pro své muže a Jad-bal-ja je doprovází."

Uvědomiv si, že dívka musí být hladová, pokynul lvu, aby ji hlídal, než přinese něco k snědku.

"Neměj strach," uklidňoval ji. "Lepšího ochránce v džungli nenajdeš. Nebojí se ničeho a nikoho."

"Tomu věřím," pravila Guinalda.

Tarzan se záhy vrátil, nesa náruč ovoce. Protože do večera bylo ještě daleko, rozhodl odebrat se bez otálení do Nimru. Vzal dívku do náručí a zamířil k městu, následován Jad-bal-jou. Cestou se dověděl mnohé o Údolí Svatého hrobu i o tom, že dívka opětuje Blakeovy city.

Na druhý den dorazili k velkému kříži. Tady Tarzan pozdravil strážu a požádal je o princeznu doprovod. Dívka naléhala, aby šel s nimi, avšak Tarzan odpověděl, že nebude mít klid, dokud nenajde Blakea.

"Najdeš-li ho," loučila se dívka, "řekni mu, že brány Nimru jsou mu vždy otevřeny a že princezna Guinalda očekává jeho návrat."

Když Tarzan a Jad-bal-ja vyrazili na cestu, dívala se za nimi tak dlouho, dokud nezmizeli v džungli.

"Nechť ti náš pán Ježíš Kristus žehná, dobrý rytíři," šeptala. "Brzy se vrať a přiveď toho, jehož miluji."

Cesty se setkávají

Blake ujížděl pralesem, pátraje po čemkoli, co by jej přivedlo na stopu Arabů. Konečně dorazil k mýtině, kde stála domorodá vesnice. Jakmile černoši zahlédli podivného návštěvníka, dali se na zběsilý úprk do džungle. Blake o ně nikterak nedbal a pokračoval neúnavně za svým posláním. Náhle zpozoroval nedaleko stezky jakýsi pohyb. Když se přiblížil, spatřil leoparda a před ním lidské tělo. Domníval se, že ten člověk je mrtev, ale pak viděl, jak se snaží odplazit stranou. Velká kočka zavrčela a chystala se ke skoku. Blake na ni počal křičet, aby ji zahnal, leč Sheeta se nemínil kořisti vzdát. Sotva k němu jezdec zamířil, vycenil tesáky.

Blake měl strach, aby šelma nevyplašila koně, jeho obavy však byly zbytečné. Nejlepší plnokrevníci z Města Svatého hrobu totiž byli cvičeni právě na lov leopardů, který se stal oblíbenou kratochvílí zdejších rytířů. Blakeův hřebec neviděl divokou kočku poprvé, a pak - takhle nepatřila k největším. Klusal tedy klidně a neohroženě.

Zatímco se blížili, sledoval napadený celý výjev s hrůzou v očích. Sheeta se odrazil ke skoku, aby vzápětí dopadl na hrot Blakeovy píky, který jej zasáhl rovnou do srdce. Vnikl přitom tak hluboko, že nebylo snadné zbraň z mrtvého těla vytáhnout.

Sotva tak Blake učinil, otočil vraníka a zamířil k nešťastníkovi.

"Proboha!" zvolal. "Stimbol!!!"

"Blake!!!"

Mladík sesedl z koně.

"Umírám, Blaku," šeptal Stimbol. "Než odejdu, chci vám říci, že všeho lituji. Choval jsem se hanebně. Myslím, že nic jiného nezasloužím."

"Zapomeňte na to," odpověděl Blake. "Ještě jste naživu. Nejdřív seženu jídlo a vodu."

Zvedl Stimbola a posadil jej do sedla. "Pár mil odtud je domorodá vesnice. Když mě viděli, utekli, ale něco k snědku tam snad nechali."

"Co tu děláte?" nechápal Stimbol. "A kde jste vzal tohle oblečení?"

"Povím vám to ve vesnici," slíbil Blake. "Je to dlouhá historie. Hledám dívku, kterou před pár dny unesli Arabové. Kde je teď?"

"Je mrtva, Blaku," povzdechl Stimbol.

"Mrtva?!"

"Přepadly nás velké opice a odvezly ji do džungle. Bojím se, že to ubohé dítě zabily!"

Blake kráčel mlčky se skloněnou hlavou, veda koně stezkou.

"Ublížili ji Arabové?" zeptal se po chvíli.

"Ne," ujistil jej Stimbol. "Šejch za ni chtěl získat výkupné nebo ji prodat do harému, ale Fahd ji odvedl. Vzal mě s sebou, protože jsem mu slíbil peníze."

Ledva se přiblížili k vesnici, domorodci se znovu rozprchli do všech stran. Netrvalo dlouho, a Blake našel dost jídla pro oba. Uložil Stimbola a nakrmil koně, aby se poté vrátil ke svému společníku.

Právě mu počal líčit svá dobrodružství, když se zpovzdálí ozval dusot kroků. Vesničané se vraceli! Blake je chtěl uvítat v míru. Ke svému překvapení však zjistil, že místo vyplašených domorodců se k nim blíží zástup černých bojovníků. Na zádech nesli kruhové štíty a v rukou dlouhá kopí.

"Zdá se, že je s námi zle," usoudil Blake. "Vesničané poslali své velké bratry."

Válečníci vešli do osady, avšak když spatřili Blakea, zastavili se, očividně překvapeni. Jeden z nich vystoupil z řady a oslovil Američana jeho mateřštinou.

"Jsme Tarzanovi Waziriové," řekl. "Hledáme svého pána. Neviděl jsi ho, bwana?"

Waziriové! Blake by je nejraději objal! Konečně se Stimbolovi dostane pomoci!

K večeru se vrátili domorodci a jídlo a pití zahnały strach i nepřátelství.

"Tarzan není mrtev," řekl předák Waziriů Blakeovi. Jeho slova zněla tak přesvědčivě, že o jejich pravdivosti nebylo možno pochybovat!

Pralesní stezkou se zatím ploužila karavana beduínů. Unavení muži klopýtali pod těžkými břemeny. Ibn Jad střežil poklad jako oko v hlavě. Náhle vzduchem zasvištěl šíp a skolil nejbližšího nosiče. A pak se z hloubi džungle ozvalo:

"Za každý drahokam kapka krve!"

Beduíni přidali do kroku, na smrt vyděšení. Nejraději by se byli pokladu zbavili, ale šejch byl jako ostříž. Vtom za sebou spatřili lva. Nechystal se k útoku, jen je zpovzdálí pozoroval. Pak zjistili, že jde za nimi celou cestu. Zanedlouho padl další nosič. V tom okamžiku muži shodili břemena.

"Už ani krok s tím prokletým nákladem!" volali jeden přes druhého.

"Chop se pokladu, Ibn Jade!" ozvalo se z džungle. "Neváhal jsi pro něj zabít, nes si ho tedy sám!"

Arabové sesypali lup do jediného vaku a ten pak naložili šejchovi na záda.

"Neunesu ho," stkal stařec. "Jsem starý a nemám sílu!"

"Ponesej jej, nebo zemřeš!" poručil mu hlas z pralesa, zatímco lev vše sledoval z ohybu stezky.

Šejch se sotva vlekl. Nestačil ostatním, a tak zůstal brzy sám. Ne však nadlouho. Přidala se k němu Atíja, třímajíc v ruce mušketu.

"Neměj strach," povzbuzovala otce. "Nejsem syn, kterého sis tolik přál, ale dokáží tě ochránit stejně!"

Stmívalo se, když karavana dorazila k osadě. V té chvíli byli beduíni obklopeni černými válečníky, v nichž posléze poznali Wazirie. Předák nařídil odebrat Arabům zbraně.

"Kde j elbn Jad?" ptal se Zajd.

"Zůstal pozadu," odpověděl kdosi.

Zajd se ohlédl a spatřil dvě osamocené postavy. První byl starý muž, vlekoucí na zádech těžký vak, druhou mladá dívka. Za nimi se jako stín plížil obrovský lev.

"Atíja!!!" vykřikl mladík a rozběhl se k dívce, aby ji objal.

Konečně se šejch dopotácel do vesnice. Rozhlédl se a vyčerpán klesl k zemi. Hirfa ukázala na stezku. Všichni pohlédli tím směrem a uviděli lva a za ním pána džungle.

První se k němu rozběhl Blake.

"Přišli jsme pozdě," řekl smutně.

"Co tím míníte?" nerozuměl Tarzan.

"Guinalda je mrtva," zašeptal Blake.

"Nesmysl!" nesouhlasil Tarzan. "Ráno jsem se s ní loučil u bran Nimru!"

Snad stokrát musel ještě Blakea ujistit, že je to pravda. A snad stokrát mu musel zopakovat princeznin vzkaz.

Večer toho dne požádal Stimbol, aby mohl promluvit s Tarzanem.

"Díky Bohu," vydechl, sotva syn divočiny vstoupil. "Myslel jsem, že jsem vás zabil, a modlil jsem se za odpuštění. Teď vím, že žijete, a mohu věřit, že i já budu žít."

"Uděláme pro to vše," ubezpečil ho Tarzan. "Jakmile se zotavíte, nechám vás dovést k pobřeží."

Otočil se a odešel. Chtěl pomoci, ale nic víc.

Příštího jitra se všichni připravili k odchodu. Ibn Jad a jeho beduíni byli posláni do nejbližší galské vesnice. Zajd a Atíja požádali, aby směli zůstat s Tarzanem. Stimbola naložili na nosítka, nesená čtyřmi wazirijskými válečníky. Na Tarzanově farmě měl zůstat do svého uzdravení a pak pokračovat v cestě na pobřeží. Čtyři další Waziriové vzali na bedra poklad z Údolí Svatého hrobu.

Blake, nyní opět v plné zbroji, vyjel z vesnice na svém vraníku. Když dostihl Tarzana, seskočil ze sedla a podal svému příteli ruku.

"Sbohem, sire," řekl.

"Sbohem?" divil se Tarzan. "Což se s námi nevrátíte?"

"Vrátím se do středověku k té, kterou miluji," vysvětlil Blake.

Tarzan a Jad-bal-ja stáli na stezce a dívali se, jak sir James ujíždí k Nimru. Modrostříbrný praporec na jeho kopí hrdě vlál.